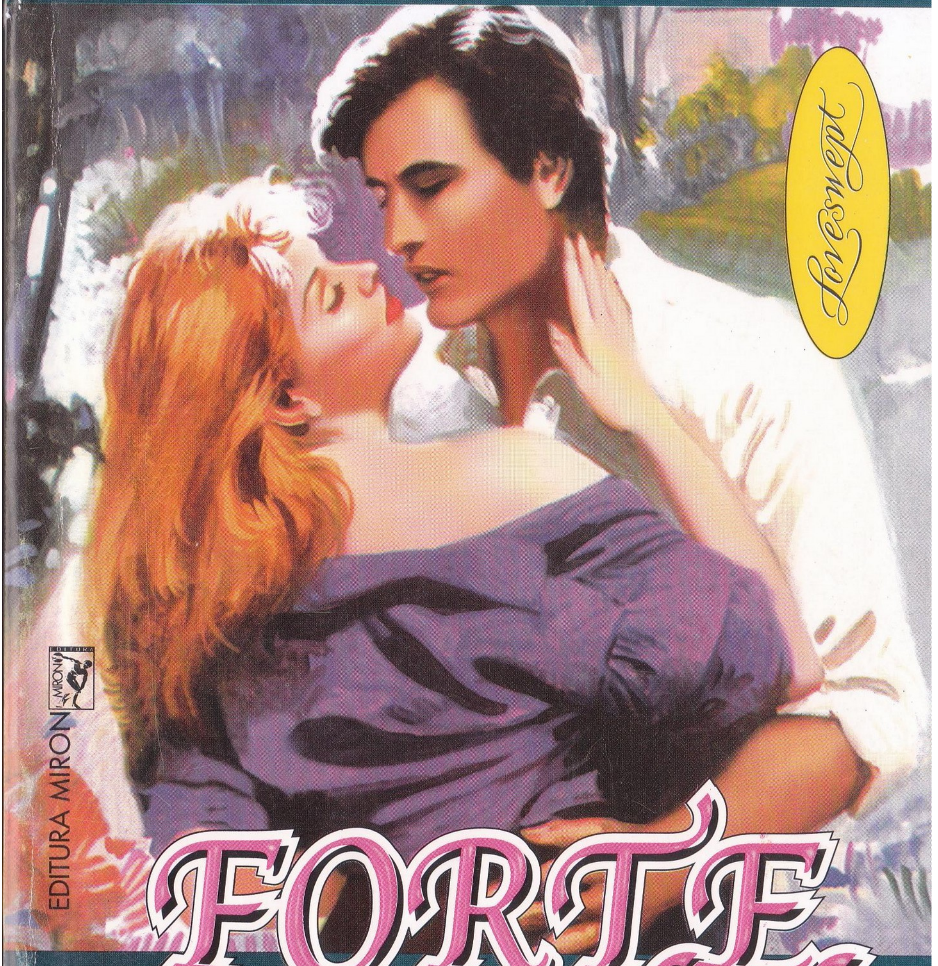
Marie Michael

FORTE irezistibile

EDITURA MIRON

Marie Michael

Forțe irezistibile

IRRESISTIBLE FORCES

by Marie Michael

© Copyright for romanian language by Miron

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii Miron.

© Copyright grafică Editura Miron.

LOVESWEPTE and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books, a
Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published in cooperation
with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Marie Michael
Forțe irezistibile

Traducere de Ruxandra Radu

Tehnoredactor: DANIELA ŞERBAN

Corectori: DOINA CĂLIN

ISBN 973 – 95061 – 0 – 8

Capitolul 1

Vocea şuierătoare a lui Theodore Banks, redactor-şef al revistei *Rendez-vous,* străpunse fumul gros ce umplea sala de şedinţe, cu pereţii de culoare cenuşie. Shane McCallister nu-şi lua ochii de la faţa uscăţivă a bărbatului înalt, din capul mesei, care tocmai stabilea atribuţiile fiecărui redactor pentru următorul număr al revistei. Dar auzindu-l, încremeni. Toate speranţele i se spulberară, iar planurile pe care şi le făcuse se năruiau unul câte unul.

— Anderson, dumneata ai să te ocupi de interviul de fond al revistei. Banks schiţă un zâmbet răutăcios, se uită o clipă la Shane, după care îşi aţinti privirea asupra lui Anderson.

— Cu Preşedintele, adăugă el, ceva mai apăsat. Şi bineînţeles că o să te aştepte la aeroport un tip de la CIA, care o să-ţi spună ce o să faci şi ce nu, ce să spui şi ce nu.

Bill Anderson, un bărbat solid, până în cincizeci de ani, păru surprins de propunerea şefului. Ba chiar mai mult decât surprins. Omul era de-a dreptul consternat. Toţi fuseseră siguri că Shane avea deja interviul în buzunar.

La fel crezuse şi Shane.

— Iar de la dumneata, McCallister, i se adresă Banks, ţintuind-o cu privirea, aştept ceva în legătură cu Nick Rutledge.

— Vedeta de cinema? întrebă Shane cu o voce tremurată. Sprâncenele i se arcuiră într-o

întrebare mută. Era de necrezut. Revista lor publica, în general, interviuri luate mai-marilor lumii, monarhilor şi conducătorilor de state. Shane nu şi-ar fi închipuit niciodată că Hollywood-ul – şi mai ales Nick Rutledge – putea reprezenta un subiect potrivit pentru o revistă de talia Rendezvous-ului.

— Această „vedetă de cinema” este actorul care, singur, a reintrodus romantismul în filmele noastre.

Banks îşi împreună palmele în dreptul bărbiei şi, cu ochii la Shane, continuă:

— După nici cinci ani, se poate spune despre el că a devenit deja o legendă. E plămădit din acelaşi aluat ca şi Valentino sau Gable. Iar cititorii, urmă el, ceva mai apăsat, vor să afle cât mai multe lucruri despre el. Or, acest lucru nu-l poate face decât o femeie, încheie el, pe un ton voit răutăcios.

Shane se străduia în zadar să-şi ascundă amărăciunea. Detesta să fie tratată de sus, chiar dacă Banks îi era, ierarhic, superior.

— Atunci de ce nu-i încredinţaţi lui Anderson realizarea acestui interviu? întrebă ea furioasă şi dezamăgită. Are un stil mult mai înflorat decât al meu.

— McCallister, spuse Banks pe un ton din ce în ce mai ameninţător, nu uita, te rog, că cel care ia hotărârile sunt eu.

— În cazul ăsta, să ştiţi că hotărârea pe care tocmai aţi luat-o este profund greşită, insistă Shane, ridicându-se. Cu degetele răsfirate pe tăblia mesei de stejar, se aplecă înainte, ca o mangustă ameninţând o cobră.

— Ştiţi foarte bine că interviul ăsta era al meu. Şi ca redactor principal…

— Dumneata, domnişoară, nu poţi fi redactor principal decât dacă vreau eu. Or, eu nu vreau. Sprâncenele subţiri ale lui Banks se uniră într-o singură linie dreaptă, semn că şefu' nu era tocmai în toane bune.

— De ce nu? întrebă Shane.

Nimeni nu îndrăznea să scoată o vorbă, mai ales că înfruntarea la care asistau era absolut fără precedent.

Redactorul-şef schiţă un zâmbet răutăcios.

— Pentru că, McCallister, spre deosebire de fostul redactor-şef, pe care l-ai dus de nas cum ai vrut dumneata, eu cred că, deocamdată, nu poţi fi redactor principal. La urma urmelor, asta cere timp şi multă experienţă, pe care dumneata încă nu o ai. Pentru asta este nevoie de talent şi de arta – pentru că este într-adevăr o artă – de a transforma o poveste obişnuită în ceva cu totul deosebit. Păru să-şi savureze propriul sarcasm, între el şi Shane exista o animozitate, şi asta chiar din ziua în care Banks preluase postul de redactor-şef al revistei *Rendez-vous.* Shane o

simţea, dar nu-i înţelegea cauzele.

— Acum, fii te rog drăguţă şi fă ce ţi-am spus. Un bun redactor, asta în caz că n-ai aflat-o încă, adăugă el răutăcios, trebuie să „vadă” în orice sarcină, aparent lipsită de importanţă, o ocazie de a se afirma.

Shane clătină din cap, de-a dreptul exasperată.

— Perfect, o să scriu şi povestea asta siropoasă. Dar, în momentul în care o să apară revista, continuă ea pe un ton cât se poate de solemn, fiţi sigur că nimeni nu va acorda nici cea mai mică atenţie faptului că numărul în discuţie va conţine şi interviul luat Preşedintelui.

Şi cu asta, se răsuci pe călcâie şi părăsi, furioasă, sala de şedinţe.

Ştia foarte bine că făcuse o prostie. Intră în biroul ei şi trânti uşa cu atâta putere că geamul zăngăni, ameninţând să se spargă. Banks nu urmărise decât să o umilească. Ştia cât de mult îşi dorea Shane să-i ia acel interviu Preşedintelui. În ultimele două luni i-l tot fluturase pe la nas. Dar ridicase mănuşa şi era hotărâtă să accepte provocarea. Naiba să te ia, Banks! îşi spuse ea, oftând. Las că o să-ţi arăt eu de ce sunt în stare.

Se aşeză furioasă pe scaun şi îşi plimbă degetele pe tastele maşinii de scris. Auzi vorbă, să ia un interviu acestui „mascul feroce” pe cât de frumos, pe atât de nătărău. Câtă risipă de inteligenţă şi de talent reportericesc.

Uşa se deschise brusc şi Meg, secretara ei cea blondă, mărunţică şi un pic cam plinuţă, rămase în prag, privind-o destul de nedumerită.

— E cazul să flutur un steag alb? întrebă ea, văzând fulgerele de mânie din ochii lui Shane.

— Sunt îngrozitor de furioasă, e adevărat. Dar pe mine, numai pe mine, i se destăinui Shane. Aşa că poţi să intri fără grijă. Ridică din umeri. Zău, Meg, ar fi trebuit să-mi dau seama că Banks n-o să-mi dea niciodată *mie* interviul ăla. E convins că numai bărbaţii sunt în stare să ia interviuri unor preşedinţi.

Meg se lumină dintr-odată la faţă.

— Personal, cred că tu eşti cea avantajată. Făcu o pauză, oftă, apoi continuă, visătoare:

— Oh, Doamne… să fii împreună cu Nick Rutledge… chiar şi numai o zi… De ce…

— Stai puţin, o întrerupse Shane. Rutledge e doar un bărbat ca oricare altul. Poartă pantaloni, are două mâini, două picioare…

— Da, dar ce picioare…

— Termină, Meg. Tipul nu e decât un produs al Hollywood-ului. Ştiu că arată bine, dar nu uita că are în jurul lui machiori şi tehnicieni. Dacă te întâlneşti cu el, din întâmplare, pe stradă, aproape că nici nu-l observi. La fel şi dacă ar fi băcanul din colţ sau măcelarul. Pun pariu că e un pipernicit care trebuie să se urce pe un scaun pentru a putea părea ceva mai înalt decât mulţimea de

admiratoare care îl înconjoară. Pufni. Probabil că şi suferă de un complex napoleonian.

— Oh, Shane, se văicări Meg, nu te credeam atât de cinică, de… aspră. Parcă nu eşti tu.

— Îmi pare rău, Meg, zise Shane ceva mai calmă, zâmbindu-i colegei şi prietenei sale. Pur şi simplu, îmi ling rănile… sau… le deschid. Pasărea Phoenix va renaşte din propria-i cenuşă. Să fiu a naibii dacă n-am să scriu ceva care o să-l facă pe Banks să-şi muşte mâinile, promise ea, cu un licăr de triumf în privire.

Când avionul ateriză pe aeroportul din Denver, ploua.

Pe Anderson îl aşteaptă unul cu maşina, de la CIA, iar eu n-am parte decât de ploaia asta nenorocită, bombăni Shane, luptându-se cu cele două valize pe care de-abia le putea târî după ea. Pasagerii o înghionteau dintr-o parte în alta, grăbiţi să ajungă cât mai repede în oraş. Shane însă nu se grăbea deloc. „Misiunea” ei avea să dureze şi aşa destul de mult. Şi apoi, cine a mai văzut un condamnat „grăbit” să-şi ispăşească pedeapsa în celula unei închisori?

Oamenii fluierau care mai de care după câte un taxi. Shane reuşi să urce şi ea în unul. După câteva minute se afla la recepţia hotelului *Plaza Cosmopolitan,* unde un tânăr cam zănatec, îmbrăcat într-un pulover alb cu verde, îi punea o

mulţime de întrebări bărbatului aflat în spatele biroului.

Aşteptând să-i vină rândul, Shane bătea darabana cu degetele şi privea fără ţintă în jur. Holul hotelului era aproape gol. Deodată tresări, auzindu-şi numele.

— Nu aveţi o rezervare pe numele unui oarecare Shane McCallister? îl întreba tânărul pe recepţioner.

Shane se întoarse şi îl privi cu mai multă atenţie. Era un puşti simpatic, de vreo nouăsprezece ani, cu o claie de păr blond, ce-i cădea aproape tot timpul în ochi.

— Cei de la revistă mi-au spus că vine astăzi. Am fost la aeroport, dar n-am reuşit să dau de el, continuă „puştiul”, încercând să citească numele trecute în registru. Nu puteţi să verificaţi şi…

Shane îi puse o mână pe umăr.

— Eu sunt Shane McCallister.

Cei doi, recepţionerul şi „puştiul”, se holbară la ea. După ce o măsură cu atenţie timp de câteva clipe, recepţionerul îşi văzu mai departe de registrul său. Tânărul, în schimb, era pur şi simplu uluit.

— Dumneavoastră sunteţi… sunteţi Shane McCallister?

— Da.

— Dar nu sunteţi bărbat.

— Nu? întrebă ea ironică. Îmi pare rău că vă

dezamăgesc.

Tânărul o privi din cap până în picioare, îi admiră rotunjimile trupului, apoi clipi repede, vizibil stânjenit. Întinse stângaci mâna, ştergându-şi, mai întâi, palma de pantalonii de dril.

— Îmi… îmi pare bine, eu sunt Scottie.

— Bună Scottie, zise Shane răbdătoare, dând mâna cu el. Te pot ajuta cu ceva?

— Îîî… eu trebuie să vă ajut pe dumneavoastră, rosti tânărul pe un ton atât de serios şi de afectat, încât Shane îşi stăpâni cu greu un zâmbet. Trebuia să vă iau de la aeroport, dar mă uitam după un bărbat cu o carte de vizită…

— Prinsă în borul pălăriei? întrebă ea amuzată. Oh, Scottie, cred că ai văzut prea multe filme de prin anii ’40. Altfel…

— Păi… nimeni nu mi-a spus cum arătaţi, iar eu…

— De ce nu-mi spui tu toate astea în maşină? îl întrerupse ea. Se uită la ceas şi, văzând că era aproape ora patru, îşi zise că dacă nu se grăbeau, nu mai puteau ajunge la timp la studiouri, unde Shane urma să-şi întâlnească „prada”. Îl rugă pe recepţioner să o treacă în registru şi să cheme un băiat de serviciu, care să-i ducă bagajele în cameră. Apoi se întoarse zâmbitoare spre Scottie care se simţi, dintr-odată, ceva mai în largul său.

— Hai să mergem! îl îndemnă ea.

Traversară în grabă holul hotelului şi ieşiră în

stradă, unde, trasă la scară, îi aştepta o limuzină de culoare neagră. Măcar atât, îşi spuse Shane ceva mai optimistă.

— Nu, lasă, o să stau în faţă lângă tine, îi zise ea, în momentul în care Scottie îi deschise portiera din spate a maşinii.

Tânărul se urcă la volan, cu un aer mult mai degajat decât cu câteva minute în urmă.

— Mamă, ce mutră o să facă Nick, declară el.

— De ce?

— Cum de ce? Păi… aşteaptă un bărbat, nu v-am spus? Eu, unul, n-am mai întâlnit niciodată o fată… ăăă… o doamnă pe care să o cheme *Shane.*

— Tatăl meu ar fi vrut să fiu băiat. Şi cum numele fusese deja ales…

Lăsă fraza neterminată şi privi afară prin parbrizul umed, urmărind mişcarea ritmică a ştergătoarelor care îndepărtau stropii mari de ploaie, ca să lase loc, mereu, următorilor.

— Unde filmaţi?

— La Kiowa, o mică localitate situată la sud de Denver. Când am plecat eu la aeroport, tocmai luaseră o pauză… de vreo două-trei ore. Şi cu ploaia asta…

— Spune-mi şi mie câte ceva despre Nick Rutledge, îl rugă ea, pe un ton confidenţial.

— E cel mai cel, răspunse Scottie, zâmbind cu toată faţa.

Shane îi studie profilul şi observă că tânărul era

într-adevăr sincer în admiraţia lui nedisimulată pentru Nick Rutledge. La naiba! Toate astea le ştia şi ea. Aşa că… nimic nou… deocamdată. Zâmbi. Trebuia să facă cercetări, să caute să descopere lucruri necunoscute muritorilor de rând, amănunte care să „sfârâie” în reportajul scris de ea. De Shane McCallister! Da, trebuia să facă săpături, asta era. Şi să-i lase pe toţi să vorbească până când avea să obţină adevărata imagine a acestui aşa-numit zeu al cinematografiei americane. Se şi gândise deja la un titlu incitant: *„Adevărul despre Nick Rutledge*”.

— Scottie, cu ce te ocupi?

— Cu… de toate, răspunse tânărul, zâmbind. Fac diverse comisioane, mă ocup de unele mici… amănunte… cam asta.

— Mda. Înţeleg, dar de câştigat, câştigi destul? Banii pe care îi primeşti, îţi ajung?

Scottie clătină din cap.

— Nu-mi ajung. Cum să-mi ajungă? Şi apoi nu fac asta tot timpul. Numai vara. În restul anului, învăţ. Sunt student la Universitatea din Carolina de Sud, adăugă el cu mândrie în glas.

— Ah, înţeleg. Presupun că taxele ţi le plătesc ai tăi.

Scottie râse.

— Oh, mama nu şi-ar putea permite să mă ţină la facultate. Şi încă la Universitatea din Carolina de Sud. Dacă n-ar fi Nick, nu mi-aş permite un

astfel de… lux.

— Nick? repetă ea, privind în gol.

— Da, răspunse Scottie entuziasmat.

Puştiul ăsta se entuziasmează chiar pentru toate lucrurile astea, îşi zise Shane.

Scottie continuă:

— El plăteşte totul. Şi nu numai atât. Le trimite bani mamei şi celor două surori mai mici ale mele.

Shane se năpusti, practic, asupra acestei informaţii. Poate că Rutledge fusese combinat cu mama lui Scottie şi acum îi plătea lunar o anumită sumă de bani, ca un fel de… răsplată. Dar dacă femeia îl şantaja? Realiză că trebuia neapărat să stea de vorbă cu mama lui Scottie.

— Dar de ce este atât de generos? întrebă ea, prefăcându-se mirată.

— Generos? întrebă Scottie, oarecum derutat. Tatăl meu a fost cascador într-unul dintre filmele lui Nick, acum trei ani. A murit în urma unui accident de-a dreptul stupid, iar Nick s-a simţit oarecum… răspunzător.

Aha! Deci asta era!

— Şi… a fost găsit… vinovat?

— Nu.

Scottie păru surprins de faptul că o persoană se putea gândi la aşa ceva în legătură cu Nick.

— N-a fost vina nimănui. Tata îl dubla pe Nick într-o cascadă extrem de periculoasă, în care, la sfârşit, trebuia să facă un salt foarte mare. Era şi

vânt, ceea ce tata nu prevăzuse, cel puţin aşa credem noi. A fost de-ajuns un pas greşit… Până jos s-a făcut praf.

Scottie rămase o vreme tăcut, apoi continuă:

— Nick vrusese să facă el însuşi saltul acela, dar cei de la Societatea de asigurări au făcut spume la gură când au auzit asta. La fel şi producătorul. Oricum, Nick ştia că era o cascadă periculoasă şi ar fi vrut să-i convingă pe tata să-l lase pe el să o execute. Dacă ar fi făcut-o, tata n-ar fi murit. Nick a fost cel care a venit şi ne-a spus ce s-a întâmplat. După asta, a fost foarte atent cu noi… Da, da, ne-a ajutat foarte mult.

Cred şi eu… la banii lui, concluzionă Shane în gând. Povestea lui Scottie o impresionase.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, murmură ea, aproape în şoaptă.

— Toţi murim într-o zi. Tata a murit în timp ce făcea ceva ce-i plăcea enorm. Şi mie îmi place filmul. Asta şi studiez, regia de film.

Shane se strădui să zâmbească. Tăcu o clipă, uitându-se pe geam şi încercând să vadă terenul ascuns privirii de perdeaua stropilor de ploaie.

— Cred că m-am nimerit aici în plin sezon ploios, zise ea râzând, încercând să înveselească atmosfera.

— Aşa este, fu Scottie de acord. Nici pe Nick nu-l prea încântă vremea asta. Am rămas în urmă cu filmările.

Apoi începu să-l ridice în slăvi pe idolul său.

Nick Rutledge. Shane îşi nota câte ceva, dar nu în termenii de idolatrie ai tânărului. În sfârşit, ajunseră pe platoul de filmare. Scottie trase maşina chiar în faţa cortului principal. N-avea bietul băiat de unde să ştie că oprise chiar lângă o băltoacă plină de noroi. Nici Shane nu ştiu… până în clipa în care coborî din maşină. Pantoful ei drept se afundă în noroiul care începu să-i mustească printre degetele de la picioare.

Reuşi cu greu să-şi extragă piciorul din pământul nămolos şi înjură în sinea ei pe *cel* care îi făcuse pustiul ăsta de bine.

— Pot să vă ajut cu ceva? auzi în spatele ei o voce profundă pe care, chiar şi fără să se întoarcă şi să dea cu ochii de faţa lui bronzată, o recunoscu ca fiind a lui Nick Rutledge.

Capitolul 2

Shane stătea într-un picior, ţinând spânzurată între degete bareta pantofului care cu câteva clipe în urmă fusese de un negru strălucitor. Noroiul se scurgea de pe pantof, picurând pe jos. Se murdărise pe piciorul stâng şi nici măcar nu îndrăznea să se uite. Simţea că arăta oribil. Categoric, călcase cu stângul venind să-l întâlnească pe noul idol al americanilor.

De fapt, *nu* pe el îl văzu, ci făcu cunoştinţă cu

pieptul lui. Când se întoarse spre cel a cărui voce era atât de groasă şi de puternică, primul lucru pe care îl văzu fu pieptul extrem de lat, pe care tricoul alb, scurt până în talie, abia reuşea să-l acopere. Sub pielea bronzată, muşchii îi jucau în toate direcţiile.

— Cenuşăreasa, dacă nu mă înşel, continuă el cu voce puternică, luându-i pantoful din mână.

Era pentru prima oară în viaţa ei când, uitându-se la cineva, rămânea fără grai. Bărbatul acela chiar râdea de ea şi ar fi trebuit să se supere, aşa cum se întâmplase când Banks o trimisese acolo, dar statura lui impunătoare mai degrabă o intimidă şi o clipă rămase cu gura căscată.

Figura bărbatului nu avea absolut niciun defect; era perfectă şi aproape i-o putea atinge. Nu era avantajat nici de cea mai mică urmă de machiaj şi nici de lumina estompată a vreunui reflector… Arăta fantastic! Într-adevăr, arăta exact ca pe ecran! Pometii proeminenţi dădeau feţei un aer de senzualitate, care se potrivea de minune cu barba şi cu mustaţa bine îngrijite, à la Van Dyke. De altfel, mustaţa ca şi părul vâlvoi, negru ca pana corbului, îl făceau să semene cu un diavol. Până şi linia nasului era perfectă, lucru pe care îl apreciase întotdeauna, ca pe ceva foarte ciudat. Foarte rar întâlneai un nas care să se potrivească feţei; unele erau prea mari sau prea mici, cu nările prea largi, prea înguste sau cu câte un neg cât se

poate de inestetic. Al lui era perfect. Dacă îşi făcuse cumva operaţie estetică aceasta îi reuşise foarte bine, conchise Shane. Singurul motiv pentru care pe fruntea lui Nick Rutledge nu scria „Perfect” era faptul că avea ochii cenuşii. Feţei lui i se potriveau mai degrabă nişte ochi albaştri precum cerul. Acela era, probabil, modul prin care Dumnezeu arăta că nimeni nu este perfect. Dacă Nick Rutledge este aproape perfect, în schimb, probabil că are un creier de bibilică, îşi spuse Shane.

Brusc, îşi dădu seama că în timp ce îl studia, Nick făcuse şi el acelaşi lucru. Îşi ridică mândră capul, părul negru şi des acoperindu-i umerii, întrebându-se în sinea ei ce impresie îi făcuse oare, chiar dacă numai ideea unei păreri favorabile o considera drept o nebunie curată. Cu toate acestea, nefiind genul care se subestimează, îşi dădu seama că Nick observase că era o femeie pe care unii o considerau frumoasă. Faţa ei delicată şi prelungă era atât de drăgălaşă, încât cu greu o puteai uita.

Nick îşi întrerupse pentru scurtă vreme inspecţia şi îşi îndreptă privirea spre Scottie care stătea stânjenit lângă Shane.

— Ţi-ai ales o zi mizerabilă să-ţi aduci prietena pe platou, Scottie, zise el zâmbindu-i lui Shane cu gura până la urechi. Lasă-mă să văd dacă pot salva situaţia. Uite, ia-l de aici şi curăţă-l! îi ceru

lui Scottie, întinzându-i pantoful.

Ceea ce urmă o găsi pe Shane complet nepregătită. În vreme ce Scottie se repezea să îndeplinească ordinul, Nick o ridică în braţe şi o duse pe platou, sub cort. Ea îl privea cu gura căscată, încercând să nu se gândească cât de bine se simţea în braţele lui.

— Mabel, am nevoie de un prosop! strigă Nick, aşezând-o pe Shane pe un scaun tapisat cu o stofă de culoare albastră, din recuzită. Ea se hotărî destul de greu să-şi desprindă braţele din jurul gâtului lui.

Din spatele decorului apăru cineva alergând, care îi aruncă lui Nick un prosop.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Shane, reuşind, în sfârşit, să vorbească. Îl privi uimită cum începe să-i şteargă noroiul de pe picior, cu mişcări încete şi prelungi. Cu degete puternice îi prinse uşor glezna care transmise şi celeilalte aceleaşi senzaţii ciudate.

— Să te şterg, nu? zise Nick cu voce inocentă, de parcă nu-şi dădea seama ce efect avea asupra ei gestul lui insinuant.

Când el ajunse mai sus de genunchi, Shane încercă să nu se mişte, dar dădu repede prosopul la o parte.

— De rest mă ocup eu, mulţumesc, îl informă ea, sperând că el nu observase cât de tare se îmbujorase. Respiră adânc şi începu să-şi frece

piciorul.

Nick se ghemui în faţa ei urmărindu-i mişcările. Shane se intimidă.

— Trebuie neapărat să te holbezi aşa? întrebă ea nervoasă.

— De mult n-am mai văzut un picior atât de frumos! zise Nick. Păcat că îi aparţine lui Scottie, mormăi el printre dinţi.

— Nu îi aparţine lui Scottie, îl informă ea pe un ton aproape arogant.

— Ce bine, atunci mai sunt speranţe, zise el privind-o amuzat.

Ea se opri din şters.

— Îmi aparţine *mie.* Ne întoarcem, cumva, la vremurile în care femeile erau considerate bunuri personale ale bărbatului?

— Cu atât mai bine, zise Nick, luându-i prosopul din mână. O clipă, privirea lui o învălui ca o vrajă şi îşi simţi inima bătând cu putere.

— Am adus pantoful, domnişoară McCallister! strigă Scottie intrând pe platou. Îmi pare rău de cele întâmplate.

— *McCallister!* repetă Nick surprins.

Shane era încântată că îl intimidase puţin. La urma urmei, erau chit fiindcă şi el reuşise acelaşi lucru doar în câteva minute.

— Shane McCallister, zise ea, ridicându-se. Cuvintele îi fură însoţite de un uşor tremur al vocii. Nick o prinse de cot cu degete tari ca oţelul.

— Credeam că este vorba despre un bărbat.
— Mi-am greşit sexul, zise ea pe un ton sec.
El o măsură din cap până în picioare, zăbovind o clipă asupra sânilor mari, care se conturau sub bluza de o culoare albastră-fumurie.
— Observ.
Părea amuzat de propria-i greşeală şi, luând pantoful din mâna lui Scottie, se aplecă şi îi luă în palmă talpa curată. Făcând eforturi să-şi recapete echilibrul, Shane întinse mâna şi îl prinse de cap, înfigându-şi degetele în claia de păr negru şi moale. Nick nu dădu niciun semn că l-ar durea, iar ea îşi reprimă pornirea de a nu i-l smulge din rădăcină.
— Scuză-mi greşeala, zise el impasibil.
Dumnezeule! Nici nu ştiuse până atunci că dacă cineva îi atingea talpa piciorului îi putea provoca o senzaţie atât de… erotică. Se strădui să respire normal.
— Cei de la revista *Rendez-vous* mi-au spus că vine să-mi ia un interviu Shane McCallister, dar numele de *Shane* m-a făcut să presupun că este vorba despre un bărbat.
— Dacă eram bărbat nu m-aş fi aflat aici pentru interviu, zise Shane, încercând din răsputeri să fie cât mai demnă când, de fapt, simţea că o apucă ameţeala.
Statura lui impunătoare o copleşi puţin când el se ridică încet şi simţi furnicături în vârful

degetelor când şi le luă din părul lui, coborându-le pe gâtul şi pe spatele lui musculos.

— Păi, nici nu mai e nevoie să mi-l iei. M-am răzgândit. Nu mai dau niciun interviu, declară el şi se desprinse din încercuirea braţelor ei.

Trebuia oare să-l *implore* să-i acorde interviul pe care, de fapt, ea nici nu voia să i-l ia? Nici nu se gândea să se întoarcă şi să-i spună lui Banks că renunţă.

— Stai puţin, nu te grăbi, zise ea, prinzându-l de braţ.

Nick se opri.

— O.K., zise privind-o atent. Convinge-mă. Îşi încrucişă braţele peste pieptul puternic, făcând-o pe Shane să se simtă de parcă s-ar fi aflat în faţa unui pirat din secolul optsprezece. Toată echipa de filmare se adunase în jurul lor să-i privească.

— Ce te-a determinat să refuzi aşa, dintr-odată, pentru ca apoi să accepţi şi să refuzi din nou? întrebă ea. Lasă să se frământe şi el puţin, îşi spuse ea, dar el răspunse imperturbabil:

— Reporterii sunt nişte mincinoşi. Într-un moment de slăbiciune, impresarul meu m-a convins să dau interviul, dar cum pentru ei adevărul nu constituie o sursă de inspiraţie, scriu ce le convine. De ce-aş face-o?

Unu la zero pentru mine, îşi spuse ea, sigură pe sine.

— Dar la fanii tăi nu te gândeşti? contracară ea.

N-ai mai dat un interviu de doi ani.

— Le sunt recunoscător, zise el cu sinceritate, apoi o întrebă mirat: Dar ce e cu ei?

— Nu crezi că merită o poveste spusă chiar de gura ta? Şi ce gură senzuală! adăugă ea în gând. Ce naiba se întâmpla cu ea? Nu ştiu dacă ai citit vreodată revista noastră, domnule Rutledge, dar noi încercăm să facem cât mai exact portretul oamenilor, aşa că interviul are un caracter intim, cu cât mai multe detalii…

— Cât de intim? întrebă el cu ironie.

Ea ignoră întrebarea şi subînţelesul ei evident.

— …aşa că nu voi modifica absolut nimic.

— Mă bucur, zise el, trăgând adânc aer în piept. Îmi place parfumul tău.

— Bravo ţie, zise ea pe un ton sec. Asta are vreo legătură cu problema noastră?

Cine ar crede că, de fapt, încerca să discute cu o vedetă de la Hollywood, dând ea însăşi un interviu? Avea atâtea ţeluri în viaţă, atâtea înalte aspiraţii – cum ar fi fost să se găsească în vârtejul unui uragan, în craterul unui vulcan sau în vâltoarea unui eveniment de importanţă mondială – nu să se învârtă printre oamenii acelui oraş din mucava. Dar Meg avusese dreptate. Rutledge avea o personalitate dinamică şi povestea lui ar fi fost chiar mai captivată decât interviul cu Preşedintele. Revenind la realitate, continuă:

— Ei, ce zici? întrebă ea, încercând să pară

binevoitoare.

— S-a făcut, zise el repede, răzgândindu-se în mod inexplicabil. Îi luă mâna şi i-o scutură. Atingerea degetelor lui avu efectul unui şoc electric, care îi străbătu tot corpul.

Shane zâmbi, uşurată.

— Bine, acum te-aş ruga să mă conduci la secretara ta sau la persoana care are programul tău pentru următoarea lună. O să încerc să-mi planific timpul în funcţie de el…

— Ce plăcere! zise el, surâzând maliţios.

Zâmbetul lui o enervă, dar nu lăsă să se vadă.

— Atunci, aşa rămâne!

— Sper, spuse el pe un ton insinuant.

Se găsea într-o mare încurcătură şi acest lucru îl simţea ca pe un nod în capul pieptului. Ce lună de coşmar o aştepta. Mai bine îl punea de-acum la punct, înainte de a fi prea târziu. Dar nu se mai obosi să cerceteze pentru cine ar fi fost prea târziu.

— Domnule Rutledge, zise ea în şoaptă, trecându-şi privirea peste mulţimea de oameni care stătea cu urechile ciulite. Eu sunt profesionistă şi mă aflu aici cu un scop precis: acela de a-ţi lua un interviu. Vocea ei părea convingătoare şi se felicită în gând pentru aste, dar privirea lui insistentă parcă îi ricoşa cuvintele.

— Asta rămâne de văzut. Apropo, prietenii îmi spun Nick, încheie el, făcându-i cu ochiul şi

scuzându-se pentru o clipă.

Shane rămase sub privirile curioase ale celor din jur, apoi mulţimea se risipi treptat şi membrii echipei îşi reluară treburile.

— Nu ţi-am zis eu că e un tip grozav? o întrebă Scottie.

Shane uitase de el. În prezenţa lui Nick avea senzaţia că uită o mulţime de lucruri, cum ar fi menţinerea echilibrului. Nu-i plăceau bărbaţii care o intimidau. Până să-l cunoască pe acest individ cu o asemenea personalitate copleşitoare, singurul care se mai putea lăuda cu o astfel de performanţă fusese Alan Sherman, cel cu care se şi căsătorise. Şase luni mai târziu, cu hotărârea de divorţ în mână, avea deja o părere foarte clară despre bărbaţii atrăgători, care ştiau cum să domine o femeie.

Shane îl lăsă pe Scottie să-i dea înainte cu laudele, iar ea încercă să-şi recapete calmul, deşi în momentul respectiv nimic nu-i putea domoli dogoarea trupului. Căldura aceea nu se datora decât enigmaticului Rutledge.

Nick reveni în cinci minute.

— Gypsy îţi trimite imediat programul, o anunţă el.

— Gypsy?

— Secretara mea.

Are o secretară care se numeşte Gypsy, îşi spuse Shane. Mi se pare normal.

— Ai mâncat ceva până acum? întrebă el.

— Un sandviş în avion.

— Sandvişurile nu ţin de foame, o convinse el, luând-o de mână. Ea nu se opuse, lăsându-l să-i absoarbă căldura care o pârjolea. Fiecare gest al lui era atât de... intim, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

— Stai puţin, protestă ea, retrăgându-se. Parcă filmai, nu? Cum o să pleci chiar acum?

— Pot să plec, pentru că nu filmam. *Protectorul Divin* trebuie să stea pe punte, cu vântul jucându-i în păr şi cu soarele aruncându-şi razele pe deasupra velelor, îi explică el cu umor. Nicăieri în scenariu nu scrie că trebuie să fiu de faţă şi cum meteorologul anunţă vreme proastă în continuare, am întrerupt filmările. Eşti mulţumită?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Bun, atunci aşteaptă-mă o clipă să mă schimb, dacă nu cumva... făcu o pauză, zâmbind în colţul gurii... ţi-ar plăcea să afli, bineînţeles în scop profesional, cum mă dezbrac de costum.

Nu-i plăcea să-şi bată joc de ea, aşa că îi răspunse pe un ton tăios, cu o figură împietrită:

— Interviul nu presupune amănunte atât de intime.

El ridică din umeri.

— Păcat. Scottie, arată-i lui Shane platoul de filmare şi întoarceţi-vă în zece minute.

— Hai, zise Scottie. Toţi sunt simpatici.

Shane aruncă o privire dezaprobatoare în direcţia lui Nick şi îl urmă pe Scottie care îi făcu cunoştinţă cu mulţimea de operatori, recuzitieri, cascadori şi figuranţi. Încerca să le reţină numele şi figurile, fiindcă intenţiona să le ia interviuri multora dintre ei pentru a-şi demonstra teoria cu privire la Nick.

Tocmai făcea cunoştinţă cu garderobiera când vocea unei femei, puternică şi foarte ascuţită, ca un ţignal, străpunse aerul:

— Mincinosule! urla la Nick, care se retrăgea cu spatele, femeia îmbrăcată într-o rochie de epocă, foarte decoltată, după care lovi cu piciorul stativul unui reflector care se sparse şi se rostogoli mai departe.

— Asta e, zise Nick prinzând-o pe Shane de cot, Adrienne Avery, interpreta principală, arţăgoasă şi plină de temperament.

— Şi acum de ce e atât de nervoasă? întrebă Shane.

Din spate se auzeau bufnituri. Era clar că Adrienne Avery distrugea tot ce-i ieşea în cale.

Nick îi mulţumi lui Scottie, apoi o scoase repede pe Shane de pe platoul de filmare. Deschise umbrela şi i-o ţinu deasupra capului până ajunseră la maşină.

— I-am promis că iau prânzul cu ea, bombăni el.

— Probabil că este leşinată de foame, spuse Shane, strâmbând din nas. Uite ce e, nu vreau să-

ţi creez probleme, protestă ea.

Deşi cu o mână o ţinea de cot, iar cu cealaltă ţinea umbrela, reuşea totuşi să-şi frece şi braţul de sânul ei. Avea o expresie inocentă ca a unui copil nou-născut, dar Shane ar fi jurat că ştia exact ce făcea şi dacă continua să se poarte cu răceală avea să dea de bucluc.

El deschise portiera. Nu avea decât să se urce, ceea ce şi făcu.

— Nu trebuia neapărat să mă inviţi la masă, insistă ea.

— Dar am făcut-o, zise el, apoi ocoli grăbit maşina şi se urcă la volan.

Parcă aducându-şi aminte, continuă:

— Mi-ai dovedit că fac o greşeală, spuse el, bătând-o uşor pe picior. Mai degrabă pe coapsă.

De ce trebuia neapărat să pună mâna pe ea?

— Chiar aşa? întrebă ea, simţindu-şi gâtul uscat.

— Da. Ar trebui să fiu mai cooperant cu presa, zise el şi porni motorul *Ferrari*-ului.

— Habar n-aveam că sunt atât de convingătoare, mormăi *ea,* încercând să stăvilească valul de căldură ce o cuprinsese pornind exact din coapsă.

— Şi încă cum, o asigură el cu voce scăzută. Ce preferi?

Nu era sigură că auzise bine.

— Poftim?

— Mă refeream la mâncare. Nick începu să râdă simţind cum se foieşte stânjenită.

Dacă privirea ar ucide, îşi zise ea, atunci în zece, cel mult unsprezece minute, tipul s-ar afla la morgă.

— Ce-ţi place, mâncarea franţuzească, chinezească, pescărie?

— Pescărie, răspunse ea, agăţându-se de primul cuvânt care i se păru mai rezonabil.

— Asta-i grozav, zise el zâmbind. Ştiu un restaurant excelent, unde se prepară o mâncare nemaipomenită şi unde atmosfera e foarte intimă, adică e aproape întuneric.

— Nu-ţi place să vezi ce mănânci?

— Ba da, dar îmi place s-o fac în linişte. Într-un loc aglomerat şi bine luminat, în loc să mănânc, dau autografe şi, oricât de bună ar fi, nu-mi place mâncarea sleită.

Are dreptate, îşi spuse ea încercând din răsputeri să nu-şi arunce privirea spre el. Parcă era hipnotizată. În lumina slabă a amurgului, Nick părea foarte atrăgător. Niciodată nu-şi închipuise că va gândi în felul acela despre un bărbat şi, în niciun caz admirând vreunul dintre ei. Bărbaţii seducători, îşi spuse ea precaută, îşi folosesc farmecele pentru a răzbate în viaţă şi pentru a amăgi femeile. Hei, fără aprecieri personale. Comportă-te ca o profesionistă! Până la proba contrarie, tipul nu se făcea cu nimic vinovat. Se străduia să nu tragă concluzii pripite şi să-şi controleze reacţiile corpului.

Restaurantul era foarte cochet, iar şeful de sală părea plăcut surprins să-l vadă pe Nick. Au fost conduşi la o masă, aşezată discret într-un colţ întunecat, cu banchete de pluş pe cele două laturi. Nick se aşeză, nu aşa cum se aşteptase ea, faţă în faţă, ci chiar lângă ea. În faţa pericolului de a-l simţi atât de aproape, trupul i se crispă, iar când el întrebă dacă doreşte un cocktail, rămase surprinsă când se auzi comandând sherry. Fir-ar să fie! Ce naiba se întâmpla cu ea? Nici măcar nu-i plăcea sherry-ul. Şi, cum era de aşteptat, acesta fu adus imediat împreună cu paharul cu *chablis* rece pentru Nick.

— Vii des aici? îl întrebă ea. Interesantă întrebare, îşi reproşă ea în gând.

Zâmbetul lui Nick îi pătrunse în vene mai rapid decât sherry-ul din care tocmai sorbise.

— Ori de câte ori am posibilitatea. Nu uita că, atunci când nu particip la turnarea exterioarelor, locuiesc la Hollywood.

Ea îşi făcea de lucru cu piciorul paharului, evitând efectul hipnotic al privirii lui. Destul că apa de colonie folosită de el îi ataca căile olfactive, făcându-i nările să freamăte. Niciodată apa de colonie bărbătească nu o excitase atât de tare. Probabil că sherry-ul i se urcase direct la cap, ocolind locul unde se afla sandvișul servit în avion.

— Înţeleg că tu ai hotărât distribuţia şi exterioarele pentru filmare. De ce ai ales tocmai

Colorado?

Întrebarea îl surprinse în mod plăcut.

— Aici există anumite locuri care arată foarte romantic când soarele bate într-un fel anume. Cred că asta contează foarte mult.

— Dar în California soarele nu „bate într-un fel anume”?

— S-ar putea, admise el, ungându-şi încet o felie de pâine cu unt. Tot ce făcea, făcea cu încetineală. Acelaşi lucru se putea spune şi despre felul cum tărăgăna cuvintele. Dar eu am crescut în Colorado…

— Aşa că te-ai hotărât să arunci ceva bani celor de prin părţile locului.

— Cam aşa ceva, zise el, punând jos cuţitul. Dacă greşesc, corectează-mă, Shane, dar când mă aflu în preajma ta mă faci să mă simt ciudat.

Aha, începe să-şi dea arama pe faţă, se gândi ea.

— De ce nu mă placi? întrebă el cu voce slabă.

Ea făcu ochii mari. Observase, oare, ceva? Se dăduse ea, cumva, de gol cu ceva? Ceea ce o surprindea cel mai mult era că el părea foarte sincer, de parcă pentru el ar fi contat că o femeie, una singură, nu îi cădea la picioare. Poate contează, îşi spuse ea. Nu admitea refuzuri…

— Nu pot spune că nu te plac, domnule Rutledge…

— Nick, o corectă el.

— Nick. Nu ştiu prea bine cum să te iau.

— În doză întreagă, îi veni el în ajutor, privind-o insistent.

Shane se uită în jos.

— Cred că o să comand o salată de creveţi, spuse ascunzându-şi ochii după lista cu meniuri. Îl auzi chicotind înfundat, atingându-i fiecare terminaţie nervoasă. Împinse paharul cu sherry.

Cât mâncară, chelneriţa veni de câteva ori la masa lor. Timpul trecea şi interviul lui Shane se afla într-un punct mort. Întrebările pe care i le punea păreau stupide, ca ale unui diletant. În seara aceea totul îi mergea prost. O să iasă mai bine mâine dimineaţă, se consolă ea, aşa că îi refuză propunerea pe care tocmai i-o făcea.

— N-ai vrea să mergem undeva să dansăm? o întrebă în timp ce punea pe masă o sumă considerabilă şi o ajuta să se ridice de pe banchetă.

— Aş vrea să mă duc în camera mea.

— Asta se poate aranja. Stătea în spatele ei, mult mai înalt decât ea, abia atingându-i umerii cu palmele. Ea îi simţea prin haină căldura degetelor. Ceva o făcea să-şi închipuie că nu se gândeau la acelaşi lucru.

— Mă duc singură.

— Niciodată nu las o femeie care nu cunoaşte oraşul să se întoarcă singură în camera pustie de hotel. Mai ales când, zise el, fluturându-i prin faţa ochilor nişte chei, cele ale maşinii sunt la mine.

Limuzina vă aşteaptă, doamnă, zise el pe un ton teatral.

Shane îl luă de braţ şi ieşiră afară în noapte. Ploaia se oprise. Pe cerul întunecat străluceau câteva stele. Era vineri seară şi viaţa de noapte abia începea.

— Eşti sigură că vrei să te întorci la hotel? o întrebă din nou Nick, în timp ce *Ferarri-ul* era tras la bordură.

— Sunt sigură, zise ea hotărâtă.

Nu mai fu însă atât de sigură când, coborând din maşină, el o urmă în holul hotelului şi apoi în lift. Se aşteptase să o lase în faţa intrării, nici gând să o conducă până sus. Iar acum se aflau în faţa camerei ei. Simţea din nou furnicături în tot corpul.

— Asta-i uşa, zise ea, căutându-şi cheia. De ce naiba întotdeauna cheile cădeau la fundul genţii?

— Ai o uşă foarte drăguţă, replică el maliţios. De partea cealaltă arată la fel?

— Îmi închipui că da. Probabil are aceeaşi culoare şi restul, zise ea amuzată fără să vrea.

— Vorbeşti serios? Părea atât de surprins, de parcă i-ar fi destăinuit un mare secret. Mi-ar plăcea să văd.

Ea începu să râdă şi deschise uşa.

— Vezi?

— Văd, zise Nick ţintuind-o cu privirea în timp ce închidea uşa în urma sa.

Shane bâjbâi să aprindă lumina, dar nu nimeri de prima dată comutatorul. Lampa de lângă măsuţa pentru cafea pâlpâi şi ea respiră uşurată.

El continuă să o privească în timp ce intra repede în cameră.

— Nu sar pe tine, dacă de asta ţi-e frică.

Ea îşi înălţă capul, sfidător.

— Nu mi-e frică, îl informă cu răceală.

— Atunci, vino aici, zise el cu vocea sa plăcută ca atingerea unei catifele.

Shane se trezi îndreptându-se spre el, de parcă nu-şi mai putea coordona mişcările.

— Relaţia noastră trebuie să fie strict profesională, se auzi ea protestând, dar rosti cuvintele cu mai puţină convingere decât intenţionase.

— Doamnă, vorbeşti cam mult, zise Nick şi îi prinse faţa în palme. Îi atinse buzele, la început foarte, foarte uşor. Atât de uşor, încât crezu că visează. Dar, pe măsură ce apăsarea devenea mai insistentă, se convinse că nu era un vis. Era realitatea. Dintr-odată, uşile bine închise cu cinci ani în urmă se deschiseră larg, lăsând libere sentimente pe care le îngropase cu grijă. Se opri îngrozită şi îl împinse.

— Nu aşa se termină un sărut, Shane. Stai ţeapănă ca o scândură şi nu-ţi foloseşti deloc farmecele. Dar o să exersăm.

— Ba n-o să „exersăm” deloc, îl informă ea cu

voce tremurată.

— N-ar strica o repetiţie, încercă el să o convingă, trăgând-o mai aproape.

Ea făcu un pas înapoi.

— Spectacolul s-a terminat.

— Vom sponsoriza un bis, zise el privind-o cu ochi strălucitori.

Ea încercă din nou să-l pună la punct.

— Uite ce e, sunt foarte obosită. Îi arătă uşa şi i-o deschise. Mesajul era foarte clar.

— N-ai sărutat ca o femeie obosită, spuse el zâmbind, trecându-şi un deget peste obrazul ei. Cred că mi-ar plăcea să-mi iei un interviu mai intim. Somn uşor, mormăi, mângâind-o încă odată cu privirea, apoi ieşi.

Capitolul 3

Shane se trezi din somn, auzind o uşoară bătaie în uşă.

Se ridică în capul oaselor. Visa?

Bătaia se auzi din nou, de data asta ceva mai tare.

Bâjbâi după ceas, aproape căzând între pat şi noptieră. Şase şi şapte minute. Şase şi şapte minute? Cine naiba era treaz sâmbăta la ora şase şi şapte minute? Încercă să se dezmeticească, dar se trezi de-a binelea abia când bătaia în uşă deveni din ce în ce mai puternică. Poate luase foc

hotelul!

— Doamne, mormăi ea, sărind din pat şi înhăţând halatul violet. Îşi căută papucii, dar nu găsi decât unul. Bun şi unul decât nimic, îşi zise ea, legându-şi în grabă halatul transparent. Descuie repede uşa şi o deschise larg, aşteptându-se să dea cu ochii de faţa îmbujorată a vreunui salariat al hotelului, venit s-o scoată din incendiul devastator.

În locul acestuia, Shane se trezi luată în braţe înainte de a înţelege cine stătea în prag. Gura îi fu acoperită de buze insistente care păreau că vor să o sufoce şi îi provocau furnicături în braţe şi în picioare. Savurând dulceaţa sărutului, o clipă avu senzaţia că pluteşte.

— Stai puţin? Ce naiba se întâmplă aici? Făcând eforturi să se apere, Shane îşi strecură palmele între ea şi agresor. Se eliberă, dându-i un brânci puternic.

— Nick! Cine altul?

— Ce cauţi aici? îl întrebă. Îşi dădu seama că el nu o priveşte în faţă şi imediat privi în jos. I se desfăcuse halatul şi cămaşa de noapte subţire ca un voal îi acoperea foarte puţin formele trupului, în schimb, i se zăreau foarte bine sfârcurile excitate. Se înfăşură repede în halat, legând atât de strâns cordonul, încât simţi că o doare.

— Voiam să ştiu dacă săruţi la fel de bine dimineaţa ca şi seara. M-am convins că da, însă

mai trebuie să lucrăm la părţile finale, zise Nick, intrând în cameră.

Shane închise uşa în urma lui.

— Eşti cel mai egoist, insuportabil... Se opri enervată. Avea la îndemână un vocabular atât de bogat, iar ea se bâlbâia ca o tâmpită!

Nick ridică un deget în aer.

— Stai uşor. N-am spus că eu sărut bine. Am spus că tu şi, în caz că nu ai observat, era vorba de un compliment.

Shane îşi trecu degetele prin păr, ridicându-şi-l de pe faţă.

— Nu am observat nimic la ora şase dimineaţa. La ora asta o persoană serioasă ar trebui să se afle în pat.

— De-asta am şi venit. Spre groaza ei, se îndreptă spre pat dezbrăcându-se de haină.

— Nu ţi-am făcut nicio invitaţie, zise ea tăios, aşezându-i-se în faţă, încercând să-l împiedice să ajungă la pat.

Nick pocni din degete.

— Ce urât, spuse el, uitându-se peste umărul ei spre patul deranjat. Întotdeauna ai somnul atât de agitat? o întrebă făcând semn cu capul spre cearşafurile mototolite. Faţa de pernă era trasă pe jumătate, lăsând să se vadă dedesubt materialul cu flori, decolorat.

Shane tresări, dezmeticindu-se brusc. O făcea din nou să se simtă vulnerabilă. Ah, de ce nu

dormise ca lumea peste noapte? Cel puţin, acum ar fi avut puterea să-l înfrunte. Ceva însă îi spunea că i-ar trebui ceva mai mult decât o noapte de somn pentru a-i ţine piept acelui bărbat. Luă perna şi o aranjă.

— Hai să nu ne legăm de felul în care obişnuiesc să dorm.

Nick continuă de parcă nu ar fi auzit-o:

— Eu dorm buştean cam cinci ore. Pentru organism sunt suficiente. Restul e timp pierdut, doar dacă, bineînţeles… Se opri şi îşi aţinti privirea seducătoare pe pieptul ei care se mişca în ritmul respiraţiei… Doar dacă nu eşti singură. În cazul ăsta timpul poate fi fructificat, zise el, luând-o de mână.

Nefiind convinsă că poate ignora senzaţia de căldură pe care i-o provoca atingerea lui, îşi smuci mâna înainte ca vraja să pună stăpânire pe ea.

— Nu mă interesează producţia de fructe, zise ea, dar zâmbetul lui îi dădu de înţeles că nici jocul de cuvinte nu-i reuşise. Ce cauţi aici? îl întrebă pentru a doua oară.

— Am venit să-ţi arăt răsăritul soarelui, Shane. Sunt convins că nu l-ai văzut niciodată.

— Răsăritul? repetă ea, aproape scoasă din sărite. Ce-i atât de nemaipomenit?

— Este, o asigură el, alunecându-şi uşor palmele peste umerii ei, dezgolindu-i.

Calmă, Shane, stai calmă! Tipul e nebun!

Ştiindu-se atât de vulnerabilă, se dădu un pas înapoi, ca să nu-i mai simtă palmele.

— Ştiai că eşti nebun? Eu stau aici în cămaşă de noapte...

— Am observat, o întrerupse el.

— ...discutând prostii cu un bărbat nebun, care se pare că nu doarme niciodată. Toţi cei de la Hollywood sunt ca tine?

— Sunt unicul, ai uitat? Îi făcu cu ochiul. Doar de-asta te afli aici: să scrii povestea aia, nu?

Îşi înfundă palmele în buzunarele blugilor strâmţi şi uzaţi. Shane rămase cu ochii la pulpele musculoase şi la şoldurile înguste care se conturau sub materialul uzat. Exact aşa arată un atlet! îşi spuse ea. Talia joasă a blugilor o duse cu gândul în altă parte, dar imediat puse frâu imaginaţiei, ridicându-şi brusc capul. Văzându-i zâmbetul, îşi dădu seama că privirea ei apreciativă îi făcuse plăcere. El scoase din buzunar o hârtie pe care o despături înainte de a i-o întinde.

— Asta ce mai e? îl întrebă, smulgându-i-o din mână.

— Parcă voiai programul meu pentru luna viitoare. Gypsy şi-a julit degetele, special pentru tine.

— A fost probabil prima ei experienţă ca dactilografă, replică Shane pe un ton sec.

De ce oare îşi arunca nervii pe o biată femeie pe care nu o văzuse în viaţa ei? Nick o făcea să se

simtă atât de prost, nu femeia aceea, cu un nume atât de ciudat, Gypsy.

Shane studie lista. Primul lucru care îi sări în ochi fu: *„Sâmbătă, 10 septembrie. Petrecere la Gloria. Merg cu Shane*”. Astăzi.

— Ce-i asta? îl întrebă, arătându-i cuvintele cu degetul.

Nick trecu în spatele ei.

— Ah, asta. O să-ţi placă, o asigură el, aşezându-şi palma pe umărul ei. Gloria dă nişte petreceri grozave. E o veche suporteră de-a mea.

Shane trecu în revistă la repezeală hainele pe care le adusese cu ea.

— N-am cu ce să mă îmbrac, protestă ea.

— Nu-i nimic. Prezenţa ta contează cel mai mult. Începu să-şi plimbe din nou mâinile peste umerii ei. Ea se crispă încercând să nu dea atenţie mângâierilor.

— Îţi simt muşchii încordaţi, ia stai puţin, se oferi el şi, fără alte comentarii, se apucă exact de ceea ce ea nu ar fi vrut, adică să-i facă masaj, frecţionându-i muşchii şi stârnindu-i în tot corpul senzaţii de nesuportat. Când el îşi ridică palmele din ce în ce mai sus pe spatele ei, frământându-i carnea şi croindu-şi drum spre zonele sensibile ale sânilor, avu senzaţia că pluteşte ca în transă. Îşi ţinu respiraţia, încercând din răsputeri să se mişte, dar rămase pe loc, sorbind plăcerea, aşteptând nerăbdătoare tot ce i se oferea.

El se întoarse încet cu faţa spre ea, abia atingându-i sânii. Îi dădu capul pe spate cu vârful degetului şi îşi lipi buzele de pielea albă şi netedă a gâtului ei, stârnindu-i pulsaţii dureroase în tot corpul. Shane începu să gâfâie când halatul îi căzu de pe umeri, dar nici nu observă pentru că el îi şi acoperise cu sărutări uşoare pielea dezgolită.

Mângâierile lui îi stârniră focul pasiunii, care până atunci arsese mocnit, aprinzând scântei mult mai puternice şi mai strălucitoare. Nu, nu, nu mai vreau! auzi ea strigând slab o voce lăuntrică.

O sonerie. Auzea o sonerie. Telefonul! Respiră uşurată, deşi nu ar fi vrut.

— Telefonul, zise el încet, arătând cu capul în direcţia de unde se auzea soneria.

Shane se agăţă de el ca de un colac de salvare.

— Alo?

Era vocea ei? Îi tremura atât de tare! Se blestemă în gând şi îşi ascunse ochii de privirea lui scrutătoare.

— Ah, scuză-mă, Shane. Am uitat diferenţa de fus orar. Te-am trezit din somn? Era Meg.

Slavă Domnului că o sunase Meg.

— E în regulă. Nu eram în pat.

— Dar nici prea departe, îi şopti Nick la cealaltă ureche. Respiraţia lui îi mângâia pielea gâtului, stârnind din nou focul pasiunii. Faţă de acel bărbat trebuia să păstreze distanţa. Luă telefonul şi se îndepărtă de Nick atât cât îi putea permite

lungimea firului, adică până în baie.

— N-am mai avut răbdare să aştept. Cum arată în realitate? o întrebă Meg abia respirând.

— Nici nu-ţi poţi imagina, zise Shane fără să vrea. Din camera alăturată auzi un chicotit. Nu mai pot vorbi, Meg. Te sun eu, bine?

— Bine. Am să…

Dar Shane închise telefonul înainte ca ea să termine ce avea de spus şi intră în cameră, hotărâtă să-l dea afară pe Nick până nu se mai întâmpla cine ştie ce.

Urmărind-o cum pune receptorul în furcă, îi zâmbi provocator.

— Unde rămăsesem când am fost întrerupţi atât de brusc? o întrebă apropiindu-se.

— Tocmai îţi făceam vânt din cameră, replică ea.

El îi ridică o buclă care îi căzuse pe umeri şi i-o sărută uşor.

— Eu parcă altceva îmi aduc aminte, murmură, apoi zâmbetul de pe buze i se stinse. Sunt convins că eşti la fel de imaculată ca prima zăpadă căzută din cer.

— Chestia cu „zăpada” nu e treaba ta, ripostă ea. Cine naiba îi dădea dreptul să fie *tot* timpul atât de insinuant? Reuşise să-i distrugă propria imagine pe care şi-o făcuse despre sine, aceea de bună profesionistă. Se întreba dacă Barbara Walters fusese pusă vreodată într-o asemenea situaţie.

Pe Nick nu-l impresionă însă tonul ei tăios.

— Nu te-a interesat niciodată şi *altceva* în afară de muncă?

— Acum *eu* sunt cea care pune întrebări. Sau ai uitat? Dar Nick nu răspunse nimic, aşteptând parcă răspunsul ei. După câteva clipe, Shane ridică din umeri.

— Am fost măritată… o dată, spuse ea, încercând să pară cât mai indiferentă cu putinţă.

— Şi? întrebă Nick, conducând-o afară.

Ce importanţă avea? îşi spuse ea, întorcându-se cu spatele la el. Totul se petrecuse demult… foarte demult. Şi nici nu i se întâmplase ei, ci altei femei, mult mai impresionabile şi mai vulnerabile decât ea.

— Alan era ceea ce se chema „un bărbat bine”, care m-a înşelat cu cine vrei şi cu cine nu vrei. Totul n-a durat decât şase luni. Nu ştiu nici acum de ce a ţinut neapărat să se însoare. Nu era genul de bărbat al unei singure femei.

Nick tăcu, păşind alături de ea. Nu, nu avea nevoie de mila nimănui. *Nu suporta* mila nimănui, îşi îndreptă umerii şi se întoarse cu faţa spre el.

— Gata cu destăinuirile. Şi acum, pentru că tot m-ai trezit, aşteaptă-mă să fac un duş şi să mă îmbrac.

— Cu cea mai mare plăcere, spuse Nick. N-ai nevoie de cineva care să te frece pe spate? armă el, zâmbind insinuant şi încercând din nou să

flirteze cu ea.

— Nu. Şi să ştii că n-am de gând să mă îmbrac cu tine aici. Coboară în hol şi aşteaptă-mă acolo, îi zise Shane. Se întreba câte femei ar fi îndrăznit să-i vorbească astfel.

— În hol? o întrebă Nick, prefăcându-se îngrozit. Oh, dar nu-ţi dai seama ce mă aşteaptă acolo?

— Ce? îi făcu ea jocul.

— Vai, chiar nu te gândeşti că s-ar putea să se fi adunat deja, în hol, unde mă trimiţi tu, legiuni întregi de admiratoare de-ale mele? rosti el pe un ton cât se poate de teatral.

Shane oftă.

— Dacă vei fi luat de val, o să te caut şi, în cele din urmă, tot am să te găsesc. Aşa că n-are rost să-ţi faci probleme.

— Păi… nu asta ar fi problema…

— Dar care? întrebă ea nerăbdătoare, zâmbind în sinea ei.

— Vezi tu… s-ar putea să mă înconjoare şi să-mi smulgă hainele de pe mine. Ştii… s-au mai întâmplat cazuri. Doar nu vrei să te însoţesc în… pielea goală, nu? Izbucni în râs. Sau poate că… vrei? adăugă el, ţintuind-o cu privirea.

Shane ridică braţele, recunoscându-se învinsă.

— Bine, stai aici. Se simţea atât de neajutorată în prezenţa lui. Şi asta chiar din clipa în care dăduse cu ochii de el. Fie că-i plăcea sau nu, trebuia să recunoască, deşi numai în sinea ei, că

tipul o fascina.

Scoase, supărată, câteva haine din valiză, haine pe care vrusese să le pună pe umeraşe, cu o seară în urmă, când ajunsese la hotel, dar, în cele din urmă, renunţase. Şi acum se uita la ele cât de şifonate erau. Intuia deja că n-avea să aibă o zi prea grozavă. Se baricadă, practic, în baie şi răsuci cu putere cheia în broască.

— Îţi promit că am să fiu cuminte, auzi ea, prin uşa închisă, vocea senzuală a lui Nick.

— Mai mult de o grămadă, bombăni ea, dând drumul la apă. La apa rece, fireşte. Apa caldă ar fi moleşit-o, or ea trebuia să fie cât se poate de lucidă pentru a nu deveni una dintre „cuceririle” lui Nick Rutledge. Nu trebuia să uite că se afla aici pentru a lua un interviu de care depindea întreaga ei carieră. Aşa că ultimul lucru de care avea nevoie sau şi-l putea dori era acela de a se îndrăgosti de acest actor, pe jumătate bărbat, pe jumătate zeu.

Şi atât de atrăgător, atât de viril! îi şopti o voce lăuntrică, în timp ce apa rece îi răcorea trupul înfierbântat.

Când ieşi de sub duş, avu impresia că se transformase într-un aisberg, dar cel puţin avea mintea limpede. Recapitulă în gând întrebările pe care voia să i le pună şi aspectele asupra cărora urma să insiste. Apoi se fardă discret, ca de obicei.

La un moment dat însă constată cu stupoare că

uitase să-şi aducă în baie sutienul, aşa că puloverul albastru se mula acum provocator pe sânii ei tari şi plini, cel care ar fi privit-o nemaiavând nevoie de prea multă imaginaţie pentru a „ghici” formele pe care bietul pulover nu le mai putea ascunde. Ce bărbat nesuferit! N-o lăsa nici să se îmbrace ca lumea. Încerca totuşi să se consoleze, spunându-şi că sunt o mulţime de femei care umblau fără sutien. Da, dar asta nu însemna că trebuia să fie şi ea una dintre ele. În afară de asta, a sta în faţa lui Nick fără sutien însemna ca şi când ar fi agitat un peştişor de aur în faţa unui piranha. Era mai bine totuşi să se ducă să-şi ia sutienul. Poate că Nick nici n-avea să observe. Numai că… a observat. Şi încă foarte bine, iar privirea lui spunea că îi şi plăcuse ceea ce apucase să vadă, cu toate că Shane se mişcase cât putuse de repede, afişând un aer nepăsător şi dezinvolt.

— Şi acum ce urmează? îl întrebă ea, pe un ton cât se poate de profesional.

— Păi, de vreme ce am pierdut răsăritul, hai să căutăm un locşor ceva mai retras, unde să luăm micul dejun şi unde să începi să-mi pui întrebări. Nu asta ne-a fost înţelegerea? Îţi petreci timpul cu mine şi, în felul ăsta, afli cum îşi petrece Nick Rutledge o zi obişnuită din viaţă.

— Da, aşa ne-am înţeles, confirmă ea, întrebându-se dacă toate zilele lui începeau cu

câte o încercare de a cuceri o femeie.

— Bun. Atunci, hai să mergem, îi zise el, întinzându-i geanta. Vreau să ne simţim cât se poate de bine. Şi o să am grijă să te aduc înapoi la hotel suficient de devreme ca să ai timp să te pregăteşti pentru petrecere.

Shane oftă, resemnată. Ce altceva putea face decât să-l urmeze? Şi îl urmă.

În hol, se afla foarte puţină lume.

— Unde sunt toate admiratoarele alea fanatice, care să-ţi rupă hainele de pe tine? întrebă ea, ironică, în timp ce el o conducea spre uşa turnantă. Câteva capete se întoarseră în direcţia lor, în vreme ce câteva perechi de ochi miraţi păreau să întrebe acelaşi lucru: Ăsta nu e...?

— Cred că încă mai dorm, spuse Nick, ridicând din umeri. De ce? Ţineai neapărat să le vezi?

— Tot ce e posibil, fu Shane de acord, după care adăugă, cu îngâmfare: Poate că mi-ar fi plăcut să te văd lipsit de apărare în faţa unei întregi cohorte de femei.

Nick oftă.

— Femeile, draga mea, începu el, în timp ce un valet îi aducea maşina la scară, nu sunt niciodată lipsite de apărare, crede-mă. Oricare dintre ele poate, dacă vrea, să ţină un bărbat în palmă, ca pe o jucărie.

Shane era convinsă că Nick încerca s-o prindă cu garda coborâtă. De aceea îşi propuse să se

comporte cât mai prudent cu putinţă.

Restaurantul era deosebit, semănând mai curând cu o uriaşă bucătărie de ţară, înţesată de mese şi de scaune. Nu erau decât doi sau trei clienţi, iar chelneriţa care le luă comanda avea ochii încă cârpiţi de somn.

Shane îşi scoase casetofonul din geantă, apăsă pe butonul „înregistrare” şi începu:

— Se spune că aţi readus în filmele dumneavoastră romantismul, fantezia şi sensibilitatea. Care este părerea dumneavoastră despre această afirmaţie?

— Nu, Shane, nu eu am făcut asta, răspunse el cu sinceritate. Ci poveştile pe care le aleg ca punct de plecare pentru scenariile filmelor mele. Oamenii au nevoie să creadă din nou în eroi şi în cutezanţa nesăbuită împinsă până la sacrificiu. Realitatea din jurul nostru este atât de aspră şi de dură, încât oamenii simt din când în când nevoia de a evada, de a ieşi din cotidian, de a trăi, vreme de două ceasuri, pe alte meleaguri, într-o altă epocă şi, mai ales, într-o altă lume, mai nobilă, mai bună, mai frumoasă şi mai plină de tâlc decât problema dăunătorilor din agricultură, a ipotecilor sau a escaladării preţurilor. Uneori, reuşesc să ia cu ei, în suflet, o fărâmă de sensibilitate sau de iubire. Acesta este, de fapt, şi scopul filmelor mele.

— Acela de a umple sufletele oamenilor cu visuri deşarte?

— Visurile nu trebuie neapărat să fie deşarte, insistă Nick. Ele trebuie, mai întâi de toate, *să fie, să existe.* Trebuie să *ai* un vis şi abia după aceea să te gândeşti cum să faci să devină realitate, îi explică el, când o văzu privindu-l neîncrezătoare. Eu le dovedesc oamenilor că speranţa şi optimismul n-au dispărut cu desăvârşire, că greutăţile şi necazurile pot fi depăşite. Şi pentru asta nu este nevoie decât de încredere şi de perseverenţă.

— Şi dacă totuşi pierd? întrebă Shane, sceptică.

— Cum ar putea să ştie ce vor pierde, dacă nu încearcă? o contrazise Nick. Dacă nu rişti, nu câştigi. Se poate întâmpla chiar să câştigi foarte mult.

— Sau să pierzi foarte mult.

— Da, fu el de acord, dar un dram de optimism te ajută să depăşeşti orice obstacol. Există două moduri de a privi lucrurile. Ridică paharul cu apă din faţa lui. Încercaţi să-mi descrieţi ceea ce vedeţi.

— E doar un pahar cu apă.

— Şi?

— E curat, adăugă ea, ştiind exact unde voia el să ajungă.

— Şi? insistă el.

— Bine. E pe jumătate gol.

— Iar eu îl văd pe jumătate plin! exclamă el, punând paharul pe masă.

Shane ridică din umeri.

— Oricum am lua-o, paharul nu este plin decât pe jumătate.

— Da, dar în vreme ce dumneata te plângi că paharul nu e plin decât pe jumătate, eu mă bucur că e măcar pe jumătate plin.

— Înţeleg că vă mulţumiţi cu puţin. Înseamnă că a vă face un cadou nu este deloc o problemă, concluzionă ea, veselă. Dar atunci, explicaţi-mi şi mie cum de o persoană ca dumneavoastră, cu idei atât de generoase, a devenit totuşi actor de cinema.

Shane cunoştea răspunsul, dar îi făcea plăcere să-l audă rostit de vocea joasă şi puternică a lui Nick. Vreme de o clipă, şi-l imagina pe scenă, recitând un monolog dintr-o piesă de Sheakespeare.

— Am devenit actor din întâmplare, mărturisi el.

Chelneriţa le adusese comanda, iar Nick ataca, plin de elan, cârnaţii prăjiţi din faţa lui. Continuă:

— Intenţionam să mă înscriu la Universitatea din Carolina de Sud, când un prieten de-al meu mi-a spus că primise, în urma unei selecţii, un rolişor într-un film. De fapt, era vorba de un dialog între doi bărbaţi, din care unul era interpretat de Johnny (aşa îl chema pe prietenul meu). Ca să-şi poată învăţa mai repede rolul, Johnny avea nevoie

de cineva care să-i citească replicile celui cu care avea să dialogheze în film, iar eu m-am oferit să-l ajut. Iar la repetiţii mă duceam şi eu cu el… cred că din curiozitate. Odată, repetam împreună cu el scena respectivă când ne-a auzit regizorul. Eu, personal, cred că Johnny era mai bun decât mine. Oricum, el şi-a jucat rolul care, între noi fie vorba, nu era cine ştie ce, iar pe mine m-a luat regizorul şi m-a dus la John Bowman care căuta pe cineva pentru rolul principal din *Robin Hood.* Aşa a început totul. A fost chiar mai simplu decât mi-aş fi putut închipui.

— Şi, la Universitate, ce anume aţi fi dorit să urmaţi? îl întrebă ea, jucându-se cu mâncarea din farfurie. Când se afla în preajma lui, uita să şi mănânce.

— Dreptul, mărturisi el. Shane păru surprinsă, iar el râse. Avocaţii au nevoie şi de o memorie foarte bună, aşa că îmi vine foarte uşor să-mi învăţ rolurile. În afară de asta, meseria de actor îmi place mai mult… Nu e atât de monotonă ca avocatura. Îmi place să mă legăn încoace şi încolo pe un vârf de catarg şi să mă joc de-a „Errol Flynn”, zise el, clipind şiret.

Şi ce mândru ar fi Errol să te vadă! îşi spuse Shane.

— Înţeleg deci că, pentru dumneavoastră, filmul este un joc.

— Da, dar un joc serios, spuse el. Pentru că

plata unui număr destul de mare de oameni depinde de tine, de ceea ce faci şi de faptul că o faci sau nu la timp. Trebuie să ştii că eu, unul, îmi iau munca în serios. Şi, mai ales, îmi place ceea ce fac. În viaţă, contează foarte mult să-ţi alegi o meserie care să-ţi placă cu adevărat, pentru ca tot ceea ce faci, să faci cu plăcere.

— Înţeleg că, din acest punct de vedere, sunteţi un om norocos.

Nick îi luă mâna şi i-o strânse uşor.

— Da, sunt.

Shane se simţi, din nou, foarte stânjenită.

Capitolul 4

O aduse acasă la el.

Când Nick pomenise prima oară despre casă, Shane îşi imaginase un apartament mic şi lăturalnic. Nu era pregătită pentru o vilă cu două etaje, din lemn şi sticlă, spaţioasă, modernă, situată pe vârful muntelui, deasupra Denver-ului.

— Parcă ai spus că locuieşti în California? îl întrebă ea, în timp ce arunca o privire livingului masiv, îmbrăcat în pluş şi cu covoare, de o nuanţă albastru-deschis, pe jos. Îşi simţi tocurile afundându-se în ele. Pluşul lor aproape îi înghiţi tocurile, în acelaşi fel în care personalitatea lui Nick i-a înghiţit-o pe a ei, se gândi ea.

— Chiar locuiesc în California, dar asta este

casa *mea.* Sunt un *Colorado-nean* original, ți-aminteșți? Apăsarea mâinii lui pe umărul ei o îndemnă să înainteze.

— Da, murmură ea. Era undeva pe prima casetă. Se uita la imensul tavan boltit, întrebându-se ce ar putea face o persoană cu tot acest spaţiu. Micul ei apartament ar putea încăpea într-o astfel de cameră, rămânând suficient spaţiu pentru un teren de volei.

Nick veni în faţa ei, creând o superbă imagine aşa cum stătea sprijinit de balustrada din stejar a scării în formă de inele.

— Bine ai venit în umila mea locuinţă, o necăji el.

— Care este definiţia ta despre „umil”? întrebă ea, admirând încă decorul. În afară de faptul că era copleşită de el, ea îl găsi surprinzător, plin de gust şi acaparator; culorile – o plăcută combinaţie de albastru şi maro. Nu crezuse niciodată că aceste două culori se pot completa una pe alta atât de bine.

— Umil, este ceea ce simt când sunt lângă tine, spuse el, coborând şi luând-o, elegant, de mijloc. Ea se aştepta să plesnească tavanul astfel încât el să poată pluti cu ea în braţe.

— Cred că ţi-ai studiat rolurile în aceste filme prea îndeaproape, comentă ea, încercând să-l convingă că farmecul lui nu a afectat-o.

— Hei!

Shane se întoarse şi îl văzu pe Scottie venind spre ei. Purta o haină lungă peste o pijama maro.

— Nu ştiam că eşti o persoană matinală, ca Nick, zise el, alăturându-i-se.

— În general nu sunt atât de matinală, spuse Shane. Locuieşti aici?

Nu se putea trage o altă concluzie pe moment, dar se gândi că mult mai potrivit ar fi fost dacă un grup de fete, îmbrăcate sumar, ar fi venit să împartă dormitoare separate. Un tânăr bărbat somnoros nu putea genera prea multe intrigi.

— I-am promis mamei lui că voi avea grijă de el, interveni Nick, răspunzând în locul lui Scottie.

Ea se uită la faţa lui Nick, care niciodată nu-i păruse mai străină ca până atunci.

— Pari a fi nobil tot timpul, spuse ea cu răceală.

— Dar desigur. A fost vreodată vreo îndoială? spuse Nick încercând să pară serios.

Shane nu răspunse întrebării sale. În schimb, începu să măsoare lungimea foaierului strălucitor, uitându-se la picturile ce se aflau acolo. O enormă fereastră se ivi deasupra celei de-a doua podea.

— Pot să-ţi arăt şi restul casei? se oferi Nick. Încă o dată el îşi strecură o mână, aproape posesivă, în jurul taliei ei subţiri, trăgând-o lângă el, astfel încât pieptul ei atinse toracele lui.

— Poate vrei să-mi vezi budoarul? Fiecare dintre noi, dintre tipii nesuferiţi ai Hollywood-ului, are unul, ştiai? E locul unde noi seducem persoane

tinere şi inocente. Se ridică şi-şi coborî sprâncenele de două ori, răsucindu-şi capetele mustăţii.

Scottie râse, după care se scuză şi plecă să-şi ia micul dejun.

— Cred că vom renunţa la vizitarea budoarului, zise Shane, eliberându-se din îmbrăţişarea lui. Sunt sigură că tu nu foloseşti ceva atât de arhaic. Îşi aranjă părul, gândindu-se o clipă. Eşti tipul care improvizează.

Ochii lui Nick străluciră în timp ce o conduse afară.

— Stelele deasupra noastră, fânul proaspăt cosit, totul la dispoziţia mea, îi spuse el, şoptind vorbele la ureche.

Un mic fior o străbătu. Abia putea să fie atentă în timpul turului casei, dar reţinu că erau douăzeci de camere cu totul.

De la terasa camerei de jocuri de la al doilea etaj, Shane se uită în jos la valea plină de case şi maşini. Impresionată, lăsă să-i scape un mic fluierat.

Nick se strâmbă.

— Este ca şi când te-ai uita în jos dintr-un castel, nu-i aşa? întrebă el, reacţionând la comportamentul ei.

Ea se întoarse spre el, găsindu-l chiar mai magnific decât imaginea ce se întindea sub privirea ei. Se agăţă de gratiile moderne şi

complicate, cu motivul lor de *fleur-de-lis.*

— Poate îţi iei rolurile prea în serios, presupuse ea. El se pregătea s-o sărute. Putea citi asta în ochii lui. Îşi întoarse capul şi se uită în jos, după care continuă: Nu-ţi este frică că vei ajunge un tip calculat? îl întrebă ea, un pic prea repede.

Nick râse. Era oare din cauza mişcării ei sau a vorbelor?

— Deja sunt, îi răspunse. Şi nu mă deranjează deloc. Nu am ambiţii mari ca actor. Ştiu de ce sunt capabil şi, când va veni timpul să nu mai pot escalada munţii ca să eliberez doamne sechestrate, mă voi apuca de altceva. Momentan, am un rol. Este plăcut să fii plătit pentru a fi erou.

— Frumoasă muncă dacă o poţi obţine, concluzionă Shane, zâmbind. În regulă, ce urmează acum?

— Acum te voi duce în camera mea de groază, îi spuse el repede.

— Ai putea să fii puţin mai explicit? întrebă ea când el o luă de mână şi o conduse spre terasă.

— Am o sală de gimnastică la primul etaj, o lămuri el. Încerc să mă antrenez câte puţin în fiecare zi. Muşchii pectorali tind să dispară dacă începi să duci o viaţă sedentară, îi spuse el, umflându-şi pieptul pentru a sublinia asta. Ei îi părea a fi tare ca o stâncă. Conducerea studioului va fi dezamăgită cu un erou neantrenat, adăugă el. Vino, poţi să urmăreşti.

Dacă cineva i-ar fi cerut lui Shane, cu o săptămână în urmă, să numească cinci activităţi care ar plictisi-o, ar fi pus în capul listei urmărirea cuiva care se antrenează. Şi iat-o aici, aşteptând cu nerăbdare să-l vadă pe Nick. Nu era sigură la ce se putea aştepta. Într-un fel, şi-l imagina gemând şi icnind, leoarcă de transpiraţie; dar în toate acestea o incita ideea de a vedea acel trup bine făcut, aproape perfect.

Nick plecă să se schimbe şi ea rămase în camera mare, singură cu misterioasa grămadă de maşinării, garantate pentru asigurarea unei performante activităţi bune şi profesionale. Toate arătau pentru ea ca nişte instrumente de tortură. Îşi trecu mâna peste una dintre maşinării… Cât de rece îi părea la atingere! Camera era bine luminată şi trei pereţi erau placaţi cu oglinzi din podea până în tavan.

— Se pare că îi place să se vadă transpirat, îşi zise Shane în timp ce păşea pe podeaua vătuită. Un zâmbet îi trecu pe faţă la gândul oglinzilor servind la imaginea altor activităţi. Podeaua era, cu siguranţă, destul de confortabilă pentru acestea.

Ce se întâmpla cu ea? De când îşi pusese ochii pe el, mintea-i zbura spre subiecte intime. Fusese întotdeauna mândră de faptul că era diferită. Gata cu nimicurile, Shane McCallister, îşi spuse cu

severitate.

Shane se agăţă de bara de balet ce se afla de-a lungul peretelui şi încercă să-şi amintească exerciţiile care făcuseră parte din perioada ei de adolescentă, când Nick intră în cameră. Rămase puţin şocată, văzându-l.

Purta un tricou din plasă cu picăţele albastre, asortându-se cu şortul albastru. Un anumit fel de pantofi sport avea în picioare, dar cine se uita la picioarele lui? Restul era prea splendid, observă ea, pentru a mai acorda atenţie la orice altceva de sub gleznele lui. Shane nu înţelegea de ce el gândea că are nevoie de exerciţii. De ce cocheta cu perfecţiunea?

Încet se întoarse, încercând să ascundă cât de mult o încântau formele lui. Începu să caute un defect, o cicatrice, ceva care să-l facă pe acest superb bărbat mai uman. Nu găsi.

— Te-ai gândit vreodată să faci o reecranizare a lui Tarzan? întrebă ea cu o teamă în voce înainte ca rațiunea s-o poată opri.

Zâmbetul de pe faţa lui îl coborî de pe muntele Olimp şi îl aduse într-o sferă a şmecheriei diabolice, mai pământeană, adevărată, dar, de departe, mult mai periculoasă.

— Replicile lui Tarzan nu sunt romantice, dar mişcările lui da, răspunse Nick, privirea lui îmbrăţişând-o. Cum ţi-ar plăcea să joci rolul lui Jane?

— Nu sunt bună la căţărat în copaci.

— Nu copacii sunt cei pe care tu trebuie să urci.

O roşeală fierbinte îi apăru în obraji. „Hm, ce înseamnă asta?” se întrebă ea cu iuţeală, plecând de lângă el şi arătând spre un aparat.

Obligat, Nick se uită unde îi arăta ea.

— Ăsta se foloseşte la formarea muşchilor de pe braţe, fără a răni coatele. Nu trebuie stricată marfa, îi spuse el sfios.

— Aşa te vezi tu? întrebă ea. Ca o marfă? Îngrozitor!

— Nu, mă respect mult prea mult.

Se aşeză pe saltea şi îi arătă o ciudată contracţie.

Shane se uită şocată cum poziţia incomodă în care stătea el îi obliga muşchii abdominali să se contracte.

— Dar, adăugă Nick, sunt prea realist ca să nu ştiu că ăsta este parţial modul în care studioul mă vede. Lucrez cu ceea ce am, trase el concluzia. Coborî bara, respirând uşor şi regulat. Doar câteva picături de transpiraţie apăruseră pe umerii săi.

— Poţi sta aici. Îi arătă un scaun în colţ. Îţi promit că n-o să dureze prea mult. Probabil te plictiseşti foarte tare.

Ea încuviinţă şi porni spre scaun, dar în mintea ei nu era de acord cu el. Găsise un nou aspect, în care scrierea articolului ei devenise din ce în ce

mai dificilă. Cu siguranţă, nu dorea ca articolul ei să sune ca unul romantic, în final ridicând în slăvi virtuţile lui. Trebuie să existe o fisură în armura lui, îşi spuse ea. Dar nu mai era atât de grăbită să o găsească.

Fii mai puţin femeie şi mai mult jurnalist! îşi aminti ea cu fermitate. Scoţându-şi blocnotesul, stătea cu creionul pregătit, aşteptând ca inspiraţia s-o cuprindă.

Singura inspiraţie care i-a venit nu avea nimic de-a face cu scrierea unei poveşti bune.

— Ce-ai zice de o baie în piscină? întrebă Nick, sprijinindu-se lângă Shane în timp ce îşi ştergea transpiraţia de pe faţă. După antrenament, muşchii i se umflaseră chiar mai mult. Shane putu vedea distribuţia muşchilor abdomenului prin tricoul lui de plasă. Grăbită, îşi închise blocnotesul care nu câştigase nimic altceva decât trei mâzgălituri elaborate în ultima oră.

— Este puţin cam rece afară pentru asta, zise ea, încercând să-şi amintească dacă văzuse vreo piscină pe terenuri. Absenţa ei o lovi ca un fleac suplimentar. Se gândea că o casă de mărimea asta trebuie să aibă o piscină.

— Nu este afară, o informă el. Am o piscină înăuntru, chiar pe partea cealaltă a sălii de gimnastică.

Shane îşi roti ochii spre tavan.

Îl urmă prin sala de gimnastică, încercând să-şi bage în geantă blocnotesul şi reportofonul neutilizat. Obiectele căzură cu zgomot pe fundul genţii sale mari, fără formă, pe care şi-o atârnă pe umăr cu greutate.

Piscina dreptunghiulară, cu apa sa albastră, cristalină, sclipea, luminată de sus printr-un luminator. Dar era o problemă.

— N-am costum de baie, preciză ea. Înotul şi plaja nu-i trecuseră prin minte când îşi făcuse bagajele pentru călătorie.

— Şi? întrebă el cu inocenţă. Promit că nu mă voi uita.

Shane nu ştia dacă să fie nervoasă sau amuzată. Ceea ce ştia era că simţise un fior electric radiind prin ea.

— Chiar dacă te-ai uita, nu ar fi multe de văzut, zise ea glumind. Eu, una, voi sta aici, mulţumesc. Tocmai îşi aruncase geanta într-un şezlong cu dungi albe şi albastre când îl auzi pe Nick spunând:

— Nu poţi condamna un bărbat pentru că încearcă. Când ea se întoarse să-l privească, îl văzu scotocind într-o firidă construită în perete.

— Aici, spuse el, scoţând ceva din ea, care arăta ca o încâlceală de sfoară neagră.

— Aici ce? întrebă Shane, luându-i-o din mână.

— Aici este costumul tău de baie, îi spuse el.

Ea încercă să netezească ceea ce-i oferise şi să-l

întindă peste părţile mai importante. Cu greu se găsea aşa ceva.

— Ăsta nu este un costum de baie, protestă ea. Este un şervet. De unde-l ai?

Cine era femeia care-l purtase? Se specializase el în femei care aveau mărimea şase?

— E un dar neexpediat, îi răspunse el. Doamna intenţiona să plece pe drumul ei cu mult timp înainte. Păstrează-l! o îndemnă el.

Erau tot felul de motive pentru care ea nu trebuia să şi-l pună, îşi zise ea, stând în camera de alături şi încercând bretelele, de mătase neagră, la ceafă. Dar, de ce făcea asta? Nici măcar nu înotase vreodată. Care era motivul ei? Pune-ţi hainele înapoi pe tine! o îndemnă raţiunea, în timp ce apăsă clanţa uşii şi ieşi afară.

Pe moment, vocea raţiunii sale se retrase într-o şoaptă care se topi în admiraţia lui Nick.

— Ai văzut, ţi-am spus că ţi se potriveşte. Am ochi buni.

Care trebuie să crească într-un ochi de vultur, dacă îţi creşte pe piele. Astfel de gânduri ale conştiinţei sale se veştejiră când ea îl privi atentă, pe Nick. Purta chiar mai puţin decât în sala de gimnastică. Acum avea un costum de baie, care adăuga un nou înţeles cuvântului „concis”. Era o nuanță izbitoare de albastru şi era ispititor modelată pe corpul său. Pulsul lui Shane făcea lucruri ciudate, aşa cum extremitatea bărbătească

a lui Nick îi telegrafie ei.

— Vino aici, o grăbi, întinzându-şi o mână încet. Stai cu mine.

— Am o imagine mai bună de aici, îi spuse ea. Îşi drese glasul. Am nevoie să intru în atmosfera acestei camere. Am nevoie să stau departe de tine, se corectă ea încet. Simţurile ei începură să se înmoaie precum o cârpă. Trebuie să fie umiditatea de vină, încercă ea să-şi explice. Shane McCallister nu se poartă aşa cu bărbaţii, chiar dacă sunt exemplare sexy. Mai ales dacă sunt grozavi. „Arată ca o grotă”, îi spuse lui, arătând spre statuile albe, reprezentând vechi zeităţi, care stăteau în nişele lor din perete.

— Tot ce-i trebuie este un spirit al apei, zise el, ridicându-şi picioarele într-o mişcare fluidă.

Nick o luă de mână şi se îndreptă spre apă. Ceva îi spuse ce intenţii are el, înainte ca panica să o cuprindă.

— Nu, chiar nu cred că este o idee bună, protestă ea. Eu…

În glumă, el o ridică şi o aruncă în apă, după care plonjă după ea. Shane deschise gura pentru a mai protesta, în timp ce lovi suprafaţa apei. Apa tratată cu clor îi năvăli în gură, umplându-i-o şi înăbuşind-o. Ochii i se închiseră şi se cufundă în apă, cu braţele desfăcute. Capul îi pulsa groaznic, cerându-i aer pentru plămâni, dar aici nu era. Se cufunda tot mai mult în apă.

Brusc, simţi aer, peste tot în jurul ei, rece şi bun. Mâini tandre o aşezară pe ceva neted şi tare. Era afară din piscină. Pieptul i se ridică, umplându-se cu aerul dulce şi începu să tuşească cu violenţă. Când în sfârşit deschise ochii, văzu faţa concentrată a lui Nick deasupra ei. Era întinsă lângă piscină şi el îi dădea părul de pe faţă.

— Eşti bine?

Ea încercă să dea din cap.

— Da, spuse, într-o şoaptă răguşită.

— De ce nu mi-ai spus că nu ştii să înoţi? o întrebă el. Doamne, îmi pare rău. Câteodată fac lucrurile impulsiv.

Ea se simţi prost aşa cum ridica din umeri, neputincioasă.

— Nu voiam să admit lucrul ăsta, murmură ea. Atunci observă trei răni lungi şi roşii pe braţul lui. O, nu, eu am făcut asta? întrebă ea, ridicându-se încet şi atingând, ezitând, urmele cu vârful degetelor.

— Se vor vindeca! o asigură el categoric. Şi, pe deasupra, le meritam, ba chiar mai mult. Nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare.

Expresia lui, una de preocupare amestecată cu părere de rău, o făcu să-i treacă toată supărarea. Cum putea să-l învinuiască, când era atât de evident că regreta foarte mult ce se întâmplase?

— Credeam că tu eşti perfect, îl scuză ea.

— Impulsivitatea este călcâiul lui Achile la mine.

De obicei ştiu ce vreau şi acţionez ca atare. Nick îi atinse cu tandreţe obrazul, degetele coborându-i spre bărbie. Dorinţa pură înflori în trupul lui Shane. Îi era frică că el ar putea să citească emoţia în ochii ei şi încercă să se uite în altă parte, dar Nick îi prinse bărbia în aşa fel, încât ochii ei erau la acelaşi nivel cu ai lui. Încet, gura lui se lăsă peste a ei, făcând-o să guste sărutul, înainte de a se naşte. Sufocarea care o cuprinse era total diferită de ceea ce mai trăise. De data aceasta respiraţia ei era o cauză a senzaţiilor delicioase care o purtaseră în măreţia sărutului lui Nick.

El era în genunchi, trăgând-o şi pe ea, apăsându-i formele fine de trupul său tare, făcând-o să se simtă ca şi când ar fi două jumătăţi ale unui întreg. Mâinile lui erau pretutindeni, mângâindu-i pielea umedă şi făcând-o să ardă de pasiune. Era atentă la faptul că buzele lui le părăsiră pe ale sale şi acum îşi puneau marca pe pielea ei. Sărutările plouară încet pe ochii ei, pe obraji şi pe gât. Limba sa se jucă pentru un moment cu bătăile pulsului din adâncitura gâtului, aţâţând-o şi mai mult. Îşi simţi pieptul încordându-se, sfârcurile înmugurite suspinând după mângâiere.

Ca şi când i-ar fi citit gândul, următoarea mişcare a lui Nick îl aduse deasupra pieptului ei. Mâinile sale mari o scăpară de materialul negru şi

ud de pe pielea ei de alabastru şi îi cuprinse fiecare sân în palmele sale, mângâindu-i senzual până când ea ajunse să creadă că va înnebuni. Cu următoarea mutare coborî spre şoldurile ei până ce simţi limba lui necăjindu-i un sfârc roz şi apoi pe celălalt. Atingerea lui, deşi încă tandră, crescu în intensitate, astfel încât, pentru încă o dată, o trase aproape de el. Buzele lui le presară cu tărie pe ale ei, iar respiraţiile lor se contopiră şi deveni una. Ea era absorbită de el, voinţa dispărându-i în negura vârtejului pe care el îl crease pentru ea.

— Salut, Flămândule… Oh!

Vocea exuberantă a lui Scottie brăzdă aerul.

Realitatea se frânse în jurul lui Shane şi se forţă pentru a înţelege. Nick o eliberase şi acum stătea cu spatele la ea, protejând-o. Cu iuţeală îşi trase bikini pe ea şi îşi dori ca roşeaţa din obrajii ei să dispară.

— Eu… Eu am adus sandvişuri, zise Scottie bâlbâindu-se.

Când Shane se întoarse, ridicându-se cu greutate în picioare, observă că Scottie nu ştia ce să facă cu ochii. În mâinile sale, uşor aplecată într-o parte, era o tavă plină cu diferite gustări. Carafa cu sifon părea că se va răsturna pe podea. Arăta de departe mult mai stânjenit decât era ea. Se ridică, păşind înainte.

— A fost foarte drăguţ din partea ta, zise ea, apucând celălalt capăt al tăvii. Eu… eu aproape

am ameţit, spuse ea, încercând să se scuze referitor la asta. Da, aproape ameţise. De două ori, îşi zise ea în gând. Şeful tău a crezut că ar fi mai distractiv dacă mă aruncă în bazin, pledă ea, aşezând tava pe masa albă dintre două şezlonguri. Din păcate, eu nu ştiu să înot şi a trebuit să mă salveze.

— Respiraţia gură la gură poate fi răsplătită, îi spuse Nick lui Scottie care părea să accepte scuzele fără să clipească.

Cum stăteau toţi trei jos, împărţind sandvişurile, Shane se întrebă câte scene ca asta o fi văzut Scottie până acum. Ceva mai mult decât curiozitatea profesională intervenea aici, realiză ea.

După ce trecu suficient timp, Nick o informă pe Shane că avea de gând s-o înveţe să înoate. În ciuda tuturor protestelor, Shane se trezi înapoi în apă.

— N-ai de ce să te temi, o asigură Nick. Scottie este aici pentru a te simţi şi mai în siguranţă.

Ea se întrebă dacă strălucirea din ochii lui dădea cuvintelor sale un alt sens. Realiză că nu apa era inamicul ei numărul unu, ci ea însăşi. Fiinţa ei era o imensitate de emoţii. I se strânse inima, nefiind sigură dacă putea face faţă acestor senzaţii, încercă să alunge aceste gânduri şi să se concentreze asupra instrucţiunilor de înot pe care Nick i le dădea. La sfârşitul şedinţei de înot,

reuşea deja să facă pluta.

Un telefon întrerupse atmosfera relaxantă. Opinia lui Nick era necesară în schimbările de ultim moment ale unui document.

— Vrei să vii singură? întrebă el după ce retransmise mesajul lui Shane. Poţi să afli puţin mai mult despre viaţa mea, adăugă el făcându-i cu ochiul.

Ea îşi aruncă o privire în tava de argint strălucitoare, pe care Scottie a adus-o prea devreme. Părul ei, care abia începuse să se usuce, era o masă de cârlionţi.

— Nu, spuse ea, clătinând din cap. Dacă o să merg la petrecere cu tine, mai bine mă interesez dacă poate cineva să facă ceva cu această claie de păr.

— Îmbracă-te, zise Nick. Personal, gândesc că este atrăgător. Apoi, o sărută pe creştetul capului şi îl instrui pe Scottie cum s-o ducă acasă.

Shane îl privi cum părăseşte camera. Simţea o strângere ciudată în piept, pe care însă încercă să o ignore.

Capitolul 5

Părul lui Shane se răzvrătea, neputând fi aranjat. După ce făcuse câteva cumpărături, încercase să găsească un salon de cosmetică, unde s-o poată coafa cineva, dar la o oră atât de

târzie fusese imposibil; trebuia să se descurce singură. Îi plăcea să-şi poarte părul drept, cu cărare pe mijloc. Îi dădea un aer de distincţie. Coafura pe care o avea acum o făcea să pară sălbatică şi neglijentă, ca şi când urma să danseze desculţă, agitând o tamburină în jurul unui foc de tabără.

Merge, nu-i aşa? se întrebă ea, lăsând peria de păr pe cămin. Deci individul începe prin a-i deranja liniştea sufletească, apoi o aruncă în bazin, iar acum o obligă să-şi schimbe şi felul de a se îmbrăca. Două zile în jurul lui Nick Rutledge şi, gata, era o altă persoană, ori aşa se simţea ea?

— Şi unde vor duce toate astea? îşi întrebă ea propria imagine din oglindă în timp ce îşi lua din cutie noua ei rochie. Încă o lună, de acum înainte, şi tot ce vei fi pentru Nick Rutledge va fi un nume. Chiar vrei să te implici, poate chiar să te îndrăgosteşti, şi după aceea să se termine totul într-o lună? Imaginea din oglindă nu avea răspunsuri pentru ea, ci doar o ciudată lumină în ochii ei.

Shane oftă şi se îmbrăcă cu rochia. Era deosebit de sexy, cu un decolteu în formă de V provocator, în timp ce întreg spatele gol îi era acoperit doar cu două breteluţe subţiri încrucişate, împletindu-se în jos spre talia ei subţire. Rochia strălucea din acel punct, cu suficient material peste şolduri pentru a se mişca îmbietor. Îşi cumpărase această rochie,

special pentru petrecere. Mai mult decât atât, şi-o cumpărase s-o poarte pentru Nick.

Shane, nu este nimic rău în a arăta bine, îi spuse ea cu severitate imaginii din oglindă. Dar renunţă la acest carusel înainte de a cădea de pe cal, tinzând la acel inel de bronz. Să cazi pentru un star nu are nicio raţiune. Acum, scrie articolul şi ţine-ţi afurisita de inimă deoparte.

Era gata aranjată şi nu suporta să aştepte, deşi întotdeauna era gata cu mult înainte de ora fixată. Se aşeză cu carnetul în mână, încercând să noteze câteva concluzii. Fusese hotărâtă să scrie cel mai bun articol posibil. Acum nu putea să scrie nimic. O întreagă zi fusese pierdută. Asta trebuie să înceteze. Trebuie să se liniştească. Întotdeauna fusese capabilă să-şi controleze emoţiile, exceptând acea scurtă perioadă cu Alan. Şi chiar şi atunci, ea fusese cea care pledase pentru divorţ.

Nu-şi putea permite să se îndrăgostească din nou. Emoţia îi distruge toate lucrurile bine aranjate din viaţa ei şi, categoric, se interferează cu scopurile ei.

O bătaie în uşă întrerupse muștruluiala pe care şi-o făcea singură. Cuvintele zburară, în timp ce acea de-acum familiară furnicătură puse stăpânire pe ea. Poate, se gândi ea, grăbindu-se spre uşă, muncise prea mult în aceşti ultimi ani. Nu avusese nicio vacanţă. Poate că spre ce se îndrepta ea nu era un fel de dragoste nebună. Poate era numai cu

nervii la pământ. Poate…

Dezamăgirea îi apăru pe faţă în timp ce deschise uşa şi-l găsi pe Scottie stând acolo în locul lui Nick.

— Doamne, arăţi minunat! exclamă el cu ochii strălucindu-i.

Shane zâmbi mulţumită.

— N-a putut veni Nick? întrebă ea, privind în susul şi în josul holului.

— Oh, este în maşină. S-a gândit că este mai bine dacă nu iese şi nu provoacă agitaţie, explică Scottie, până se îmbracă.

— Cum vine asta? întrebă Shane, luându-şi mica poşetă pe care şi-o cumpărase pentru a se asorta cu rochia.

— Oamenii se aşteaptă să vadă celebrităţile bine îmbrăcate şi asta îl face mai uşor de murdărit. Dacă poartă blugi tociţi, oamenii se uită miraţi şi întreabă, este sau nu este? Dacă este îmbrăcat în smoching, ei sunt siguri.

— Cred că are sens, răspunse Shane. Nu se gândise la câtă intimitate renunţa o celebritate pentru această meserie. Începuse să sune mai puţin fermecător. Închise uşa după ea, urmându-l pe Scottie o conduse spre lift.

Nick o aştepta în spatele limuzinei negre, geamurile fumurii protejându-l de lumea de afară. Shane se simţi ca şi când ar fi intrat în interiorul unui sanctuar. Scottie închise portiera după ea şi

se instală în scaunul şoferului.

— Bună, spuse Nick cu căldură. Chiar şi în întuneric ea văzu privirea de apreciere din ochii lui. Foarte drăguţ! zise el răguşit, aşezându-se mai aproape de ea.

— Am găsit rochia asta într-un mic magazin, în…

— Vorbeam despre tine, o întrerupse Nick, atingându-i părul. Îmi place cum e acum. Îţi dă o notă de nesupunere sălbatică, de libertate.

— Se potriveşte unei petreceri decente? întrebă ea nesigură.

— Niciodată nu m-aş deda unor astfel de petreceri.

Bărbatul era un actor perfect. Putea să pară sincer şi vânzându-i Podul Brooklyn sau proprietăţi în Atlantic.

— Observ că ceea ce s-a întâmplat între noi de dimineață nu pare să fi avut un efect permanent asupra ta, nu-i aşa? Privirea sa îi cuprinse tot trupul.

— Niciunul, confirmă ea. Cu ce ocazie se ţine petrecerea? întrebă ea, simţind că este mai înţelept să schimbe tactica.

— Este sâmbătă, îi răspunse el.

— Asta este o ocazie?

— Pentru Gloria, da, spuse el, râzând. Îi place să dea petreceri. Altora le place să meargă la petreceri. Totul se aranjează, îi spuse el cu nepăsare. Pari foarte tensionată, adăugă el după o

pauză. Vrei un alt mesaj?

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să-şi pună din nou mâinile pe ea.

— Nu! zise ea repede, apoi adăugă un „mulţumesc”, pe un ton mult mai supus. În plus, trebuia să lucrez, continuă ea, încercând să sune un pic mai preocupată.

— Chiar o să lucrezi, o asigură el. Ajungi să mă cunoşti mai bine. Îşi lăsă o mână pe umerii ei.

— Adică chiar…

— Ei bine, dacă vrei să ajungi să mă cunoşti în sens *biblic* şi asta se poate aranja. Nu trebuie să mergem la petrecerea asta. Vocea i se stinse în timp ce mâna începu să facă mişcări leneşe pe spatele ei gol.

Shane strânse din buze.

— Adică ar trebui să-ţi pun mai multe întrebări.

— Ah, da, mai multe întrebări, oftă Nick. În regulă, dă-i drumul.

— Te interesează cineva, în mod special, în momentul de față? se auzi ea întrebând.

Foarte profesional, McCallister. Omul ăsta nu-i prost Oricând poate ghici adevărul. Şi un copil de patru ani poate înţelege.

Dar Nick a avut bunul-simț să nu arate.

— Da, foarte special.

Respiraţia sa caldă îi mângâie faţa, nelăsând niciun dubiu în mintea ei asupra spuselor lui. Îi plăcu răspunsul lui, deşi încă nu-i venea să creadă.

Nu când Nick Rutledge putea avea orice femeie din ţară.

— Shane, va trebui să înveţi cum să te relaxezi când eşti cu mine, îi spuse Nick.

— Ca în dimineaţa asta? întrebă ea insinuant.

Zâmbetul lui a fost minunat. Bărbaţii n-ar trebui să aibă zâmbete frumoase. Bărbaţii trebuie să fie duri, macho, dar Nick a avut un zâmbet frumos, se gândi ea din nou.

— În dimineaţa asta la piscină a fost drăguţ, nu-i aşa? o întrebă el.

— În dimineaţa asta la piscină a fost o greşeală, îi răspunse Shane. Se simţea stânjenită şi voia să-l privească în ochi, dar nu îndrăznea s-o facă. Ochii lui îi produceau acele ciudate lucruri.

— Bine, zise Nick imparţial. Tonul lui o surprinse. Hai să vorbim despre ce a fost.

— Mai bine nu.

— Auzi un fel de strigăt înăbuşit când te apucă emoţiile, nu-i aşa?

— Sunt o previzionistă atentă, spuse ea încet. Nu-mi place să mă implic în lucruri care nu au un viitor posibil.

El dădu din cap, dezaprobând ultimul ei comentariu.

— Lucrurile nu pot avea un viitor dacă nu au un prezent.

— Sună ca o bucătărie chinezească, nu se putu ea abţine să-i răspundă repede.

— Sunt câteva lucruri înţelepte, care împănează bucătăria chinezească, spuse el.

Shane se bucură că el nu-i considerase comentariul ca pe o ofensă.

Maşina opri în Marston Lake şi ei coborâră. Câţiva yarzi erau acoperiţi cu bărci-baldachin, cu scaune, lăcuite în alb, aşezate pe punţi pentru oaspeţi.

Pe ţărm se aflau şase mese pline cu mâncare. Muzica provenea de la o mică trupă de instrumentişti.

— Nicky, dragă! se auzi un ţipăt, în timp ce Nick şi Shane se îndreptau spre bufet. Shane se uită lângă ea şi văzu o tipă, gen starletă, într-o rochie de lamă argintiu care părea pictată pe ea. Sări să-l sărute pe Nick, după care fugi spre o altă persoană importantă. Nick îşi şterse gâtul şi se amuză văzând expresia de pe faţa lui Shane.

— Întotdeauna m-am întrebat cum pot femeile să meargă în rochii atât de strâmte, zise el, luând-o de cot.

— Genul ei şerpuitor, presupun, comentă Shane cu răceală.

Căldura râsului lui a fost, practic, tot ce a avut de la Nick în seara aia, în timp ce se uita cum femeile veneau la el şi-l linguşea. Spre liniştea ei, trebuia să admită că, deşi părea că lui îi plăcea atenţia lor, nu era deloc afectat. Asta pentru că era obişnuit cu astfel de atenţii, sau poate, aşa

spera ea, lui chiar nu-i păsa de ele. Shane îşi notă această observaţie pe un şervet de cocktail. Doar venise ca să poată relata observaţiile de astăzi, nu-i aşa? îşi spuse ea.

— Este un fel de cod? întrebă Nick cu o voce profundă.

Se întoarse şi-l văzu uitându-se, peste umărul ei, spre şervetul pe care ea se pregătea să-l pună în geantă.

— Doar note, spuse ea la întâmplare. Lucrez, ţi-aduci aminte?

— Ai un scris teribil.

Ea dădu din umeri.

— Pot să citesc… de cele mai multe ori, admise ea, zâmbind către el. Ce, nicio doamnă respectabilă nu e la picioarele tale? întrebă ea amuzată.

— Dansează cu mine, arţăgoaso, zise el, după care o luă în braţe fără să-i mai aştepte răspunsul.

— Da, domnule, spuse ea, salutând în acelaşi spirit.

— Am observat că eşti plictisită.

— Am petrecut seri mai interesante.

— Să văd ce pot face ca să nu te mai plictiseşti, spuse el, şoptindu-i în păr.

— Crezi că aş putea să te iau de aici? întrebă ea, uitându-se la femeile din jurul lor.

— Ăsta e doar personalul tipic al unei petreceri hollywoodiene. Nu înseamnă nimic, comentă el.

— Oh, iată vine un alt grup.

— Starurile rock au grupuri. Eu am admiratori, o corectă el.

— Pari să ai mai mult decât atât, comentă ea ironic.

— Vom pretinde că n-am văzut-o, spuse el, învârtind-o până ce au depăşit câteva cupluri de dansatori. Dar aici era o altă starletă înflăcărată. Zâmbind, Shane îşi luă mâinile de pe Nick şi îi permise femeii să-şi facă drum. Se uită cum zâmbea spre Nick, râzând de comentariile spuse de el. Probabil că Nick i-a spus ceva amuzant, decise Shane.

— Bună, te-am căutat.

Shane se uită în jur şi-l văzu pe Miles Doneva, partenerul lui Nick. Nu era chiar atât de înalt ca Nick şi îi lipsea o anume prestanţă, dar cu toate astea putea fi considerat un bărbat bine. Expresia de pe faţa lui o făcu să se gândească la fratele mai mic al cuiva. Îşi imagina că trebuie să fie greu să stai în umbra lui Nick, chiar şi numai pentru un film. Shane întinse mâna.

— Sunt…

— Shane McCallister. Da, ştiu. Mi-am făcut o calitate din a obţine informaţii, zise el. Deci, cum îţi place până acum? întrebă el, arătând spre mulţimea de oameni. Este puţin cam domestic pentru mine, se confesă el, dar până la urmă merge, spuse el filozofând, sorbindu-şi băutura

repede şi luând un alt pahar de pe tava unui chelner ce tocmai trecea.

— Mergi la multe petreceri? întrebă Shane, nu foarte interesată. Una peste alta, găsea discuţia plictisitoare, cu toate că era a naibii de necesară în munca sa.

— La cât de multe găsesc. În felul ăsta te faci cunoscut. Cele mai bune argumente sunt acelea că faci cunoştinţă cu oamenii potriviţi. L-am cunoscut pe Nick la o petrecere, deşi este al dracului să fii în acelaşi film cu el, continuă Miles, ochii lui căprui aţintindu-se spre ea, peste marginea ochelarilor.

— Oh? întrebă Shane, interesată de subiect. Poate acest nemulţumit îi va arăta o fisură în armura lui Nick.

— Sigur, confirmă Miles nerăbdător.

Se pare că a băut mai mult decât două pahare, se gândi ea.

— Toate femeile se adună întotdeauna în jurul lui şi el obţine tot ce e mai select. Dar nu este atât de bun. Va veni şi ziua mea. De fapt, sunt mai bun decât el, spuse el, cu o privire fixă.

— Sunt sigură că eşti, murmură Shane. Voia neapărat să scape de el.

— Hei, ce zici, cinăm mâine seară împreună? întrebă Miles deodată. Te voi lăsa să mă intervievezi.

— Mulţumesc foarte mult, dar prefer un foc

decât un interviu în acelaşi timp, îi spuse ea, încercând să plece. El o înhăţă de mână.

— Aici, spuse el, arătându-i o bucată de hârtie. Aici este numărul meu de telefon. După cum vezi, bătrânul Nick este prea ocupat, ca să-ţi mai spună ţie ceva. Mă poţi găsi aici. Apăsă hârtia în palma ei. Oricând.

Shane o luă, promiţând să sune dacă va avea ocazia. Orice, ca să scape de el. Nick veni exact atunci şi o salvă. Miles aproape că fugi.

— Te-a deranjat? întrebă Nick, uitându-se după Miles.

— Nu, încerca doar să se facă cunoscut, răspunse ea.

— Nu cu tine, el nu este cunoscut, spuse Nick. Shane simţi cum roşeşte la auzul acestor cuvinte, dispreţuind bunele ei intenţii de a nu se întâmpla aşa.

Restul serii a fost o negură de chipuri şi frânturi de conversaţie pentru Shane. Cu excepţia lui Miles, ea nu mai găsi pe nimeni care să-l vorbească de rău pe Nick. Toţi păreau să-l placă. Se dovedi a fi un club foarte mare, se gândi ea, în timp ce stătea lângă el în limuzină, în drum spre hotelul ei. Spre surprinderea ei, Nick nu-i ceru să intre, dar o lăsă la uşă, sărutând-o. Se simţi oarecum părăsită după ce închise uşa după ea.

Ziua de duminică se dovedi plictisitoare. Fără

telefoane de la Nick, fără apariţii de figuri şmechere, fără planuri scrise, care să intre în schemă. Nimic. Shane îşi petrecu restul timpului încercând să-şi regrupeze gândurile pe hârtie şi intră într-un incredibil caz de lapsus, o maladie pe care ea susţinuse că nu există.

Începând cu ziua de luni, o parte a spiritului ei se trezi. Îşi spuse că trebuie să biruie aura care plutea în jurul lui Nick Rutledge şi să o treacă în aşa-numita legendă.

Aproape se convinsese că pariul era câştigat, când îl văzu din nou şi zidul construit cu grijă începu să se dărâme încetul cu încetul. Nick stătea în mijlocul cadrului, ascultându-l pe regizorul care-i dădea instrucţiunile de ultim minut. Arăta obosit. Ea se aşeză în scaunul regizorului şi se întrebă dacă vreo întâlnire târzie din noapte îşi pusese amprenta pe el. Simţi o durere ascuţită şi-şi reaminti că această curiozitate a ei era strict profesională.

El o văzu şi veni spre ea.

— Ai fost reţinut până târziu? întrebă ea ca din întâmplare.

El se instală în scaunul de lângă al ei, statura lui înaltă dominând-o.

— Ieri a fost o zi incredibil de lungă, zise el.

— Da? Povesteşte-mi. Sunt numai urechi, spuse ea cu o ironie tăioasă în voce.

El păru să sesizeze aluzia şi se uită la ea

zâmbind, dinţii lui fiind într-un straniu contrast cu tenul lui măsliniu.

— Şi au o umbră de *verde.*

Shane se zbârli.

— Despre ce vorbeşti? Sunt doar…

— Geloasă, spuse el, terminând fraza în locul ei.

— Eşti prea plin de tine.

— Din ochi îţi ţâşnesc fulgere.

— Este lumina, se apără ea, arătând spre lampadarele uriaşe ce-i înconjurau.

— Face ca totul să arate ca în flăcări. Abia te cunosc de trei zile. Ce te face să crezi…?

— Pot să simt asta, zise el, întrerupând-o.

— Mă laşi să termin ce am de spus? strigă ea.

— Nu când pot să-ţi citesc gândurile.

Ea se ridică, profund frustrată.

— Dacă ai puterea să-mi citeşti gândurile, cred că ai avea un mare şoc chiar acum, spuse ea, încercând să plece. Nu se gândise deloc unde se va duce odată ce va face primul pas. La asta se va gândi mai târziu.

Dar nu apucă să facă un pas că mâna lui Nick o cuprinse de mijloc.

— Nu suporţi puţină tachinare? întrebă el. Sau am atins un punct sensibil? Întrebarea a fost pusă cu un ton foarte jos şi senzual. Shane se aşeză, dar nu dădu niciun răspuns.

— Iată cum s-a întâmplat, zise el. A trebuit să iau rapid un avion la ora şapte. Se pare că şefii

studioului au vrut să aibă ultimul cuvânt, necrezând în încercarea de a le submina autoritatea.

— Din câte am auzit, asta este o schimbare înviorătoare pentru obişnuinţa unui star, spuse Shane, ascunzându-se în spatele carnetului, ca şi când ar fi continuat să ia notiţe. Ştia că nu-i datora nicio explicaţie, dar era uşurată şi fericită că o făcea, şi că nu era implicată o altă femeie.

— Ei mă plătesc să-mi fac munca. Dacă nu-mi plăcea munca nu o făceam. Nu văd niciun rost în a semna un contract şi după aceea să-i dau foc, spuse el.

Cuvintele păreau sincere. Până să-l întâlnească, ea crezuse că posedă o foarte mare încredere în ea, fapt ce-i netezea drumul în viaţă. Dar avea ciudatul sentiment că nu va mai trece prin viaţă atât de uşor.

— Vorbind despre meseria mea… continuă Nick, dar, brusc, sări în picioare.

Regizorul John Bowman îi făcea semn să se alăture partenerei lui.

— Aici fac câteva din cadrele mele finale.

Shane clipi. Nu părea că Nick se lăuda şi era curioasă să vadă ce scenă se turna.

— Ce vrei să spui? întrebă ea direct.

— Asta este scena în care voi face dragoste cu partenera mea, o doamnă foarte urâcioasă şi de neiubit în realitate, spuse el şoptind. El nu-i dădu

timp să comenteze. Se întoarse spre Bowman şi Adrienne.

Shane se uită la primele două turnări ale scenei. Şi a fost impresionată. Cum putea să pară atât de îndrăgostit de cineva pe care pretindea că îi displace? Ştia că este un actor, dar i-a fost greu să creadă că poate să interpreteze sentimente atât de contrarii cu cele pe care le are el în realitate. Nu se alesese cu nicio „lovitură” din aceste îmbrăţişări senzuale? Şi sărutările *erau* prea reale. Shane decise că oricare femeie s-ar căsători cu un actor ar fi nebună. Poate doar dacă actorul ar accepta numai roluri de caracter şi niciodată nu ar atinge buzele actriţelor de genul lui Adriene Avery.

În a treia turnare, emoţia aşa-numitei pasiuni făcută credibilă, Shane se ridică de pe scaun. Plecă în căutarea unor membri ai echipei pentru a-i plictisi cu întrebări despre Nick.

Nu se mai uită deloc înapoi.

Dar răspunsurile pe care le primi aici erau în acelaşi ton de admiraţie ca şi cele pe care le primise la petrecerea de sâmbătă. Toată lumea îl plăcea pe Nick. Nu era nicio bârfă spusă de vreunul dintre ei. Câţiva veterani, oameni care l-au prins pe Nick chiar de la primul lui film, i-au bombardat auzul cu poveste după poveste despre Nick. Începuse să se teamă că cititorii vor aţipi citind articolul ei.

Când echipa luă pauză pentru prânz, Shane încercă să-l prindă pe John Bowman. Regizorul era cunoscut pentru lipsa lui de răbdare şi de bune maniere. La viaţa lui, scosese multe actriţe din platou plângând şi mulţi actori au fost ameninţaţi cu lovituri fizice. John Bowman excela în asta.

— Nu am timp să stau de vorbă cu tine, o luă el în primire când se opri în uşa rulotei lui.

Shane intră.

— Scriitor de revistă, îl corectă ea. Deranjează dacă mă aşez?

— Da.

— Bine, mulţumesc, spuse ea, aşezându-se într-unul din cele două scaune din rulotă. Îşi aruncă privirea în jur repede. Arăta ca o chilie de călugăr.

— Nu-mi plac distracţiile, vorbi iritat Bowman, ca şi când i-ar fi citit gândurile. Ce vrei? întrebă el, aprinzându-şi o ţigară destul de prost mirositoare, una din cele două pe care şi le permitea zilnic.

— Aş dori să ştiu care este opinia dumneavoastră despre Nick Rutledge, zise Shane simplu, pornind reportofonul. Geanta ei căzu cu o bufnitură sub ea.

— Închide chestia aia! ordonă Bowman. Dacă nu-ţi poţi aminti ce-ţi spun, nu ai ce căuta în meseria asta.

Ea făcu cum îi ceru. După o pauză, Bowman continuă:

— Nick este un bărbat între bărbaţi, îi spuse el hotărât. Ştiu că toate femeile au palpitaţii de fiecare dată când îl văd…

Shane vru să intervină, dar el îi făcu semn să nu-l întrerupă, astfel că îşi ţinu gura închisă. Grăbit să termine cu ea, el declară:

— Dar cu toate astea este un intransigent, un om onest cu înalte principii morale. Niciunul nu este la Hollywood ca el. Nick va fi aici pentru mult timp. Vine devreme, îşi ştie rolurile, stă departe de necazuri. Dacă el crede că o scenă trebuie jucată altfel, vine şi-mi spune. Fără ifose.

Shane încercă să nu tuşească atunci când colaci de fum de ţigară plutiră spre ea. Ochii îi lăcrimară puţin.

— Este adevărat că actorii sunt în general prea repede maturizaţi, copii nesiguri pretextând doar, jucând vieţi pe care ei nu au avut curajul să le trăiască pe cont propriu? întrebă Shane, gândindu-se la toate opiniile preconcepute pe care le avusese înainte să-l cunoască pe Nick.

— Nu am timp pentru psihologia asta veche. O parte din ei îşi merită soarta, dar Nick nu face parte dintre ei. Am lucrat cu el în primul film şi lucrez cu el acum. Nu este nicio diferenţă, exceptând faptul că este mai bun.

Bowman se ridică brusc, neîndoindu-şi corpul lung şi deşirat.

— Asta-i tot timpul pe care l-am avut, îi spuse el.

Poţi să pleci!

Suna ca o comandă. Era, categoric, un bărbat obişnuit să fie ascultat, se gândi Shane, strângându-şi lucrurile şi împingându-le în geantă, înainte să şi-o arunce pe umăr.

Îi mulţumi regizorului şi ieşi. În timp ce deschidea uşa, cureaua de pe umăr se prinse de clanţă. Reflexul ei fu de aşa natură că se dezechilibră şi căzu pe cele trei trepte care duceau la rulota lui Bowman. Shane era preocupată de a se ridica, când două braţe puternice o cuprinseră chiar înainte de a ateriza.

— Credeam că nu cazi la picioarele bărbaţilor, o necăji Nick, repunând-o pe picioare.

Shane simţi valurile de căldură ale dorinţei cuprinzând-o, în timp ce el o ţinea aproape de corpul său. Purta însă costumul cu care-l văzuse prima dată, sporindu-i imaginea de ştrengar irezistibil.

— Nu dacă am de ales, murmură ea. Intenţionase să dea vorbelor o tentă uşuratică, dar în schimb ele confirmară ambivalenţa sentimentelor ce începuseră să crească în ea.

Nick zâmbi numai, ca şi când ar fi ştiut ce încerca ea să ascundă.

— Bătrânul John te-a aruncat afară? întrebă el, arătând spre rulota regizorului.

De ce o mai ţinea încă în braţe? Şi de ce nu putea să gândească cu claritate? Momentan era

mult mai conştientă la atingerea fiecărui deget al lui pe corpul ei decât orice altceva.

— De fapt, nu, spuse ea printre buzele uscate. Mi-a împărtăşit câteva gânduri frumoase despre tine. Vrei să mă ţii în braţe toată ziua?

— M-am gândit la asta, spuse el, şi zâmbi. Îşi alunecă dinadins mâinile într-o mişcare molatică spre mijlocul ei.

Bărbatul se poate retrage de la filmare şi să devină bogat doar predând tehnica sa cu femeile, se gândi ea, încercând din greu să-şi revină.

— Să mergem. Fac cinste cu prânzul, se oferi el.

— Ultimul dintre marii cheltuitori, îl tachină ea, ştiind că nimeni nu plătise pentru mesele de pe platou în timpul filmării.

Nick râse şi-şi puse braţul pe umărul ei, îndreptându-se spre comisarul delegat.

Următoarea zi a fost la fel. Shane veni pe platou şi observă agitaţia unei zile de muncă făcută pentru a crea un film. Intervievă câteva persoane. Echipa începuse să se obişnuiască cu prezenţa ei, cu faptul că punea tot felul de întrebări. Începu să-şi dea seama că încerca să afle orice era de ştiut despre viaţa lui Nick. După care, de asemenea, se trezea dorind să fie cu el cât mai mult posibil. Dar timpul lui era controlat, divizat între turnări, repetiţii şi conferinţe. Când avea un moment liber, Nick şi-l petrecea mai degrabă pe platou decât în rulota sa, făcându-se văzut şi amestecându-se cu

echipa. Shane începu să înţeleagă de ce toată lumea îl iubea. Părea prea bun ca să fie adevărat şi, în ciuda împotrivirii sale, ea realiză că se îndrăgostise de el.

Şi apoi, miercuri, se întâmplă un lucru foarte ciudat. După prânz, Nick dispăru. Întrebând câteva persoane dacă l-au văzut întâmplător, nu află nimic decât ridicări din umeri. Nimeni nu-l întrebă despre absenţa lui.

Dar Shane o făcu.

— Unde ai fost ieri? întrebă Shane, prinzându-l pe Nick în rulota lui în dimineaţa următoare. Machiorul îi finisa machiajul, luminându-i cele mai reprezentative trăsături. Shane stătea în spate sprijinindu-se de o masă şi uitându-se la el. Îl văzu pe Nick privind la ea cu coada ochiului, încercând să-şi păstreze capul imobilizat până termina machiorul.

— Am avut de rezolvat nişte treburi, îi spuse el vag.

— Oh? Interesul ei crescuse datorită tonului lui evaziv. Şi asta a fost? îl îmboldi ea.

— Un secret, îi răspunse el pe un ton ferm.

Machiorul alese acel moment pentru a lua compresa protectoare de pe gâtul lui Nick şi se retrase.

Shane rămase surprinsă, rozându-şi creionul şi uitându-se cu curiozitate la Nick. Până acum fusese corect, deschis. Era acest „secret” fisura pe

care o căuta? Sau doar se jucase. Oricum, judecând după expresia lui, ea nu se gândi că el o tachinează. Ieri fusese implicat în ceva despre care el nu voia să vorbească. Asta era clar!

Shane avea să afle despre ce era vorba.

— Cum stai cu articolul? întrebă Nick, rotindu-şi scaunul ca să o poată privi.

— Până acum, dacă se renunţă la premiile *Superman,* vei fi principalul pretendent, îi spuse ea.

— Nu pari a fi fericită de lucrul ăsta, observă el, venind lângă ea.

— Catalogarea virtuţilor unei persoane face citirea foarte plictisitoare, spuse ea cu sinceritate, încercând să nu acorde atenţie faptului că trupul lui aproape îl atingea pe al său.

— Sunt eu plictisitor?

Nu, cu siguranţă nu era, se gândi ea. Plictisitor era ultimul cuvânt pe care ea l-ar folosi ca să-l descrie. Poate dacă ar încerca să-i contureze senzualitatea… ar fi suficient. Poate…

Gândurile ei dispărură când degetele lui Nick îi cuprinseră mijlocul, înclinându-i corpul spre al lui.

— O să-ţi stric machiajul, protestă ea. Absurditatea comentariului ei o surprinse şi începu să râdă.

— Pentru prima oară mi se întâmplă ca o femeie să-mi râdă în faţă, spuse Nick, eliberând-o. Oricine altcineva, se gândi Shane, ar fi fost ofensat. Dar

Nick mai degrabă arăta amuzat, ca şi când era complet înveselit de orice era legat de ea.

— Pentru prima dată mi se întâmplă să mă preocupe machiajul unui bărbat, se alătură ea.

— Da? întrebă el, trăgând-o spre el. Mişcarea afectuoasă o surprinse. Şi câţi bărbaţi au fost?

Ea se uită la el, îmbătându-se cu fiecare trăsătură minunată.

— De departe mai puţin bărbaţi decât au fost femei pentru tine, calculă ea.

— În cazul ăsta, trebuie să fii singură, spuse el. Era doar o umbră de seriozitate în vocea sa.

Shane râse.

— Acum, nu aştepţi să te cred. Ai avut un milion de femei care se gândeau la tine la acea petrecere la care am fost împreună. Şi asta a fost doar o noapte.

— Tocmai asta este problema, zise el. Ele vor să fie cu mine pentru ceea ce se presupune că sunt – un star de cinema faimos, cineva care poate să se ocupe de cariera lor. Ele nu vor să fie cu mine pentru că mă plac. Se uită în ochii ei. Sesizezi diferenţa? Făcuse să sune acest lucru mai important decât crezuse ea.

În timp ce-l studia, ea văzu o umbră de regret în ochii lui. Era ceva la care nici măcar nu se gândise. Putea fi aşa, chiar dacă Nick poseda un stil de viaţă despre care oamenii au fabulat, şi în realitate el să fie singur? La fel de singur ca ea?

Simţi o atât de intensă tandreţe pentru el, încât îi atinse faţa, degetele ei reci alunecând încet spre bărbia lui.

— Da, spuse ea cu căldură. Văd diferenţa. Şi nu înţeleg de ce orice femeie în mintea ei ar gândi să te folosească pentru a răzbate în cariera ei când este cu tine.

Nick îi sărută vârful degetelor, în timp ce ele treceau peste buzele lui. Dumnezeule, cum putea ea să-l iubească pe acest bărbat.

Tocmai atunci, o bătaie scurtă în uşă tulbură atmosfera din interiorul rulotei.

— Domnul Bowman vă cheamă pe platoul de filmare, domnule Rutledge, se auzi vocea politicoasă.

— Aş putea începe să devin temperamental, sugeră Nick, şoptind vorbele la urechea ei.

Shane tremură, dar încercă să-şi păstreze tonul calm:

— Şi distrugi o legendă minunată? îl ironiză ea. Ieşi afară, publicul te vrea.

— Publicul meu, spuse el, sărutându-i vârful degetelor şi apăsându-le pe buzele sale, care uneori chiar mă agasează.

El plecă, iar Shane îşi auzea inima bătând.

Capitolul 6

— Tabără? strigă Shane neîncrezătoare. Soarele

abia lumina camera ei de hotel, în timp ce stătea fixându-l cu privirea pe Nick, întrebându-se dacă auzise bine. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce vrei să mergi în tabără?

— Pentru că îmi place, spuse el.

O trezise din nou. Purta blugi roşi. Un tricou scoţian, albastru cu gri, pe jumătate descheiat, ieşea dintr-o jachetă din dril.

— Tabără? repetă ea neîncrezătoare. Adică murdărie şi gândaci şi stânci.

— Tabără, adică stelele strălucind minunat deasupra ta şi pământul pernă pentru capul tău, o corectă el. Era o licărire amuzată în ochii lui, pe care Shane numai o sesiză şi suspină, trăgându-şi eşarfa mai strâns pe rochia ei. Cu stoicism, ea se îndreptă spre dulap şi începu să studieze umeraşele cu haine, căutând o îmbrăcăminte adecvată.

— Ar trebui să-ţi trimită pe cineva de la *National Geography,* murmură ea, alegând o bluză de culoarea piersicii şi o pereche de blugi.

Nick stătea în colţul patului ei, uitându-se la ea.

— Nu vom merge în inima Africii întunecate, spuse el. Doar în parcul naţional *Rocky Mountain.*

— Au urşi în parcul ăsta? întrebă ea, refuzând să mai facă încă un pas spre baie. Hainele se legănară între degetele ei, gândindu-se cu disperare la perspectiva de a fi fugărită de animale sălbatice.

— Probabil, replică el cu nonşalanţă. Apoi adăugă: Mai bine te-ai grăbi. Suntem aşteptaţi de pilot.

— Pilot? Ce va trebui să facem, să sărim cu paraşuta? Ochii ei erau măriţi de groază.

El veni spre ea, punându-şi mâinile în jurul taliei ei.

— Nu. Râse. De data asta nu.

— Nu-mi spune ca plonjezi în aer.

— O făceam. Studioul nu mai aprobă asta atâta timp cât sunt în filmări.

Hainele pe care le ţinea între ei se şifonară şi un confuz şi cald sentiment se răspândi în venele ei când el o trase chiar mai aproape.

— Slavă Domnului că a făcut-o studioul, spuse ea, uşurată cu adevărat. De ce vrei să-ţi asumi astfel de riscuri?

Săritul din avioane era o activitate rezervată pentru soldaţi şi nebuni, din punctul ei de vedere.

— Pentru a experimenta viaţa la maxim, spuse el simplu.

— Asta e o cale bună de a experimenta moartea la limitele ei maxime, totodată, replică ea, puternic conştientă de faptul că faţa lui era atât de aproape de a ei. Simţi impulsul să stea pe vârful picioarelor şi să-l sărute.

El râse din nou.

— Unde îţi e spiritul tău de aventură? întrebă el.

— Mi-l folosesc călătorind cu metroul zilnic. Văd

toată sălbăticia vieţii aici, mulţumesc. Pe moment, a fost linişte ca şi când veselia lui Nick se topise complet şi ei se priviră unul pe altul. El intenţiona să o sărute, simţurile ei transmiţându-i mesajul. Şi oricât de mult îşi dorea şi ea lucrul ăsta, făcu o mişcare care-i separă. Nu-şi mai putea permite să intre într-o încurcătură emoţională mai mult decât era. O aventură ar fi fost uşoară, dar simţea că ceea ce era acum era mai mult decât atât. Tot ce ar fi putut ea să obţină ar fi probleme şi dureri de cap, iubind un bărbat ca el.

— Pilotul, îi reaminti ea. Ne aşteaptă nerăbdător, ţi-aduci aminte?

— Da, îl auzi pe Nick murmurând, când plecă spre baie ca să se schimbe.

Scottie îi conduse spre o mică pistă, unde un aeroplan *Apache* cu patru locuri îi aştepta. Shane aruncă o privire înfricoşată spre avion. Nu mai fusese niciodată în altceva decât în avioane comerciale. Îşi umezi buzele, nervoasă.

— Nu se prăbuşeşte des aceste obiecte?

— Nu. O dată este suficient. Era evident că el încerca să-i alunge zâmbetul de pe buze.

— Foarte nostim, murmură Shane, luptându-se cu rucsacul pe care Nick îl adusese. Voluminosul obiect, cu sac de dormit ataşat, aducea a război cu geanta ei de pe umăr.

Se uită în sus ca să-i vadă atât pe Nick, cât şi pe pilot urmărind-o.

— Nu sunt bună la mânuit obiecte, zise ea, nesuportând să fie prinsă în dezavantaj.

— Oh, ţi-am spus, te pricepi destul de bine la asta, îi spuse Nick, luându-i rucsacul şi agăţându-şi-l de umărul stâng. În mâna dreaptă îşi ţinea propriul rucsac, manevrându-le pe amândouă cu uşurinţă.

Shane se uită la el, încercând să-nţeleagă ce voise el să zică cu comentariul pe care îl făcuse şi decise că era mai bine să renunţe la subiect. Îl urmă hotărâtă în avion, uitându-se cu nostalgie la *Mercedes*-ul care pleca.

Nick îi prinse privirea.

— Să mergem, zise el. Ne vom distra.

Shane avea dubiile ei în legătură cu asta.

Shane nu mai fusese niciodată într-un parc naţional. Culorile calde ale toamnei, auriu, portocaliu şi maro, o salutară în timp ce Nick o ajută să iasă din micul avion.

— Frumos, nu-i aşa? întrebă Nick, parcă citindu-i gândurile.

Ea aprobă. Următorul lucru pe care şi-l aduse aminte fu că el îi puse bagajul în spate şi ea trebui să facă tot posibilul ca să-şi păstreze echilibrul. Frumuseţea naturii dispăruse cu repeziciune.

— Mulţumesc, Joke, îi zise Nick pilotului care

deja se urcase în avion. Vom merge singuri de aici.

— Vom merge singuri? murmură Shane, uitându-se împrejur. Zonă prea însingurată şi dezolantă. Simţi o greutate cuprinzând-o.

Nick se întoarse şi îi văzu privirea pe care o avea când avionul plecă.

— Credeam că reporterii trebuie să fie fără frică. Îi făcu cu ochiul.

— Suntem, suntem, afirmă ea. Doar preferăm să fim undeva unde să nu avem de ce ne teme.

— Nu-ţi face griji. Sunt aici ca să te protejez. O luă de mână ca pentru a garanta promisiunea.

— De ce nu mă face asta să mă simt mai bine? întrebă ea cu răceală. Bine, „Daniel Boone”, încotro acum?

— Pe cărarea aia, spuse Nick, arătând, într-o direcţie unde Shane nu văzu nicio cărare. Ştiu un curs de apă, unde putem să ne aşezăm tabăra şi să prindem peşte pentru cină.

— Minunat, murmură Shane.

— Vorbeşti ca un adevărat soldat, zâmbi Nick. Să mergem, o zori el şi cu asta începu parcurgerea drumului.

Bagajul începuse deja să cântărească o tonă, în timp ce curelele i se înfipseră în jachetă. Se întrebă dacă jacheta va mai fi aceeaşi. Se întrebă dacă ea va mai fi aceeaşi după acest sfârşit de săptămână. Faptul că Nick ştia unde merge, o

ului. Ştia că sunt unii oameni care te pot scoate din inima întunecată a Africii sau de unde vrei, dar pentru ea asta fusese nereală. Ea avea necazuri mergând dintr-un loc în altul dacă străzile nu erau marcate cu claritate sau dacă nu avea o hartă care să-i detalieze fiecare pas. Aici fiecare copac arăta precum ceilalţi. Ştia că soarele se presupune că răsare la est şi apune la vest, dar acum tot ce făcea era să treacă prin pâlcuri de copaci înalţi şi, din punctul ei de vedere, asta nu ajuta deloc, decât că dădea un farmec special zonei.

Un foşnet puternic o surprinse şi o făcu să-şi îndrepte privirea către sursă, ţinându-şi respiraţia. Dar era doar o minunată pasăre mare, fluturându-şi aripile printre frunzele arţarilor. Câteva frunze căzură în jurul ei şi, cum Shane îşi trase capul, îşi pierdu echilibrul şi alunecă spre Nick, trântindu-l.

O clipă au devenit o grămadă de braţe, de picioare şi de rucsacuri. Shane auzi ceva rupându-se şi se îngrozi gândindu-se la picioarele ei.

Erau amândouă rupte, ştia ea lucrul ăsta.

— Nu era programat să aluneci din deal, îi zise Nick, ridicându-se primul şi întinzându-i mâna. Ea nu făcu nicio mişcare ca s-o accepte. Ce s-a întâmplat?

— Picioarele mele, spuse ea, stând încă jos. Cred că s-au rupt.

Îngrijorat, Nick se lăsă în jos, atingându-l cu gingăşie mai întâi pe unul, apoi pe celălalt.

— Te doare? întrebă el, degetele lui explorând cu gingăşie ambele picioare.

— Nu, zise ea, buzele ei subţiindu-se. Nu mă doare. Ceea ce simţea ea era o căldură. Poate nu sunt rupte, spuse ea repede, punându-şi mâna pe umărul lui şi încercând să se ridice. Dar chiar am auzit un zgomot de rupere, îi spuse ea.

— O creangă uscată pe care ai călcat? întrebă el, arcuindu-şi o sprânceană.

Era pe punctul de a fi de acord cu explicaţia lui când îşi ridică geanta şi auzi un zgomot nefamiliar. O inspecţie mai atentă asupra conţinutului o informă că reportofonul nu mai era întreg, ci o grămadă de bucăţele.

— Este spart, se lamentă ea. Shane se uită acuzator la marea piatră care-i lovise geanta.

— Îţi voi cumpăra altul, promise Nick.

— Şi ce-o să fac eu între timp? întrebă ea, apropiind clapa genţii într-o totală supărare.

— Te distrezi, îi sugeră el, îndepărtându-se.

Un geamăt scăpat de pe buzele ei, îl făcu să se întoarcă.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Nick.

— Cred că este glezna, răspunse ea. Mici săgeţi de durere radiau din glezna ei dreaptă. Cred că mi-am scrântit-o.

— Mare minune, spuse Nick, forţând-o să se aşeze pe piatra care-i distrusese reportofonul. Începu să-i tragă complicatele ei ghete lucrate

manual. Astea nu sunt ghete potrivite pentru mers în tabără.

— Când le-am cumpărat nu era planificată tabăra, fie ea rezonabilă sau nu, replică ea. Se uită cum el îi rotea glezna. Era dureros, dar nu de nesuportat. Acum ce facem? Mă împuşti?

El râse.

— Îmi convine, spuse el. Îi strânse piciorul, apoi se ridică brusc. Totul îmi convine, spuse el, ochii lui întâlnindu-i pe-ai ei semnificativ.

Ea ignoră comentariul lui. Punându-şi mâna într-a lui, se ridică în picioare.

— Cât de mult mai este până la tabăra dumneavoastră?

— Suntem aproape, spuse el.

— Aceeaşi poveste, murmură ea în timp ce îşi testa piciorul. Durea doar puţin.

— Arată-mi drumul! comandă ea.

— Acolo, spuse el, arătând spre trei lacuri în linie cu o cascadă imensă la un capăt, ca o ultimă picătură. Apele ei cădeau într-o formaţie de stânci şi se scurgeau într-o zonă înconjurată de ultimele flori de vară. Shane îşi imagină că grădina raiului trebuie să arate în felul ăsta toamna.

Şi iat-o aici cu Adam, se gândi, uitându-se la Nick. Nu era de văzut niciun alt suflet. Asta o făcu să se simtă cuprinsă de romantism.

— A meritat? întrebă Nick.

— Da, spuse ea repede. A meritat.

Se uită la ea cu curiozitate. Ea realiză că din tonul ei era evident că nu vorbea numai despre emoţia în legătură cu şuvoiul de apă. Undeva, de-a lungul hotarului, decisese că ar trebui să savureze ceea ce era dat să fie şi să nu remarce consecinţele atât de nebuloase. Multe alte lucruri mai rele i se pot întâmpla decât să-l aibă pe Nick Rutledge care să facă dragoste cu ea.

Da, repetă ca un ecou o voce slabă. Ar putea să se îndrăgostească. Ăsta ar fi un lucru mult, mult mai rău. Asta, îşi reaminti ea, ar fi un dezastru, o poveste de dragoste fără sfârşit fericit.

— Ce vom face acum? întrebă ea, luptându-se să-şi dea jos curelele rucsacului. Instantaneu, se simţi mai bine, cel puţin psihic.

— Acum, îi spuse el, vom instala tabăra şi vom începe să pregătim masa de prânz.

Masa de prânz? Numai la auzul cuvântului, stomacul ei se revoltă zgomotos. Se uită la Nick să vadă dacă auzise jenantul zgomot. Îl auzise. Zâmbea.

— Deci, unde este? întrebă ea, aplecându-se să-şi deschidă rucsacul. Nimic altceva decât un termos cu cafea şi o tigaie de prăjit o salutară, printre alte diferite obiecte pe care nu le recunoscu.

— Chiar aici, îi spuse Nick, arătând spre apă, în timp ce îşi luă câteva obiecte. După câteva mişcări ale mâinii, obiectele se transformară într-o undiţă.

— Ai şi tu una, spuse Nick, arătând spre rucsacul ei.

Shane se uită în el din nou. Deci asta erau acele piese de lemn, se gândi ea, scoţându-le afară. Îi luă mai mult timp să le asambleze, dar până la urmă i se alătură, arătându-i triumfător munca ei.

— Foarte bine, spuse el. Acum aruncă aţa şi aşază-te lângă mine.

Aruncatul a fost o altă poveste. Firul de aţă refuză la început să intre în apă, prinzând însă o creangă aflată deasupra capului ei. Nick o descurcă, având bunul-simţ să nu râdă tare.

— Poate nu eşti făcută pentru astfel de lucruri, spuse cu simpatie. Era exact ceea ce avea nevoie să audă. Astfel provocată, Shane nu renunţă până nu-şi găsi, în final, undiţa în apă, nu prea departe de cea a lui Nick.

— Aici, spuse ea, îngropându-şi mânerul undiţei în pământ, aşa cum făcuse el. Niciodată să nu-mi spui că nu pot să fac ceva, zise ea, pentru că refuz categoric să recunosc cuvântul „nu pot” ca făcând parte din vocabularul meu.

Un zâmbet senzual apăru pe buzele lui.

— Nu poţi să faci dragoste cu mine, spuse el, uitându-se la ea.

Nu se aştepta la aşa ceva din partea lui.

— Oh, nu, nu voi cădea în capcană.

— De ce nu? întrebă el cu căldură. Eu am căzut.

Respiraţia lui îi mângâie obrazul şi, nu se ştie

cum, se trezi în braţele lui. Căzură pe pământ înlănţuiţi şi Shane îl trase mai aproape de ea. Degetele lui îi răsfirară părul, trăgând-o chiar mai aproape de el. Limba exploră dulceaţa ce-i era oferită şi Shane se furnică, în timp ce simţea mişcările rapide şi senzuale în gura sa. Limba lui se familiariză cu gura ei, în timp ce mâinile învăţară contururile corpului ei. Gura lui o părăsi pe-a ei, pentru a coborî, atingând uşor scobitura pulsândă a gâtului ei. Îşi mută mâna către piept, dorind ca el s-o atingă, s-o ţină în braţe, să întreţină focul ce ardea înăuntru. Dar durerea crescu mai mult când mâna lui se strecură înăuntrul sutienului, sâcâindu-i şi strângându-i sânii. Instantaneu, sânii eliberaţi se întăriră la atingerea mâinilor sale.

Buzele lui sărutau fără întrerupere locuri de pe umărul ei şi alunecară în jos, limba sâcâindu-i vârfurile sfârcurilor roz, făcând-o să geamă de extaz. Fără să se gândească, îi trase tricoul, dorindu-l eliberat de el, dorindu-l cu tărie, carnea caldă apăsând-o pe a ei.

Nick se ridică pentru o clipă, scoţându-şi tricoul de pe el într-o mişcare rapidă.

— E mai bine? întrebă el.

Shane nu avea voce să răspundă şi aprobă numai din cap. Toate simţurile erau pline de el.

Într-o clipă, el o culcă pe covorul de iarbă acoperind-o în întregime cu pieptul lui.

Furnicătura fierbinte a apropierii carnale o excită chiar mai mult decât o făcuse căutarea mâinii lui. Fermoarul blugilor se desfăcu şi Shane simţi vârful degetelor alunecând cu blândeţe de-a lungul elasticului bikinului, trăgându-l în jos tot mai mult. Ea îşi ridică şoldurile zvelte, astfel că el îi trase blugii de pe coapse.

— Ghetele dumneavoastră, milady, glumi Nick cu o voce răguşită când blugii nu mai cedară. Obligată, prinsă într-o emoţie neclară, ridică un picior, apoi pe celălalt, permiţându-i să-i tragă ghetele şi apoi blugii. Nu-i mai rămăsese nimic, cu excepţia micilor bikini de dantelă. Materialul de nailon, albastru-deschis, părea că se topeşte în căldura privirii lui.

Nick îşi plecă capul, trăgând cu dinţii de materialul transparent. Răsuflarea lui se contopi cu vibraţia pielii ei, devenind una, în timp ce o acoperea cu sărutări de-a lungul trupului. Shane îşi înfipse degetele în părul lui, savurând focurile sălbatice ce veneau din centrul fiinţei sale. Nick se ridică într-un cot şi îi acoperi gura cu a lui. Asaltul a fost o combinaţie de pasiune tandră şi dorinţă arzătoare.

Geamătul pe care ea îl scosese, îl făcu să zâmbească. Apoi zâmbetul dispăru, înlocuit de o privire de o tandreţe incredibilă.

— Oh, Doamne, Shane! murmură el, apropiindu-se. Te-am dorit atât de mult. Ultimele vorbe

fuseseră şoptite în părul ei.

Shane se lipi de trupul lui. Căldura ce venea dinspre el se contopea cu a ei, în timp ce-i simţea mâinile alunecându-i sub şolduri. Cu mai multă dorinţă decât s-ar fi aşteptat să aibă, ea îl acceptă, şoptindu-i numele.

O nebunie a pasiunii puse stăpânire pe ei şi se mişcară într-un ritm sălbatic. Shane simţi ca şi când ar fi ajuns în paradis. Plăcerea izbucni în ea ca o floare deschisă. Tremura violent, rostindu-i numele lui Nick. Petalele florii ieşiră şi o acoperiră, liniştindu-i toate simţurile până când se reîntoarse la realitate.

Primul lucru pe care-l văzu fu zâmbetul cald al lui Nick.

— Bună, spuse el.

— Bună, murmură ea, savurând atingerea braţelor şi a corpului lui. Se simţea minunat. Mult mai minunat decât se simţise vreodată. Asta însemna cumva raiul?

Nick o îmbrăţişă şi râse.

— Cred că am prins un peşte. Shane clipi. Cuvintele nu o atinseră.

— Poftim?

— Uite, spuse el, arătându-i. Shane îşi întoarse capul şi văzu una din cele două undiţe înclinându-se şi încordându-se.

— Prânzul, confirmă ea.

Nick îi îndreptă câteva şuviţe de păr de pe faţa

îmbujorată.

— Aş putea să te interesez ca desert mai întâi? întrebă el răutăcios.

Prânzul se transformă în cină, iar la puţin timp prinsese şi ea. Shane mai zăbovi puţin lângă Nick, după care plecă să adune câteva surcele pentru foc. Între timp, Nick mai prinsese doi peşti. Astfel că după o vreme, el făcu focul şi peştele sfârâi pe flacără, pus în tigaia pe care Shane o cărase în rucsac.

— Exact ca în westernuri, comentă ea, stând cu picioarele încrucişate pe pământ şi mâncând cu poftă din porţia ei. Nu-şi putea aminti când se mai simţise atât de fericită.

Nick stătea jos lângă ea.

— Obişnuiam să fac lucrul ăsta tot timpul. Red Wing – Aripă Roşie – şi eu veneam aici de fiecare dată când puteam şi ne instalam în zona asta, zise el, zâmbind.

— Red Wing? întreba ea curioasă.

— Ăsta era numele de trib. În şcoală folosea numele de Harry. Totuşi, niciodată nu m-am gândit la el ca fiind Harry. Era un *Ute* pursânge. M-a învăţat tot ce ştia despre pădure, după ce urme să te uiţi, toate lucrurile de care tu ai auzit în filmele cu indieni. Era aproape ca şi când ar fi avut o discuţie nevorbită cu pădurea. Nick părea puternic afectat de gândurile care-i apăruseră referitoare la el. L-am întâlnit când aveam nouă

ani. A fost cel mai bun prieten al meu.

— Unde este el acum? întrebă Shane.

— În cimitirul Ute, spuse Nick, cu vocea puternic afectată de emoţie. Puse deoparte farfuria lui de tablă.

— Oh, îmi pare rău, zise ea, căutând să-i atingă mâna. Ce s-a întâmplat cu el?

— Am fost în aceeaşi unitate, în Vietnam. El n-a fost la fel de norocos ca mine, zise Nick şi din tonul lui ea înţelese că discuţia luase sfârşit.

Începu curând să se întunece şi Shane deveni din ce în ce mai nervoasă. Sunetele nopţii erau de nesuportat pentru ea şi se trase tot mai aproape de Nick. Stăteau sub un copac şi Nick îşi puse braţul în jurul ei.

— Nervoasă? întrebă.

— Ăsta nu este modul meu de viaţă pe care l-am avut, îi răspunse ea, în timp ce auzeau frunzele foşnind în jurul lor. Un sunet teribil străbătu aerul. Ce-a fost asta?

— Un ţipăt de bufniţă.

— Bun nume, comentă ea, uitându-se în toate direcţiile. Înghiţi cu greu şi-i umezi buzele care erau teribil de uscate.

— Nick, despre urşi…

— Este o singură cale sigură de a-i ţine departe, o întrerupse el cu un ton solemn.

— Care?

— Ştiu că ei niciodată nu atacă doi oameni aflaţi

într-un singur sac de dormit.

Trecu un moment până când cuvintele lui de tachinare fură înţelese.

— Niciodată?

— Nu.

— Ei bine, nu sta aici degeaba, zise ea, dându-i un ghiont în direcţia rucsacului lui. Pregăteşte-ţi sacul de dormit.

El salută, ochii strălucindu-i în lumina focului.

— Da, doamnă.

Curând, frica de urşi nepoftiţi n-a mai fost nici măcar o slabă ameninţare pentru Shane.

Capitolul 7

— Acum ştiu de ce-ţi place să mergi în tabără atât de mult, îi spuse Shane, în dimineaţa următoare, în timp ce ieşea din sacul de dormit.

El râse, prinzând-o de mijloc. O trase aproape de el şi îi şopti cu afecţiune la ureche:

— Te voi înştiinţa, milady, că eşti prima femeie pe care am adus-o vreodată în sălbăticie, adică în tabără.

— He! Am mai auzit această greşeală freudiană.

— Poţi să râzi dacă vrei; este adevărat. Celor mai multe femei nu le place să-şi rupă unghiile.

Cuvintele lui o făcură să se uite la mâinile ei. Oja roz sărise neuniform şi două unghii erau rupte.

— Unghiile mele! se plânse ea, apoi se uită la Nick. Un zâmbet apăru pe buzele ei. Unghiile ei erau toate murdare şi rupte, dar, slavă Domnului, meritase.

— Îţi pare rău că ai venit? întrebă el, ajutând-o să se ridice.

Trupul lui îl mângâie pe-al ei în timp ce se sprijinea de ea.

— Pledez pentru al cincilea.

— Ai vorbit ca un adevărat jurnalist.

— Ei bine, chiar sunt, spuse ea. Altfel n-aş fi venit niciodată în această excursie în „Regatul Sălbăticiei”.

— Cât de importantă este pentru tine munca ta? întrebă el, neîncheindu-şi cămaşa.

— Pe primul plan, răspunse, uitându-se la el. Unde voia să ajungă acum? Am muncit mult şi din greu ca să ajung unde sunt. Intenţionez să muncesc mai mult şi mai din greu.

— Ca să ajungi unde? întrebă el cu nepăsare. Cămaşa se desfăcu în timp ce el îşi dădu jos pantalonii, rămânând îmbrăcat în chiloţi. Imaginea corpului său curat şi musculos îi ţinură ochii captivi. Nu părea să se mai satură.

— În vârful piramidei, răspunse ea distrată. Ce faci? întrebă ea în sfârşit.

— Mă pregătesc pentru baia de dimineaţă, zise el glumeţ. Vii cu mine? Fără să mai aştepte răspunsul ei, începu să-i descheie bluza.

— Dar este rece, protestă ea.

— Te vei încălzi îndată, promise cu o clipire răutăcioasă, trăgând cu putere de blugii ei. Şi chiar aşa a fost. Cu cât Nick o dezbrăca mai repede, cu atât căldura o cuprindea, până ce amândoi se blocară într-o îmbrăţişare.

— Hai, înainte să uit complet de apă, spuse el, prinzând-o de mână.

— Aşa procedezi de obicei? Mai întâi faci dragoste cu ele, apoi le îneci? întrebă ea, privind cu nervozitate apa.

— Nu. Acum, încetează să te mai tragi înapoi. Priveşte, poţi să vezi cu uşurinţă fundul apei. Aici îţi ajunge numai până la mijloc.

— Eşti absolut sigur? întrebă cu nervozitate. Aerul rece îi făcu pielea de găină.

Ochii lui cercetară fiecare centimetru al corpului ei, dar ea era departe de a fi conştientă de asta. Îi plăcea lumina pasiunii ce izvora din ei.

— Ei bine, spuse el, plecând de pe marginea râului, vii sau nu? Sunt şi alte căi de a avea o dimineaţă frumoasă, adăugă el, tonul lui fiind doar pe jumătate glumeţ.

Până să-şi dea seama Shane despre ce era vorba, venise timpul ca ei să plece. Îi părea foarte rău că trebuia să părăsească acest idilic loc.

— Nu fi atât de tristă, spuse el. Putem să ne întoarcem cu prima ocazie. Shane se uită la el, neîndrăznind să-i pună întrebarea care-i trecea

prin minte. Oare doar spunea aşa sau chiar intenţionase s-o mai aducă aici? Aveau ei o înţelegere nerostită? Era vorba despre o relaţie de prietenie sau numai despre un weekend petrecut în mod plăcut? *Plăcut?* Acum era o neînţelegere. Cuvântul „fantastic” nu era suficient ca să exprime nici măcar o parte din ceea ce simţea.

— Eşti foarte serioasă, spuse Nick, uitându-se de jos, ca şi când ar fi simţit-o privindu-l. Nu-mi place ca femeile mele să fie încruntate.

— Femeile mele! repetă ea. Sună ca un club, zise ea concis, încercând să fie obraznică, dar nereuşind.

El se ridică şi o luă în braţe, într-un gest de căldură şi de protecţie.

— Un club foarte, foarte exclusiv, preciză el. Ochii lui erau de nepătruns. În momentul de faţă, ai singura cheie!

În momentul de faţă! se gândi ea. Ce va fi mai târziu?

— Nu mă vezi, nu-i aşa? întrebă el dintr-odată, ajutând-o să-şi pună rucsacul.

— Nu-mi place să mă simt vulnerabilă, răspunse ea cu sinceritate.

— Este un lucru destul de curios referitor la cuvântul „vulnerabil”, comentă el. Nu are gen. Poate fi aplicat atât la masculin, cât şi la feminin. Şi, spuse el, fără să mai fie serios, sunt impulsiv, ți-amintești? Întotdeauna ştiu ce vreau şi nu-mi ia

mult timp să mă gândesc. Te-am dorit din momentul în care te-am văzut. Acum, hai să mergem, înainte ca Jack să renunţe la noi şi să ne lase aici. Atent, o cuprinse de mijloc şi o îndrumă pe poteca din pădure.

Shane mergea pe potecă, dar mintea ei se frământa să înţeleagă sensul cuvintelor lui.

Scottie îi întâmpină la aeroport, privirea lui fiind un amestec de grijă şi de uşurare.

— Doamne, sunt bucuros că te-ai întors, spuse el înainte ca ei să ajungă la maşină. Încercă să deschidă portiera din spate. Este o nebunie!

— Începe cu începutul, Scottie, zise Nick cu răbdare, punându-şi rucsacul lui şi pe-al lui Shane în portbagaj. Trânti capota şi o urmă pe Shane în maşină.

— Sunt acasă, aşteptându-te. Sunt acolo de patru ore, îl anunţă Scottie, îndreptând maşina spre ieşirea parcării.

— Cine sunt acolo de atâtea ore? întrebă Nick.

— Fotografii şi restul, răspunse Scottie, aruncând cuvintele peste umăr. Shane se uită de la Nick la Scottie, încercând să-şi imagineze ce se întâmpla. Era evident că misterul era cunoscut de Nick, pentru că închise ochii şi oftă. Aranjamentul! Am uitat complet de el.

— Ce aranjament? întrebă Shane.

— Am promis că fac câteva încercări

promoţionale pentru o revistă, explică el, ca un favor pentru producătorul acestui film.

— Am crezut că nu dai interviuri, zise ea surprinsă.

El dădu din cap.

— Ăsta nu este un interviu. Sunt doar câteva fotografii. Parchează aici, Scottie! ordonă el, arătând în faţă. Hai să vedem dacă putem calma puţin atmosfera.

„Dispoziţiile”, observă Shane mai târziu, s-au calmat repede când Nick şi-a cerut scuze şi a plecat să se schimbe. Shane rămase în camera de zi, care era plină cu femei îmbrăcate după specificul secolului al XVIII-lea. Abunda o costumaţie cu decolteuri largi, cu femei voluptuoase. Shane se simţi stingherită îmbrăcată în blugi şi în cămaşă.

Când Nick reapăru şi se aşeză în mijlocul femeilor, ea păru o intrusă. Ochii actriţelor străluceau la vederea bărbatului şi toate păreau că-şi îndreaptă piepturile în direcţia lui. Inconştient, Shane îşi scoase şapca de pe cap şi-şi lăsă părul liber. Un junghi înrudit cu gelozia o străbătu. Se întrebă cum puteau femeile măritate cu vedete de cinema să suporte astfel de lucruri. Cum se pot descurca cu insecuritatea, ştiind că meseria soţilor lor îi obliga la un contact constant cu femei frumoase, care erau nerăbdătoare să-şi

vândă afecţiunea pentru cea mai bună partidă care apărea la orizont?

Shane se uită o clipă, încercând să se forţeze să fie detaşată şi să ia numai notiţe. De altfel, asta era o parte din viaţa de zi cu zi a acestei vedete de cinema de care ea se îndrăgostise. Dar curând decise că poate ar fi mai bine dacă s-ar retrage şi ar pleca la hotel.

În timp ce se ridică să plece, îl auzi pe Nick scuzându-se faţă de fotografi.

— Hei! o strigă, venind şi prinzând-o de mână. Unde pleci?

— Înapoi la hotel, spuse ea cu o ridicare din umeri. Mi-e cam foame şi…

— Ţi-a pregătit Scottie ceva, îi zise el. Nu durează mult, promise el. Nu vreau să pleci.

Având în minte vorbele lui, Shane făcu cum îi spuse el şi plecă să-l caute pe Scottie.

Lui Shane îi fu greu să reintre în rutină când începu săptămâna. În cea mai mare măsură, Nick nu a avut prea mult timp liber pentru ea şi îl vedea doar pe platoul de filmare. Serile şi le petrecea învăţându-şi replicile pentru ziua următoare. Nick juca în cele mai multe scene ale filmului şi prezenţa lui era cerută pe platou tot timpul.

Apoi dispăru din nou, miercuri după-amiază.

— Dar unde s-a dus? îl întrebă pe Scottie.

Evaziv, acesta răspunse:

— Nick tocmai… a plecat, asta-i tot, îi spuse el, uitându-se în jur, aparent în căutarea unei direcţii care l-ar duce departe de Shane. Stăteau lângă platou.

Shane clătină din cap.

— Aceste dispariţii ale lui sunt prea aranjate. De ce scenele în care el nu apare sunt făcute în după-amiezile de miercuri?

— Coincidenţă, sugeră Scottie plin de speranţă.

— Scottie, spune-mi! îl imploră ea.

Ca urmare a ceea ce se întâmplase în excursie, Shane uitase complet cum curiozitatea ei o stârnise miercurea trecută. Acum, că incidentul se repeta, era mai intrigată ca oricând.

Scottie se uită la ea. Pentru prima oară de când îl cunoştea, expresia lui deborda de un puternic entuziasm. Putu să vadă cum se lupta cu el însuşi.

— Ei bine, te place, spuse el tare. Totul e O.K.

— Bineînţeles că este în regulă, spuse Shane încurajându-l şi punându-şi mâna pe umărul lui într-un gest de camaraderie.

— Acolo este această rezervare, începu Scottie, tonul lui coborând.

Când se opri pentru o clipă, Shane întrebă:

— La restaurant?

— Nu, nu este genul ăla de rezervare, spuse el, căutând butoniera de la haina de gardian pe care o purta. Este o rezervaţie indiană.

De ce ar ţine el secret vizitele la o rezervaţie?

Era implicat în ceva mai mult decât în turism? Îşi aminti expresia lui Nick când îi povestise despre Red Wing. Avusese ceva cu prietenul lui? Cu voce tare întrebă:

— Unde este rezervaţia asta?

— Se numeşte *Cherry Creek Rezervation.* Nu mă întreba mai multe. Nu cred că ar fi trebuit să-ţi spun atât de multe, zise Scottie.

— Nu mi-ai spus niciun cuvânt, îl contrazise ea. Fă-mi rost de o maşină disponibilă şi de o hartă.

El făcu ce îl rugase şi Shane porni la drum, stând în *Mustang*-ul pe care el i-l procurase, uitându-se pe harta colorată pe care o pescuise din bordero. În final, localiză rezervaţia. Părea să fie la numai câteva mile de unde trăseseră ei. Ce ciudată coincidenţă, se gândi ea, împăturind harta. După câteva încercări, aruncă harta pe bancheta din spate. Avea mai multe cute decât avusese la început.

Shane nu mai văzuse o rezervaţie în realitate, de aceea nu ştia la ce să se aştepte. Era o zonă mică, aproape ca un proiect de oraş, se gândi ea apropiindu-se, doar că aici erau mai multe spaţii deschise. Văzu câteva rulote şi clădiri de-a lungul drumului şi decise că mai bine ar fi să meargă la un birou oficial, o clădire construită din lemn, ce se înălţa la capătul străzii. Poate cineva de aici l-a văzut pe Nick.

Găsi o uşă, pe care scria „Administraţie”, la primul etaj şi ciocăni. O voce joasă o invită să intre. Shane pătrunse în mica încăpere. Podeaua scârţâi puternic, apăsată de tocurilor ei înalte. O femeie drăguţă, cu pielea măslinie, aflată în spatele biroului, îşi ridică privirea din hârtiile la care lucra şi aşteptă ca Shane să vorbească.

Shane îi oferi femeii ceea ce ea spera să fie cel mai plăcut zâmbet.

— Bună, zise ea, întinzând mâna. Sunt Shane McCallister, de la revista *Rendez-vous.* Nick Rutledge mi-a spus să ne întâlnim aici, dar a uitat să-mi spună exact unde. Mă întreb dacă mă puteţi ajuta.

Femeia tăcu pentru un minut, ca şi când ar fi cântărit afirmaţia lui Shane.

— Este chiar în josul holului, spuse ea în final, ridicându-se. Vă voi arăta drumul spre clasă.

Clasă? Ca Alice spunându-i lui White Rabbit, se gândi Shane. Devine din ce în ce mai curios. Shane o urmă pe tânăra femeie în josul holului slab luminat.

— A ajuns un pic mai târziu, îi spuse femeia, deci mi-e teamă că va trebui să aşteptaţi un pic. Dar puteţi sta în spate dacă mai este vreun loc liber, bineînţeles. Zâmbi, o umbră de mândrie apărând pe chipul ei. A devenit cea mai populară oră de când a început să predea Nick. Ne-a fost teamă că va trebui să renunţe când a început

lucrul la noul film. Dar, într-un fel, s-a descurcat să mute amplasamentul la Kiowe. A făcut o treabă grozavă pentru tinerii noştri. Iată, aici este, concluzionă ea. S-au oprit înaintea ultimei uşi, pe care o deschise pentru Shane. Apoi, femeia se retrase în coridor.

Shane nu a avut timp să se gândească la ce-i spusese tânăra femeie, fiind prea ocupată încercând să nu calce pe cineva. Podeaua era, practic, acoperită cu studenţi, toţi stând cu picioarele încrucişate pe lemnul scârţâitor şi nelăcuit. Shane încă stătea pe locul în care se oprise. Nu era alt loc unde să se ducă. Toate erau ocupate şi studenţii se împingeau unii pe alţii. Nimeni nu se uită la ea. Toţi îşi păstrau privirea pe profesor. Numai „profesorul" păru surprins. Dar uimirea îi dispăru cu iuţeală de pe faţă şi îşi continuă lecţia fără să omită ceva.

În timp ce asculta, Shane realiză că Nick era de fapt profesor la un curs de actorie. Bărbatul era o sursă nesfârşită de surprize pentru ea. Acesta era ultimul lucru pe care şi-l imagina ea că un star l-ar putea face în timpul lui liber. Se uită cu admiraţie cum el luă doi studenţi, aparent foarte timizi, şi le citi o scenă din *Romeo şi Julieta,* lucrând cu ei până când aceştia îşi învinseră teama şi începură să intre în roluri.

— Mă surprinzi, se confesă Shane după ce ultimul student plecă şovăind. Dură o jumătate de

oră până se goli clasa de tineri care aveau tot felul de întrebări pentru Nick. Am venit aici aşteptând să găsesc o fisură în armura ta şi am găsit în schimb o solidă platoşă de aur. Îşi încrucişă mâinile, uitându-se la Nick cum ştergea tabla. În afară de faptul că arunci pe neaşteptate femei în piscină, cred că singurul obicei prost pe care-l mai ai este sforăitul.

Nick puse jos buretele şi se întoarse s-o privească.

— Sforăi? întrebă surprins.

Ea păstră degetul mare şi arătătorul ridicate, despărţite puţin.

— Doar un pic.

El dădu din cap ocolind catedra.

— Nu se poate. Nimeni din familia mea nu a sforăit. Se apropie şi o îmbrăţişă. Jucăuş, îi sărută şuviţele de păr. Ce-ai zice de noaptea asta? propuse el.

Ea încercă să reziste tentaţiei, mintea ei avertizând-o de nebunia unei implicări emoţionale mai puternice.

— Nici măcar nu eşti curios cum am ajuns aici?

— Îmi imaginez că i-ai sucit mâna lui Scottie, nu-i aşa? întrebă el, lăsând-o să plece. Se întoarse să-şi strângă notiţele pe care le folosise în acea după-amiază.

— Am jurat să ţin secret, spuse ea, ridicând mâna dreaptă, solemn. De ce faci din asta un

secret atât de mare? Cred că este minunat.

— N-o fac ca să fie minunat, spuse categoric. O fac pentru că vreau să contribui cu ceva şi nu vreau ca oamenii să se îngrămădească pentru asta şi să mă privească drăgăstos. Îmi voi întâlni fanii în alte condiţii.

Îşi băgă notiţele în buzunarul din spate şi îşi puse o mână pe umărul lui Shane. Se îndreptară spre coridor.

Se întâlniră cu indiancă pe care Shane o văzuse în birou. Nick clătină din cap.

— Anne, ar fi trebuit s-o trimiţi înapoi.

Femeia îşi mută privirea.

— Nu o aşteptai? întrebă ea, uitându-se la Shane.

— Am minţit-o, explică Shane înainte ca Nick să spună ceva. I-am spus că trebuie să te întâlnesc aici.

— Bănuiesc că te-a întrebat despre contribuţii, i se adresă Nick Annei.

— Ce contribuţie? întrebă Shane, cu ochii alertaţi.

— Nimic care să te intereseze pe tine, spuse Nick repede, evident realizând ce greşeală făcuse. Dar Shane nu voia să renunţe. Se întoarse către Anne, o întrebare lucindu-i în ochi.

— Nick, eşti prea modest, zise Anne. Nu este nimic rău în a lăsa oamenii să ştie cât de generos eşti. Se întoarse spre Shane.

— Dacă n-ar fi fost Nick, n-ar fi fost nici şcoala. Cu banii lui s-a construit clădirea asta şi tot banii lui au ajutat la hrănirea acestor copii de-a lungul anului.

Nick îşi mişcă mâna ca s-o oprească.

— Nu vreau ca asta să apară într-o revistă naţională, insistă el.

Shane realiză că în interiorul acestei faţade de romantism copilăresc era o persoană foarte specială, care nu voia aplauze pentru aceste fapte bune. Dar de data asta, se gândi ea, greşeşte. Nobil, dar greşit.

— Dacă aş împrăştia ştirea în revistă, îţi garantez că rezervaţia va avea contribuabili din toată ţara. Nu înţelegi, Nick? întrebă Shane, contrariată că nu era atât de clar pentru el, aşa cum era pentru ea. Nu era conştient de puterea pe care el o avea? Orice te interesează pe tine va face o mulţime de femei să dorească să se implice în acel lucru. Le va face să se simtă mai aproape de tine.

El se uită la Anne.

— Ce părere ai?

Anne ridică din umerii ei slabi.

— Îmi sună bine, deşi nu sunt prea sigură cum se vor simţi cei în vârstă, referitor la caritate.

Shane clătină din cap.

— Nu va fi caritate, insistă ea. Le veţi da altceva în schimb. Le veţi lăsa oamenilor posibilitatea ca,

făcând ceva bun şi decent să îşi ajute semenii. Ispăşind pentru Little Big Home în continuare.

— Era Sioux, o corectă Nick.

— Oh, dragă. Aşa e. Îmi pare rău, dar nu cred că punctul meu este valabil.

Nick o trase aproape, râzând.

— Doamnă, tu eşti altceva. Îi plăcea felul în care era lipită de el. Îi trezea în ea o căldură intimă.

— Ce spui, Anne? întrebă Nick. Vrei să vorbeşti tu cu cei în vârstă şi să le ceri permisiunea?

Femeia încuviinţă, însoţindu-i până la uşa de la ieşirea din clădire.

— Voi avea un răspuns pentru tine săptămâna viitoare, promise ea.

Îi făcură semn cu mâna şi se îndreptară spre maşina pe care Shane o împrumutase.

— Ce te-a făcut să vii aici?

— După ce am terminat cu nebunia din război, m-am întors aici la familia lui Red Wing. Anne era soţia lui, explică Nick. Am dorit să-i spun tot ce-mi puteam aminti despre ultimele lui luni. Am stat aici o vreme. Şi am început să văd ce nevoi disperate au aceşti oameni. Guvernul le-a luat respectul de sine şi, pentru o mai bună extindere a lumii albe, încă nu vor să-i accepte. Am vrut să fac ceva pentru asta. Când marea mea şansă a apărut, am avut posibilitatea să încep să trimit bani lui Anne.

Veniseră până la maşină.

— Cât de apropiaţi sunteţi tu şi cu Anne? întrebă Shane, uitându-se în ochii lui.

— Suntem prieteni de foarte mult timp, spuse el. Ţi-am răspuns la întrebare?

— Parţial. Uite, spuse ea vioaie, n-am niciun drept să te întreb asta.

Vârful degetelor lui mângâiară scobitura gâtului în timp ce îi ridică capul către el. Sărutul care urmă fu plin de forţă, dar totuşi foarte tandru.

— Este ăsta un răspuns pentru restul?

— Da, replică ea cu o voce joasă şi lipsită de suflu.

— Acum că am rezolvat asta, hai să mergem la mine. Urmează-mă în maşina ta, spuse el, îndreptându-se către a lui.

Dar Shane clătină din cap.

— Ai replici de memorat, îi reaminti ea.

— Am o teorie de infirmat, ţi-aduci aminte? zise el. Nu sforăi!

— Poţi s-o faci mai târziu, replică ea, dorindu-şi să nu spună asta. Trebuie să încep să lucrez la articol.

— N-ai vrea să lucrezi mai bine la un lucru real? se oferi el, desfăcându-şi mâinile. Poţi să-ţi aduci blocnotesul şi să iei notiţe în timpul ăsta, spuse el făcându-i cu ochiul.

— Nu pot gândi când sunt în preajma ta, replică ea, deschizând portiera maşinii ei. Ne vedem dimineaţă. Se aşeză pe scaunul ei.

— Cum doreşti, spuse el, şi plecă.

Ea se uită în urma lui, tristeţea cuprinzându-i fiecare bucăţică din ea.

Capitolul 8

Ziua următoare marca începutul lui octombrie. Era de asemenea începutul uneia dintre cele mai mari furtuni înregistrate în regiune. Ploaia cădea, spulberând speranţele de a înceta cu izbiturile în uşi, începute cu o zi înainte.

În timp ce Shane stătea tăcută în colţ, privind, văzu cum dispoziţia producătorului se schimbă de la rău la foarte rău. Filmarea nu mergea bine deloc. Se părea că umiditatea intrase în toate lucrurile.

La un moment dat, când Bowman arătă spre omul responsabil cu maşina de sunet *Nagra,* strigându-i comenzile „sunet” şi „viteză”, a fost răsplătit cu un vaiet răsunător.

— Nu vreau genul ăsta de sunet! urlă Bowman, ţinându-se de cap.

Treptat, tensiunile s-au calmat şi scrâşnetul maşinii de sunet a devenit mai real.

Vremea avea un efect opus asupra lui Nick.

— De ce zâmbeşti? îl întrebă Shane, în timp ce venea spre ea.

În spatele lui, Bowman îl trata pe sunetist cu severitate, acuzându-l că a stricat maşina.

— Ploaia înseamnă zăpadă în munţi, îi spuse el, stând pe scaunul de lângă ea. Vreme bună de schiat.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Shane, ca şi când ar fi înviorat-o. Schiezi?

— Tu nu? Nu-i nimic. Te voi învăţa eu.

Shane îl privi.

— Să fiu cu tine e ca şi când aş fi într-un antrenament pentru Olimpice.

Nick râse, apoi îi făcu semn lui Bowman să vină să li se alăture. Producătorul părea gata să părăsească platoul pentru totdeauna.

— Hei, John, am o idee. De ce să nu adunăm câţiva oameni şi să urcăm pe Sonewmass-at-Aspen, după filmările de vineri? Ai plan pentru o săptămână de schiat.

Bowman ridică din umeri şi, nepăsător, spuse:

— Sigur, de ce nu? Dacă sunt norocos, jumătate din echipă îşi va rupe picioarele şi pot să vă înlocuiesc pe toţi cu actori adevăraţi.

— Asta îmi place la tine, John, spuse Nick. Eşti un bătrân sentimental.

— Trebuie să fiu sentimental cu capul, ca să suport acest abuz an de an. Un ţipăt de femeie străbătu aerul, ameninţând să spargă paharele.

— Doamne, reglează asta, Johnson, înainte să ne asurzească pe toţii tună el, mărşăluind înapoi către sunetistul hărţuitor.

Vineri, ploaia se înrăutăţi şi mai tare, demoralizându-i.

— Cine a lăsat uşa de la depozitul de echipament deschisă? se adresă Bowman echipei.

Se uniră toți în faţa lui, fiecare încercând, observă Shane, să evite mânia din ochii acestui om. Gâtul producătorului se înroşise şi mai tare, din moment ce numai vocea lui se auzea în tăcerea studioului. Privirea lui Bowman străpunse grupul.

— Am pierdut trei camere de filmat şi pe *Nagra!* Acum, cum propuneţi să terminăm acest film? întrebă el, cu vocea tremurându-i de furie. Aveţi idee cât de mult durează înlocuirea? Studioul nu poate avea altele până marţi. *Marţi!* Ştiţi ce înseamnă asta în dolari şi în cenţi? Cu siguranţă o cifră prea mare pentru ca vreunul dintre voi s-o poată număra! Se plimbă în jur, practic, mestecându-şi ţigara. Imbecili! Cretini!

— Ce-a fost, a fost, John, zise Nick. Nu vei schimba lucrurile dacă vei face un atac de cord. Lui Shane i se păru că toţi se întoarseră către Nick, sperând că el îl poate linişti pe Bowman.

— Eu nu am atacuri de inimă, Rutledge, le fac altora! ţipă Bowman.

Shane crezu că auzise pe cineva în spatele grupului spunând „Amin”.

— De ce nu am începe weekend-ul mai devreme săptămâna asta? sugeră Nick. O pauză mai mare

ne poate face bine la toţi. Prognozele meteo spun că se va însenina începând cu această după-amiază şi că va fi o vreme excelentă săptămâna viitoare.

— Ar fi bine să fie aşa, pufni Bowman, reaprinzându-şi ţigara.

— De ce? Ai de gând să-l dai în judecată pe Dumnezeu, dacă nu va fi?

Nick râse, îndreptându-se spre el şi punându-şi mâna pe umărul bărbatului mai în vârstă. Lângă Nick, Bowman arăta ca un om mai în etate şi noduros, nu ca un tiran bătăios.

— Haide, John, munceşti mult prea mult. Ai nevoie şi tu de odihnă. Ce-ai zice dacă i-aş spune lui Scottie să te ia pe sus şi să ne ducă pe toţi la aeroport. Deja am vorbit cu câţiva din echipă şi ei au intrat în joc.

— Ăsta este necazul lor. Ei, cu toţii, cred că este un joc. Niciun creier în toată echipa! se plânse Bowman.

— Sunt cei mai buni şi tu ştii asta, spuse Nick. Shane se gândi că vocea lui suna un pic mai fermă decât fusese cu un minut în urmă. Păru surprinsă să-l vadă pe Bowman retrăgându-se cu dispreţ. Şi mai mult decât atât, continuă Nick, făcându-i semn cu capul lui Shane să vină mai aproape, am de gând s-o învăţ să schieze. Nu vrei să pierzi asta, nu?

Bowman schiţă unul din primele zâmbete pe

care ea le văzuse pe buzele lui subţiri. Oricum, chiar şi zâmbetele lui păreau rău prevestitoare. Shane începu să-şi facă alte planuri pentru săptămâna viitoare.

Celelalte gânduri o frământară tot restul după-amiezii, în timp ce intră în magazinele din jurul hotelului şi îşi cumpără în grabă câteva haine pentru schi. Această treabă o va lăsa cu un picior rupt şi cu o inimă frântă, dacă nu era atentă. Îşi muşcă buza în timp ce îşi punea noile haine cumpărate în geamantan. Weekend-ul va fi o greşeală. Ea şi Nick vor fi împreună şi ştia că nu avea puterea să-i reziste. De fiecare dată când o atingea, de fiecare dată când o săruta, îşi pierdea un pic mai mult din suflet.

— Fir-ar să fie, McCallister, murmură ea, închizând cu zgomot capacul geamantanului, nu vezi că nu există niciun viitor în asta? Ce fel de romanţă poate înflori la trei mii de mile distanţă. Intră în baie, punându-şi în bagaj lucrurile necesare. Şi cum te vei descurca cu strălucita carieră pe care o prevăzuseşi pentru tine? se întrebă ea în faţa oglinzii. Îţi vei chinui inima la gândul că vreo actriţă îşi va revărsa trupul peste Nick, în timp ce tu cauţi adjectivele potrivite pentru a descrie un punct de vedere neclar al vreunui senator? Dacă ai avea puţină minte, n-ai pleca în acest weekend. Ai sta în camera ta şi ţi-ai

scrie nenorocitul ăla de articol, încercând să-l scoţi pe Nick Rutledge din inimă.

Dar jumătate de oră mai târziu se văzu stând în spatele unui taxi, îndreptându-se către casa lui Nick.

— Bună, ce te-a reţinut? întrebă Nick în timp ce-i deschidea uşa. Salutul lui a fost cald, la fel ca sărutul pe care-l depuse pe buzele ei. Începusem să cred că nu vei mai veni. Stai, lasă să iau asta, zise el, luându-i bagajul.

— Era gata-gata să nu mai viu, îi spuse ea şi el se opri în uşă, privind-o. Ea se întoarse, nedorind ca el să-i vadă expresia feţei. Chiar nu mă văd schiind.

Simţi braţele lui înconjurându-i mijlocul. Suflarea lui era caldă pe gâtul ei, făcând-o să tremure uşor.

— Asta nu-i tot ce vom face, îi zise el cu o voce joasă. Vârful limbii lui îi mângâie uşor urechea. Pentru o clipă ea îşi închise ochii. De ce trebuia să fie acest bărbat? De ce trebuia să se îndrăgostească de o zeitate care decorează pereţii dormitoarelor a sute şi mii de adolescente?

Auzise că numărul săptămânal al scrisorilor de la fani era astronomic.

— Scoate-ţi jacheta, o sfătui el, lăsând-o să plece.

— Acum? întrebă ea, gândind că voia să facă dragoste cu ea. Credeam că avem un avion de

prins.

— Asta nu va dura mult, îi promise el. Shane se uită la el cum dispare într-o nişă, întrebându-se ce căuta. Apăru imediat cu o cutie mare, pe care i-o înmână. Este pentru tine, spuse el, luându-i jacheta din mâini.

Încercă să mişte cutia cu grijă în timp ce o deschidea. Capacul căzu, urmat imediat de porţiunea interioară, când Shane scoase din cutie jacheta de hermină care se legăna în interiorul unui ambalaj de culoare albastru-deschis.

— Îţi place? întrebă Nick, uitându-se la faţa ei.

— Dacă-mi place? repetă ea. Este minunată!

— Ei bine, atunci îmbrac-o, o grăbi Nick cu voce joasă.

— Nick, nu pot să accept, protestă ea, lăsându-l să i-o pună pe spate.

— De ce? întrebă el, privind-o cu atenţie în faţă. Eşti o conservatoare? Îţi garantez, hermina era deja moartă când am cumpărat jacheta asta. Se învârti în jurul ei. Uite, spuse el, îndreptând deschizătura doar un pic, arăţi ca o prinţesă. *Prinţesa mea,* adăugă el.

— Nick, eu…

— Sât! spuse el, punându-şi un deget pe buzele ei. Este a ta. N-o pot lua înapoi. I-am rupt deja eticheta.

Shane clătină capul, plimbându-şi mâna cu dragoste pe blană.

— Faci lucrurile aşa încât îmi este al naibii de greu să-ţi rezist, murmură ea.

— Atunci nu încerca, îi zise el, strecurându-şi mâinile pe sub jachetă şi punându-le pe talia ei. Vechea ei jachetă zăcea uitată deasupra bagajelor ei.

O tuse puternică îi opri din sărut. Se întoarse şi-l văzu pe Scottie stând la capătul scărilor.

— Nick, dacă nu ne grăbim…

Nick dădu din cap, luând-o pe Shane de mână.

— Vom pierde avionul, zise el, terminând fraza pentru Scottie.

— O.K., să mergem.

În avion, Shane şi Nick se reîntâlniră cu vreo douăzeci de oameni de pe platoul *The Lord High Protector*. Înainte ca avionul să-şi termine scurta călătorie, Nick promise să participe la turneul de poker plănuit pentru weekend. Pe Shane acest lucru o uşură, dar, în acelaşi timp, o şi întristă. Niciodată până atunci nu se simţise atât de confuză. Nicicând până atunci nu-şi dorise ceva atât de intens, ştiind totuşi că nu este bine pentru ea. Şi chiar dacă Nick i-ar răspunde la sentimentele ei cu aceleaşi sentimente, care vor fi rezultatele? Nu vedea altceva decât frustrare în jurul ei.

Dar Shane nu avu prea mult timp pentru cercetarea sufletului sau pentru contemplaţie.

Nick o captă în câteva conversaţii şi, înainte să realizeze, avionul aterizase, iar ea fu urcată într-o maşină ce aştepta. Nick prevăzuse totul.

Cabana, cuibărită la poalele muntelui, era minunată. Arăta identică cu una din albumul olandez de călătorii. Înăuntru, două şeminee imense, din cărămidă albă, aflate în centrul holului. Un foc ardea trosnind, dispersând întunericul. Shane analiză camera rustică ce arăta confortabilă.

— Unde e schiorul proverbial cu piciorul rupt? îl întrebă pe Nick cu suspiciune.

— Dă-le timp. Râse. Au deschis sezonul cu numai două zile în urmă.

În spatele lor, ceilalţi membri ai echipei şi ai distribuţiei îi urmărea. Atmosfera se umplu de conversaţii aprinse.

— Este foarte confortabil. Cu norocul meu, va fi bine, spuse ea cu greutate.

— Ce vrei să spui, cu norocul tău? o tachină el. Câţi oameni cunoşti tu care să rănească mortal inima lui Nick Rutledge? întrebă el clipind din ochi.

— Foarte convingător, spuse Shane cu răceală, sperând să fie puţin adevăr în vorbele lui.

— Dar tot nu sunt convingător, nu-i aşa? întrebă el cu vocea răguşită de promisiuni.

Înţelese ce voise să spună el când urcă în camera ei. Era de asemenea şi camera lui.

Nick închise uşa încet în urma lor, aşezând bagajele în cel mai îndepărtat colţ.

— Pantele vor fi aglomerate acum, îi spuse el. Cred că au luat startul de dimineaţă.

— Mie-mi convine, murmură ea. Ar fi fost şi mai bine, se gândi ea, pentru mine, dacă el ar uita complet de schiat. Perspectiva de a zbura pe pantă n-o emoţiona cu adevărat. Se văzu în vârful unui astfel de deal, o grămadă de mâini, picioare şi de stâlpi de schi rupţi şi schiurile zăcând pe pământ.

Nick o trase în braţe sărutând-o.

— Nu-ţi face griji. Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic. Vei fi la fel de în siguranţă ca în braţele mele.

— După cum văd, nici aici nu-i chiar sigur, răsuflă ea. Îşi putea simţi inima începând să-i bată cu putere.

— Să trăieşti în pericol poate fi distractiv, îi zise el, sărutând-o de la tâmple până la obraz.

Încercă să-şi revină înainte să fie prea târziu.

— Nick, te rog, nu, respiră ea, cuvintele devenind din ce în ce mai greu de găsit.

Spre surprinderea ei, a mers. El se opri din sărutat. Dar n-o eliberă din îmbrăţişare.

— Ai avut ceva în cap în ultimele zile. Despre ce-i vorba?

— Articolul, spuse ea evaziv, încercând să privească în altă parte.

Dar el n-o lăsă să scape atât de uşor.

— Ştiu că eşti preocupată, îi zise el, aşezându-se pe marginea patului şi trăgând-o şi pe ea în braţele lui. Dar nu cred că este asta. Acum, spune-mi, o grăbi el, cu voce caldă şi tandră.

Shane se simţi penibil. Dacă presupusese prea multe? Dacă el tocmai crezuse că o spusese doar aşa? El ar râde de toate aceste dubii lăuntrice pe care le-a avut.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Nick spuse:

— Cred că am dreptul să ştiu ce te deranjează.

— De ce? întrebă ea defensiv.

Nick începu să se joace cu nasturii bluzei ei, scoţându-i din butonierele lor.

— Deoarece, doamnă, dacă nu ai înţeles până acum că eşti destul de specială pentru mine, înseamnă că nu eşti un scriitor atât de perceptiv cum m-ai lăsat să cred.

— Cât de specială? întrebă ea.

— Suficient de specială ca să mă facă să vreau să te fac o parte din viaţa mea, îi declară el, înconjurându-i mijlocul şi descheindu-i fermoarul de la pantaloni.

— Tocmai asta este, încercă să-i spună, luptându-se curajos să-şi păstreze gândurile, în timp ce corpul îi ardea. Nu vreau să fiu doar o parte…

Nick îşi ridică privirea spre faţa ei.

— Asta înseamnă că-mi respingi propunerea?

întrebă cu seriozitate.

— Propunere? gâfâi cu uimire.

— Ei bine, nu vorbeam despre a forma o companie de producţie. Am înţeles greşit ce se întâmplă între noi? întrebă el, mâna oprindu-i-se la mijlocul mişcării pe care o făcea. Nu mă iubeşti? întrebă el răguşit.

Oh, Doamne, da, repetă ca un ecou mintea ei. Dar tonul pe care-l folosi ea ca să-i răspundă a fost ezitant:

— Da…

— Dar? o presă el.

Ea clipi.

— Nu sunt una care să vegheze la focul casei, îi spuse ea, dorind cu disperare să formuleze cuvintele cu mai multă claritate. Unde era nemaipomenita ei abilitate de a forma o frază? De ce îi era atât de teribil de incapabilă să vorbească acum?

— Nu aveam intenţia să te las acasă, îi spuse el. Credeam că te-am luat cu mine în spaţiu.

Fără să gândească, Shane se ridică, permiţând ciorapilor să-i alunece până la glezne. Nick o trase înapoi în braţele lui şi înlătură restul hainelor de pe ea cu o singură mişcare.

— Ca să stau în preajma ta şi să mă uit cum lucrezi? întrebă Shane, încercând să ignore vibraţiile dureroase care atingeau fiecare parte a corpului ei.

— Nu, spuse Nick, mângâindu-i piciorul, făcând cercuri concentrice din ce în ce mai mari pe carnea ei albă. Ca să faci dragoste cu mine până voi fi pe punctul de a muri de extaz, şi după aceea încă o dată pentru noroc. Începu să sărute punctul de pe umărul ei, limba jucându-se cu breteaua sutienului.

— Dar… mie… îmi place… cariera mea, protestă ea. O bretea căzu de pe umărul ei, fiind curând însoţită de cealaltă. Totala coborâre a cupelor era oprită de sfârcurile întărite ale sânilor ei. Nick îi sărută cu ardoare prin materialul subţire, făcându-l să cadă.

— Bine, spuse el, cu vocea plină de dorinţă. Poţi continuau cu cariera, dacă asta te face fericită, îi zise el, respiraţia devenindu-i din ce în ce mai întretăiată. Nu vreau nimic care să te facă nefericită.

Îi desfăcu sutienul, mângâindu-i sânii.

— Dar asta ne va separa, protestă ea. În acel moment ideea unei despărţiri scurte era un dezastru.

— Acum singurul lucru care ne desparte este un pic de material, îi spuse el, întorcându-se şi întinzând-o pe pat.

În timp ce Shane se afunda în blana confortabilă, Nick se luptă puţin cu chiloţeii ei, trăgându-i de pe şoldurile ei.

Se ridică, aruncând o privire trupului ei, aşa

cum i se oferea lui. Cămaşa fu scoasă în câteva secunde, urmată de ghete şi apoi de blugi. Cu restul o lăsă pe Shane să se descurce.

— Continuă, o convinse, strecurându-se lângă ea în pat. Lui Shane îi era greu să spună cine era mai excitat şi un geamăt scăpă de pe buzele lui când ea înlătură materialul de pe abdomenul lui plat şi de pe şoldurile lui înguste. Degetele ei reci îi masară carnea, pregătindu-şi calea către fesele lui. Ea simţi cum tot controlul o părăseşte, în timp ce durerea în ea creştea din ce în ce mai mult.

— Lucrurile se vor repeta, îi promise ei, şoptindu-i vorbele la ureche înainte de a i-o scălda în sărutări scurte şi înflăcărate. Şi în plus, gândeşte-te la povestea exclusivă pe care o vei avea. Nick Rutledge îşi pierde inima pentru un jurnalist eficient cu corp „fantastic”.

Orice ar fi vrut Shane să spună ca replică, se pierdu în momentul în care gura lui o acoperi pe-a ei. Pasiunea punea stăpânire pe fiecare fibră a corpului ei.

— Te iubesc, Shane, murmură el, vorbele lui fiind încărcate de dorinţă.

Unindu-se, uitară de alte gânduri, trupurile lor mişcându-se ritmic, fiecare conducându-l pe celălalt către paradisul promis. Ultima explozie de putere îi lăsa fără respiraţie, cu o oboseală dulce şi înlănţuiţi unul în braţele celuilalt.

— Trebuie să admit, murmură Nick deasupra ei

în timp ce capul i se odihnea confortabil pe sânii ei, că ăsta este mai bun decât schiatul. Îşi ridică capul s-o privească, îndepărtându-i şuviţele de păr de pe faţă. Ceea ce se întâmplase a fost dragoste.

— Poate chiar voi uita de zăpadă şi voi avea carnavalul de iarnă chiar aici.

— Prietenii tăi îţi vor simţi lipsa, spuse ea, trasând conturul gurii lui cu degetele. Îi iubesc gura, atât de grăbită să zâmbească. Iubesc totul la el. Fusese o proastă să aibă dubiile pe care le-a avut?

— Voi simţi mai mult lipsa banilor mei la jocurile de poker. Râse, stând ridicat. Shane privi unduirile muşchilor de pe spatele lui. Nimeni nu avea dreptul să fie atât de perfect, se gândi ea. Şi îl voia numai pentru ea.

— Mai bine te-ai îmbrăca înainte să mă răzgândesc în a face rost de mâncare şi să mă întorc să-ţi acord pentru a doua oară ajutoare, zise el pe un ton glumeţ.

Ea se ridică repede din pat, adunându-şi hainele împrăştiate, lucru pe care-l făcuse în mult mai puţin timp decât îi luă acum ca să le adune, apoi îşi deschise geamantanul, uitându-se după o perie de păr.

— Nu te voi grăbi, Shane, spuse el încet. Propunerea nu a fost spusă în fierbinţeala momentului. Chiar te iubesc şi ceva poate să iasă.

— Ce? întrebă ea, întorcându-se să-l înfrunte.

— Nu am încă toate răspunsurile, zise el, dându-i un sărut rapid în timp ce-şi încheia cămaşa.

Voia să-l creadă, să creadă în sfârşituri fericite, de basm, în care el părea specializat. Dar ştia că mariajele hollywoodiene, nu merg şi asta fără povara de a avea o soţie care lucrează pe Coasta de Est. Totul părea condamnat înainte chiar de a deveni real.

— Succesul nu însemna atât de mult pentru tine, nu-i aşa? întrebă Shane în timp ce intrau în sufragerie, salutând câţiva oameni pe care-i recunoscusem. Nick o conduse la o masă de două persoane, în timp ce un chelner nerăbdător se apropie cu meniurile.

— Nu, nu neapărat. Mă ajută să fac ceea ce-mi place să fac, desigur. Mă ajută să fac pe samariteanul când vreau, dar dacă aş cădea din vârful listei primilor zece mâine, nu m-ar mâhni deloc. Am pus deoparte suficient ca să-mi asigur viaţa pentru mulţi ani de acum înainte, o asigură el. Cum este friptura de vacă? îl întrebă pe chelner.

— Minunată, îl asigură, acesta.

— Bine, vom lua două. Eşti de acord? o întrebă pe Shane, care confirmă.

— Dar, nu mă înţelege greşit, îi spuse Nick după ce chelnerul plecă. Îmi iubesc munca. Este o distracţie pentru mine.

— Şi eu îmi iubesc munca, ripostă ea. Iubesc

plăcerea de a construi împreună o poveste bună, făcând-o să ia viaţă din frânturi de informaţii.

— Înţelept, spuse Nick gânditor, în timp ce chelnerul le aducea cina. În uşă apăru Bowman care îşi croia drum spre ei prin labirintul de mese.

— Mănâncă repede, Rutledge. În douăzeci de minute începe un joc de poker, îl anunţă el.

Nick se uită la Shane.

— Îmi permiţi?

— Dacă-ţi permit? Tocmai voiam să te rog să participi, îl îndemnă Shane.

— Să participi? repetă Bowman neîncrezător. Joci poker? o întrebă el.

— Da, răspunse ea.

— Ştiam eu că este ceva în faţa asta care-mi place. Veniţi împreună, Rutledge! comandă el, apoi plecă să vorbească cu altcineva.

Nick zâmbi aprobator.

— Shane, eşti plină de surprize!

Capitolul 9

Shane jucă atâta timp cât putu, după care îşi încasă banii, iar la ora unu se retrase. Bărbaţii de la masa ei mormăiră ceva despre retragerea ei; pe bună dreptate, atitudinea ei de lasă-mă-să-te-las, îi nemulţumi. Dar se scuză, spunând că este pe punctul de a adormi pe scaun. Când Nick făcu o mişcare pentru a o urma în apartament, ea clătină

din cap.

— Nu este nevoie să renunţi şi tu, zise ea.

Intenţiona să-l aştepte, dar de îndată ce-şi puse capul pe pernă ochii i se închiseră şi nu-şi mai aminti nimic după acel moment.

— Sus, hai, femeie.

Shane încercă să se trezească. Îl văzu pe Nick stând lângă pat, complet îmbrăcat şi ţinând schiurile.

— Sus şi *„at who”?* întrebă ea, întorcându-se pe partea cealaltă, departe de el. Poate dacă închide ochii strâns, el va pleca de aici. Nu avea absolut nicio dorinţă să încerce să înveţe să schieze.

Dar Nick nu voia să renunţe. Făcu înconjurul patului ca s-o mai privească o dată.

— *At the slopes,* spuse el, răspunzându-i la întrebare. Acum este cel mai bun timp să schiem.

— În mijlocul nopţii? gemu ea.

— Soarele e sus.

— Bine, du-te şi schiază cu soarele. Voi veni şi eu mai târziu, murmură ea, băgându-şi capul sub pernă.

— Vei veni cu mine acum, insistă el, trăgându-i fără menajamente pătura, de pe picioare.

Shane tremura în timp ce se ridica, o cămăşuţă de noapte subţire înfăşurându-se pe ea. Un sân ameninţa să iasă în orice secundă.

— Desigur, se oferi Nick, aşezându-se pe pat, „pantele” de aici sunt mult mai tentante decât cele

de afară… Vocea lui era plină de răutate.

Shane îşi trecu mâna prin păr.

— Voi fi gata într-un minut.

— Şi eu, o asigură el.

Shane respiră adânc, simţindu-se mai în siguranţă cu el afară. Nu putea să gândească atunci când era singură cu el. Îşi coborî picioarele lungi pe podeaua rece, senzaţia ajutând-o să-şi revină. Se îndreptă spre dulap să-şi ia ceva de îmbrăcat şi realiză că nu-şi despachetase încă lucrurile.

— Dă-mi un minut, îl rugă ea, luând un pulover şi o pereche de pantaloni de schi din geamantan.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el, în timp ce ea se îndrepta spre baie.

— Mă voi descurca, promise ea. Într-un fel, îşi murmură ea, trebuie să mă descurc.

— Dacă-mi rup ceva…! ameninţă Shane, deloc fericită să-şi monteze schiurile. Tocmai începuse să apară zorile peste o lume albă şi somnoroasă. Soarele răsări deasupra munţilor care străluceau alb-argintiu de la distanţă. Zăpada proaspăt căzută arăta ca o frişcă tocmai bătută, cu valuri şi vârfuri aşteptând să fie atinse de primul schior dornic.

— Te voi purta în braţe până te vei vindeca, promise Nick în timp ce o lua de mână. Acum, hai să începem!

Şi aşa începu o dimineaţă foarte lungă. O duse la o pantă mică, pentru începători. Dar pentru Shane dealul arăta enorm. Îşi petrecu cea mai mare parte a timpului scuturându-şi zăpada de pe fund. După trei ore de luptă cu pantele, Shane renunţă.

— Nu sunt egocentristă, spuse ea, luând mâna pe care el i-o oferea, în timp ce se ridica. Nu pot pretinde că voi stăpâni acest sport când nu am spus o rugăciune.

— Este în regulă, Shane; sunt câteva lucruri pe care le faci şi cu care te descurci foarte, foarte bine. Încercă să se aplece s-o sărute, dar schiurile se îndepărtară.

— Vezi, ţi-am spus, schiatul nu e bun de nimic, râse Shane. Ce-ai zice de un prânz, sugeră ea. Coborâtul m-a înfometat.

— Ai dreptate, zise Nick. Coboară pantele.

Ea gemu.

— Plănuisem să iau prânzul azi, protestă ea. Dar Nick doar râse, dându-i un imbold.

Şovăind, îşi îndreptă schiurile către vârful dealului şi le manevră cât de bine putu ea.

Plin de viaţă, chiar după prânz, Bowman ceru o remiză şi Nick fu atras într-un alt joc de poker. De data asta, Shane refuză să joace, spunând că trebuie să lucreze. De asemenea trebuia să găsească ceva pentru un masaj. Tot corpul începuse s-o doară. Tremura gândindu-se la ce i-ar

putea aduce ziua de mâine.

Următoarea zi îi aduse toate durerile de care se temuse că le va avea. După o noapte de o noapte petrecută cu el, se trezi în braţele lui simţindu-se minunat.

— Oh, Doamne! gemu ea când nimic nu voia să se mişte corect.

— Ce? întrebă Nick, trezindu-se. Sunetul de necaz din vocea ei îi aduse o privire neliniştită în ochi.

— Sunt pe punctul de a muri. Nu, schimbă asta. Cred că am murit. Nimic nu mai funcţionează, cu excepţia gurii. E singura parte pe care n-am căzut. Nu.

Încercă să-şi mişte degetele care-şi petrecuseră trei ore agăţate puternic de beţe. Orice mişcare îi aducea o durere ascuţită în coapse.

— Totul părea să funcţioneze bine noaptea trecută, zise Nick tachinând-o, apoi schimbă tonul când văzu că se simţea cu adevărat rău.

— Este ceva ce pot face pentru tine?

— Anunţă-mi părinţii unde vor fi ţinute funeraliile, spuse ea, închizându-şi ochii. Muşchii o dureau îngrozitor.

— Ai nevoie de un masaj, îi spuse el, coborând din pat.

Îl urmări trăgându-şi o haină peste trupul gol.

— Ce am nevoie, spuse ea, este să-mi trag un glonţ, şi să nu mai văd niciodată alte schiuri. Un

val de aer rece îi gâdilă fiecare parte, în timp ce Nick trase deoparte cuverturile. Îl auzi frecându-şi mâinile. Apoi, simţi cum el îi ridică peste umeri cămaşa de noapte.

Senzaţia mâinilor lui pe spatele ei îi aduse o dulce-amară agonie.

— Relaxat, îi spuse el, relaxat. După câteva minute de masaj, gemetele de suferinţă ale lui Shane se potoliră. E mai bine? întrebă Nick.

— De fapt, picioarele sunt cele care mă dor.

Imediat realiză greşeala pe care o făcuse.

Nick mai puse unguent deasupra coapselor ei şi începu s-o frecţioneze. Cu blândeţe, îi îndepărtă picioarele.

— Ce faci? ţipă ea.

— Vreau să-ţi fac masaj pe tot piciorul ca să te poţi mişca din nou, nu-i aşa? îl auzi întrebând cu inocenţă.

— Acum ştiu de ce-ţi place să dai lecţii de schi. De fapt, ziua următoare te interesează pe tine.

— Nu-i adevărat, replică Nick. Hai să spunem doar că este scena care-mi place, glumi el. Lui Shane îi luă câteva minute ca să înţeleagă sensul cuvintelor lui. Realizând ce spusese, luă o pernă şi o aruncă în Nick. Shane gemu de durere.

— Aşa-ţi trebuie, o certă el, întorcându-se la munca lui.

În timp ce el continua să-i facă masaj ca să-i îndepărteze durerea, mintea lui Shane o luă razna.

Bărbatul era minunat. Cum putea ea să spere să păstreze o prietenie, mai mult decât atât, o căsătorie, cu un bărbat care era mai bun chiar decât pretindea ea să fie? Nu, i-ar fi mult mai bine dacă nu şi-ar permite luxul de a face planuri pentru viitor. Dacă se gândea la asta ca fiind numai un interludiu romantic, poate într-o zi s-ar putea descurca cu golul ce va veni cu siguranţă.

— Hei, eşti pe punctul de a aţipi?

Vocea lui Nick o scoase din gândurile ei şi dădu din cap sau încercă să facă asta.

— Oh, se plânse ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Gâtul…

— Voi ajunge şi la el, promise el. Aici sunt multe detalii drăguţe care mă ţin ocupat, îi spuse el radios, degetele lui răsfirându-se în regiunea sânilor aflată chiar sub firele de păr de sub umărul ei.

Şi apoi tot ce mai conştientiză ea a fost senzaţia delicioasă a atingerii lui pe sâni.

— Aici nu mă doare, murmură ea leneş.

— Vreau să păstrez totul într-o formă excelentă, replică el, mai ales ceva ce eu apreciez atât de mult.

Shane încercă să se ridice în coate, dar căzu. Nick îi împinse capul înapoi.

— N-am terminat.

— Te-ai mai uita la mine dacă n-aş avea piept?

întrebă Shane.

Mâinile lui se strecurară între sânii ei, cuprinzându-i pe fiecare, în timp ce el se ridică şi sărută puful de pe gâtul ei.

— Doamnă, m-aş uita la tine şi dacă n-ai avea piept, dinţi şi păr. Doar că mi-ar lua mai mult timp, asta-i tot. La urma urmelor, spuse el, ajutoarele vizuale chiar contestă. Uită-te la mine, îi spuse el, aşezându-se lângă ea. Ştiu că dacă n-aş fi avut fizicul ăsta, n-aş fi unde sunt azi. Nu sunt nemaipomenit de talentat, doar foarte, foarte norocos. Dacă aş fi arătat aşa, spuse el, strâmbându-şi buzele şi ridicându-şi nasul cu arătătorul, acum aş fi undeva în docuri, descărcând greutăţi, şi nimeni n-ar şti cât de minunat sunt în realitate.

— Oh, aş fi ştiut, îl asigură ea, ridicându-şi mâinile spre el. Nick o cuprinse într-o îmbrăţişare caldă, corpul lui rămânând lângă al ei. Dacă printr-o minune ţi s-ar întâmpla asta, ai câştigat suficienţi bani ca să faci o operaţie estetică şi să arăţi din nou exact aşa cum arăţi acum.

— Nu-mi pasă de milioanele de femei, spuse el, cu privirea mai puţin fericită decât fusese cu o clipă în urmă. Ele sunt atrase de partea cosmetică, parte pe care eu n-o controlez. Îmi pasă de o femeie cu judecată, cineva care poate vedea dincolo de asta, explică el, sărutându-i gâtul, excitând-o din nou. Vreau să fiu parte din

fanteziile ei. Sărutările urcară de la bărbie, culminând pe buzele ei.

Durerile din corpul ei deveniseră o amintire.

— Nick, mă doare prea tare ca să merg astăzi pe pârtie, protestă Shane, în timp ce Nick o trase afară din pat.

— Tocmai am verificat totul, o informă el, împingând-o către duş, şi toate sunt în stare de funcţionare, gata de drum.

De îndată ce îşi retrase mâna de pe spatele ei, Shane se opri înfigându-şi tocurile în pătura aruncată, ca să-şi păstreze echilibrul.

— Ieri a fost un dezastru, îi reaminti ea.

— Astăzi va fi mai bine.

— Vrei să pariezi? întrebă, încrucişându-şi braţele şi întorcându-se provocator spre el.

Nick n-o mai ascultă şi dădu drumul la apă în cada albastră. Testă temperatura, apoi o luă pe Shane de mână şi o trase spre el.

— Vorbind despre femei încăpăţânate, când cazi de pe un cal, se presupune că te sui din nou pe el.

— Bine, zise ea. Găseşte-mi un cal şi o voi face.

Văzând că nu reacţionează, renunţă şi se îndreptă către duş. Apa rece o făcu să ţipe, surprinsă.

— Încerci să mă omori?

— Încerc numai să te revitalizez, spuse Nick.

Shane se dezbrăcă de cămăşuţa de noapte şi intră sub duş.

În timp ce apa îi scălda trupul cuprins de febră musculară, Shane se gândi că Nick se descurca în orice situaţie. Încercă să se spele repede, înainte ca durerile s-o apuce din nou.

Nick era încă sprijinit de chiuvetă când ieşi. Observă în privirea lui o notă de aprobare.

— Lasă-mă pe mine, spuse el, luând prosopul de baie din mâinile ei.

Cu mişcări lungi, el îi şterse corpul, înconjurând fiecare curbă încet.

Ea încercă să rămână calmă, ştiind că el doar o necăjeşte. Mişcările făcute cu prosopul pe coapsele ei le simţi ca pe nişte mângâieri.

— Mă înnebuneşti! spuse ea printre dinţi.

— Atunci e-n regulă, zise el râzând, deoarece sentimentul este reciproc. Se ridică în genunchi. Acum fii fată cuminte şi îmbracă-te! ordonă el. Înainte să mă răzgândesc şi să mă decid să te ţin aici prizonieră toată ziua.

Asta, se gândi Shane, încercând să-şi învingă durerile din picioare, ar fi mult mai preferabil decât să facă faţă unei alte lecţii de schi.

În apropierea sufrageriei, Shane şi Nick fură înconjuraţi de câţiva membri ai echipei.

— Ce-ai zice să facem acel turneu, Nick? sugeră unul dintre bărbaţi.

Shane era cu totul de acord. Orice, numai să nu trebuiască să-şi pună din nou schiurile. Ştia că, din moment ce fiecare voia să câştige, nimeni n-o

va alege în echipă şi va putea fi în siguranţă. Cel puţin, aşa gândea ea.

— Dar nu pot să schiez, protestă ea cu tărie când Nick o alese pentru echipa sa.

— Nu va fi numai schiat, o asigură Nick.

— Minunat, murmură ea. Spune-mi doar câte modalităţi sunt ca să-ţi rupi oasele?

— Eşti atât de dornică să încerci totul?

— Nu-i asta, se plânse Shane, în timp ce el o luă de mână şi o trase departe de schiori. Pe pârtie o mulţime de jachete de schi apăru înaintea lor. Tocmai credeam că am lămurit problema cu schiatul.

Dar nu era chiar adevărat, se gândi ea, în timp ce Nick se întoarse pentru o clipă şi se uită la ea ciudat. Precis că nu-l interesa ceea ce spunea ea. Continuă:

— Nu ştiu să mă dau cu sania! îl informă ea pe Nick, în timp ce el urcă pe creasta unui deal mic, făcând semn celorlalţi că îl alesese pentru prima încercare. Shane se uită la sanie sceptic.

— Ştii cum să stai, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, dar…

— Asta-i tot ce trebuie să faci, îi zise el. Sania face restul.

Avea dubiile ei că ar fi fost atât de simplu, dar îşi dădu seama că e inutil să mai argumenteze. O îndemnă să se aşeze la celălalt capăt al saniei,

stând chiar în spatele lui.

— Întinde-ţi picioarele pe lângă mine, o instrui el, întorcându-şi capul, în aşa fel încât să-l poată auzi.

— Deci, de aceea m-ai ales pe mine, zise ea lămurită.

— Nu pierd nicio ocazie, spuse el. Toată lumea-i gata? strigă el peste umăr.

Un strigăt de bună dispoziţie din partea celorlalţi îl făcu să înţeleagă că erau pregătiţi.

— O.K., Benny, împinge! ordonă el, şi Shane simţi sania înclinându-se uşor, îndreptându-se în jos.

Goana aerului rece îi atinse lacom faţa şi se ascunse în spatele lui Nick, încolăcindu-şi mâinile strâns în jurul lui şi ţinându-l bine. Trebuia să admită că-i plăcea efectul alunecării care-i provoca un gol în stomac.

O altă echipă câştigă.

— Remiză! ceru Nick. Cer o remiză! În mijlocul gemetelor şi al râsetelor, fiecare se străduia să urce dealul încă o dată. Parcă acum arăta mult mai înalt decât prima dată.

Jocul se repetă.

— Destul! strigă căpitanul unei echipe. Am câştigat şi nu vor mai fi remize!

Salutări şi aplauze înăbuşite întâmpinară anunţul lui. Câteva dintre ele veneau din partea lui Nick.

Urmă o partidă de schi şi, de data asta, lui Shane i se permise să stea pe margine şi să-şi susţină numai echipa ei, ceea ce şi făcu din răsputeri. Se trezi că aproape răguşise în timp ce se uita la Nick. Căpitanul celeilalte echipe coborî repede, manevrând cu dibăcie printre obstacolele ce fuseseră instalate.

Îşi ţinu respirata când Nick greşi o poartă, dar pe parcursul distanţei îşi recâştigă timpul. Câştigă cursa. Lăsând la o parte dispoziţia restului echipei, Shane aplaudă cu sălbăticie, sfidând durerile din mâini.

Nick veni schiind până la ea. Ea îl sărută cu impulsivitate.

— Adu-mi aminte să câştig mult mai des, glumi el. Ajută-mă să-mi scot astea, te rog. Vreau să-l văd pe Pete, spuse el, referindu-se la un alt membru al echipei lui.

— E pe punctul de a fi un soţ greu de urmărit, zise Shane, făcând ce o rugase.

— Contez pe asta.

Shane îl privi, deloc sigură dacă el vorbise despre competiţia de schi. Îşi păstră gândurile pentru ea, în timp ce se ridică şi i se alătură.

Toţi oamenii din echipa lui Nick dominară pârtiile toată dimineaţa şi parte din după-amiază. O mare mulţime de spectatori se adunaseră de îndată ce se află că ei sunt acolo. Turişti şi schiori veniră să-l vadă pe Nick Rutledge în acţiune. De

câte ori cobora pantele zburând, era asaltat de fani care îi cereau autografe şi poze.

Shane îl urmări, văzându-l supunându-se fiecărei cereri pentru un autograf, zâmbind cordial. Se întreba dacă mulţimea de femei realizează cât de lipsit de scrupule este să intri în viaţa lui particulară.

Încordarea din competiţie şi asediul femeilor îşi puseseră repede amprenta pe Nick. Ea putu să vadă că devenea din ce în ce mai obosit. Se întoarse spre Scottie care i se alăturase, în absenţa lui Nick.

— Hai să mergem, îi spuse ea, luându-l de mână, cred că şeful tău cutezător are nevoie să fie salvat.

— Ce intenţionezi să faci? întrebă el, permiţându-şi să se infiltreze în mulţimea din jurul lui Nick.

— Urmează-mi exemplul, îl instrui ea, apoi cu voce puternică, încercând să sune oficial, spuse: Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit.

Nick se uită întrebător în direcţia ei. Stătea cu braţul în jurul unei femei ce râdea. Jacheta ei de schi o făcea să pară şi mai mare decât era, şi Shane se întrebă cum se descurcase Nick s-o înconjure cu mâna.

Shane înaintă, îndepărtând mulţimea de lângă Nick.

— Domnul Rutledge trebuie să plece. Este chemat la filmări. Timpul pe care l-a avut liber, s-a

terminat.

Protestele întâmpinară cuvintele ei, dar nimeni nu mai încercă să obţină vreo fotografie. Oamenii începură să se îndepărteze, astfel că Nick putu să-i urmeze pe Shane şi Scottie, ieşind din perimetrul grupului.

— Foarte ingenios, şopti Nick, coborând panta şi îndreptându-se spre cabană.

— Părea ca şi când intenţionai să stai toată ziua, observă Shane. Şi eşti prea politicos ca să le spui să înceteze.

— Este mai degrabă nepoliticos, să le ceri să înceteze, comentă Nick.

— Întotdeauna este aşa? întrebă ea, în timp ce el împingea uşa ornamentată, ţinând-o până ce ea şi Scottie intrară.

— Nu, de obicei este mult mai rău, se confesă el. Astăzi a fost o zi calmă. În meseria asta înveţi să fii recunoscător pentru asta.

— Viaţa într-un acvariu de aur.

— Ceva în genul ăsta, spuse Nick. Te surmenează cu timpul.

— Pari să te descurci bine, zise ea în timp ce se îndreptau spre holul sufrageriei. O mare de capete se întoarseră spre ei.

— Am găsit un tranchilizant drăguţ, zise el, spunând vorbele în obrazul ei.

— Oh-oh, vine al doilea val! avertiză Scottie. Shane şi Nick se întoarseră pe călcâie şi plecară

repede, hotărând să rămână în camera de serviciu până la cină.

Capitolul 10

A doua zi de dimineaţă plecară devreme, înainte ca situaţia să se înrăutăţească prea tare. Shane fusese trezită la ora trei dimineaţa de cineva care bătea la uşă şi nu plecă decât după ce Nick îi dăduse un autograf.

— Cred că ai nevoie de un bodyguard la uşă, murmurase Shane adormită, în clipa în care Nick se urcase din nou în pat.

— Ştii ceva? şoptise el, strecurându-se lângă ea. Păzeşte-mă tu în noaptea asta, vrei?

Shane făcuse mai mult decât să-l păzească.

Dar ideea unui bodyguard nu era rea, mai ales că, a doua zi de dimineaţă, trebuiră, practic, să se furişeze afară pentru a nu fi văzuţi. Lumea lui Nick avea, cu siguranţă şi neajunsuri, îşi spuse Shane, cuibărindu-se lângă el în taxiul care avea să-i ducă la aeroport. Neajunsuri pe care nu avea cum să le evite. Shane se întrebă dacă le va putea face faţă şi dacă avea să suporte ideea de a deveni o părticică din lumea lui Nick, renunţând, pentru el, până şi la propria ei carieră la care ţinea atât de mult.

Odată întorşi pe platoul de filmare, îl găsiră pe Bowman furios la culme, urlând la un biet

comisionar care tocmai îi transmisese un mesaj şi acum nu ştia cum să o şteargă mai repede.

— Se pare că mica noastră vacanţă nu i-a prea priit lui John, îi spuse Nick lui Shane, în timp ce se apropiau de mâniosul regizor. Studioul era gol, iar cuvintele lor răsunară destul de ciudat în interiorul castelului saxon din mucava, unde „locuia” Nick.

— Ce s-a întâmplat, John?

Bowman îl privi dezgustat, timp în care comisionarul profită de ocazie şi se făcu nevăzut. Shane stătea liniştită lângă Nick, fără să dea prea mare atenţie scenei ce se derula în faţa ei, îmbrăcată cu scurta de hermină pe care i-o dăduse Nick şi gândindu-se la ale ei.

— Fata asta, fir-ar ea să fie! tună Bowman, scoţând o ţigară din pachetul aproape gol. Se căută prin buzunare, dar nu găsi niciun chibrit.

— N-aveţi un foc? se adresă el celor doi.

Shane clătină din cap.

— Fumezi prea mult, John, îi zise Nick. Dacă nu te laşi, o să trăieşti nouăzeci de ani în loc de o sută. Bowman îşi puse ţigara neaprinsă înapoi în buzunarul de la cămaşă.

— Care fată? întrebă Nick, într-o doară. Se înarmase cu toată răbdarea de care avea nevoie.

— Aia scundă, cu păr… bombăni Bowman, scotocindu-se din nou în buzunare după un chibrit.

— Noi n-avem nicio actriţă cheală, John, îi

aminti Nick. Cel puţin, eu unul nu ştiu să avem vreuna.

— Aia care a făcut spoturile publicitare pentru şampon! strigă Bowman, disperat.

— Ah, Mona. Ce-i cu ea?

— A făcut hepatită, zise Bowman pe un ton acuzator, de parcă biata fată s-ar fi îmbolnăvit tocmai pentru a-i face lui în ciudă. Şi mâine trebuia să tragem primul cadru. Să mă ia dracu'! Unde naiba să găsesc pe cineva care s-o înlocuiască? Îşi trecu mâna prin părul cărunt, tuns scurt.

Nick tăcu o clipă, după care se uită la Shane care se simţi din nou stingherită. Atunci când el îi spusese cât de mult îşi iubea meseria, Shane îi povestise şi ea că, în liceu, jucase în câteva piese şi că mai auzea parcă şi acum ropotele de aplauze cu care o răsplăteau colegii. Nu cumva Nick…?

— Shane are o culoare de păr asemănătoare cu al Monei, îi spuse el lui Bowman.

— Şi costumiera la fel, spuse Shane, clătinând din cap, în semn de protest.

— Da, dar e prea bătrână şi prea scundă, zise Nick. Apoi se întoarse spre Bowman.

— Ce zici? îl întrebă el.

Bowman o măsură, încruntat, din cap până în picioare. Shane se simţea, pur şi simplu, ca un obiect neînsufleţit.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, aflaţi că e curată

nebunie ceea ce vreţi să faceţi. Bowman continua să o studieze, atent. Domnule Bowman, nu ştiu, zău, ce aţi putea găsi la mine, vă rog, nu vă mai uitaţi aşa.

— S-ar putea să meargă, îi spuse el lui Nick, s-ar putea să meargă. Şi nici nu durează mult. Poţi să înveţi pe dinafară câteva rânduri? o întrebă el pe Shane, adresându-i-se, de fapt, pentru prima oară.

— Da… aş putea, dar… Protestul ei rămase fără rezultat.

— O.K., anunţă Bowman. La urma urmelor, ce-am avut şi ce-am pierdut? Facem şi noi o încercare. Dă-i textul, i se adresă el lui Nick, şi spune-i ce are de făcut, iar dumneata, îi porunci el lui Shane, te duci mâine dimineaţă, la prima oră, la costumieră. Nu spun că n-arăţi bine, dar Mona e o idee mai slabă. Aşa că îi spui costumierei să-ţi găsească ceva pe măsură.

În cele din urmă, Bowman plecă, bombănind ceva în legătură cu prostia pe care ca un dobitoc, intrând în cinematografie.

Nick o luă pe Shane pe după umeri.

— Bun venit în lumea stelelor de cinema.

Shane clipi repede.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, încă şocată.

— Bătrânul John a reuşit să te vrăjească şi pe tine, îi spuse Nick, în timp ce părăseau studioul.

— Nu cred că e o idee prea fericită.

— Ba da. O să fie nemaipomenit, ai să vezi, o

asigură Nick, sărutând-o pe tâmplă. Te rog să ai încredere în mine, pentru că în privinţa asta, instinctul nu mă înşală niciodată.

— Zău? Înseamnă că asta le spui tuturor starletelor ăstora care roiesc în jurul tău, spuse ea sfioasă, în timp ce se îndreptau spre rulota lui. Nick descuie uşa.

— Numai acelora care mă înnebunesc... N-are rost să-ţi faci griji. O să iasă bine, ai să vezi. Mă întorc imediat, adăugă el, ieşind pe uşă.

Shane rămase pe gânduri, cu braţele încrucişate la piept. Poate că are dreptate, îşi spuse ea, zâmbind. O să scrie despre asta şi în articol. La urma urmei, de ce nu? Şi nu se întrebase, cândva, cum i-ar sta să joace într-un film?

— Hai să începem, o trezi Nick din visare. Am să te învăţ ce trebuie să faci.

Shane şi-a petrecut noaptea învăţând pe dinafară cele câteva rânduri şi mişcările pe care trebuia să le facă în cele trei spoturi publicitare. Începu chiar să-i placă ceea ce făcea şi înţelese de ce Nick renunţase la avocatură pentru film.

Când o sculă din somn, lui Shane i se păru că nu dormise nicio oră. Şi, în afară de asta, uitându-se pe geam văzu că afară era întuneric beznă. Se uită la ceas şi constată, îngrozită, că nu era decât ora patru dimineaţa.

— Nick, e miezul nopţii! strigă ea.

— Ora patru dimineaţa nu înseamnă, miezul

nopţii, răspunse el, ducând-o, aproape cu forţa, în baie. Ştii că trebuie să te duci la costumieră să-ţi aleagă nişte rochii, îi aminti el, scoţându-i cămaşa de noapte şi descheindu-şi nasturii de la bluza de pijama.

— Ce faci? îl întrebă ea.

— Credeam că vrei să facem duş împreună, zise el, insinuant. Economisim timp.

Dar n-a fost aşa. Pentru că Nick a săpunit-o pe îndelete, fără să se grăbească deloc. Drept răzbunare, Shane a procedat la fel cu trupul bărbatului, simţindu-i aproape imediat reacţia. Zâmbi triumfătoare şi îşi întoarse capul în clipa în care el încerca să o sărute printre stropii de apă.

— Hei, zise ea, ameninţându-l cu degetul. Ai uitat că trebuie să mă duc *devreme* la costumieră.

— Iar eu te vreau tot *devreme,* spuse el, luând-o în braţe.

— Nick! Te-ai trezit? se auzi dintr-odată vocea lui Scottie, însoţită de câteva bătăi în uşă. Am tras maşina, ca să te duc la studio. În cinci minute să fii gata, bine?

Nick oftă din rărunchi.

— N-ar fi trebuit să-i promit maică-sii că o să am grijă de el. Până acum ne-a întrerupt de trei ori. Deschise uşa de la baie şi înşfăcă în grabă un prosop.

— Dacă ai fi un gentleman, m-ai lăsa pe mine să iau prosopul, zise ea, prefăcându-se supărată.

— Oh, eu sunt un gentleman, dar trebuie să mărturisesc că îmi place la nebunie corpul tău ud, pe care stropii de apă sclipesc ca nişte perle, spuse el, trasând cu degetul pe trupul ei contururi imaginare, dar cu atât mai ispititoare.

— Studioul, îi reaminti Shane, luând alt prosop şi începând să se şteargă.

— Mda, ai o talie foarte frumoasă! fu de părere costumiera, ajustând pe corpul lui Shane rochia grea, împodobită cu perle. Shane urma să interpreteze rolul fetei de împărat şi, ca atare, avea să poarte, pe rând, trei rochii.

— Şi pieptul e frumos, spuse femeia, desfăcând una din pensele rochiei pe care o proba Shane. Un decolteu pe cinste, adăugă ea, netezind gulerul bogat, din dantelă albă, care accentua şi mai mult decolteul rochiei. Aşa… foarte bine. Şi culoarea ţi se potriveşte, continuă ea mulţumită. Era o rochie de un verde-închis, din brocart, împodobită cu perle albe. Mânecile erau lungi până în pământ.

— Grăbeşte-te, draga mea. Domnului Bowman nu-i place să aştepte, o sfătui costumiera.

De parcă s-ar fi putut grăbi, se gândi Shane. A încerca să se mişte, îmbrăcată cu rochia asta, era ca şi cum ar fi vrut să înveţe să meargă pe bicicletă. Ridică încet poala rochiei şi încercă să meargă. Dar cu fiecare pas pe care îl făcea, rochia devenea din ce în ce mai grea.

Când intră în studio, Nick îi ieşi grăbit în întâmpinare. Shane tresări, surprinsă de felul în care apăruse, ca din pământ, în faţa ei.

Cel mai surprins era însă Nick. Sau poate că era… mai mult decât surprins, îşi spuse Shane. Poate că era chiar… încântat de ea… de… rochie. Shane nu îndrăznea să întoarcă capul, de teamă să nu-i cadă coroniţa pe care i-o pusese costumiera. Ca să câştige timp, aceasta trimisese după machior, care o fardase şi o coafase pe Shane chiar în timp ce proba rochiile.

Shane stătea în faţa lui Bowman, speriată şi emoţionată din cale-afară, întrebându-se în sinea ei de ce trebuise să se bage în toată chestia asta.

— Eşti cea mai frumoasă prinţesă pe care am văzut-o vreodată! îi declară, în timp ce membrii echipei de filmare îşi ocupau locurile în spatele scenei.

— Nu-i adevărat, minţi ea, simţind cum, de emoţie, i se pune un nod în gât.

— Ba da, arăţi superb, deşi… mi se pare mie sau eşti cam palidă? o întrebă el răutăcios, țintuind-o cu privirea.

— Ah, nu. E din cauza rochiei, spuse ea pe un ton cât mai firesc cu puţină. Mă întreb cum puteau femeile să poarte, pe vremuri, asemenea rochii.

— Erau obligate să poarte… ca ea să nu poată fugi, râse Nick.

— Bun. Dar cum reuşeau să se aşeze pe un

scaun? întrebă Shane, cu un suspin. Rochia era grea şi ţeapănă, coborând de la talie în jos, ca un clopot uriaş.

— Nu se aşezau. Treceau direct la poziţia „culcat”.

Râseră amândoi, iar Shane îşi uită pentru un moment emoţiile care însă, în clipa următoare, o năpădiră din nou.

— Dar dacă eşti într-adevăr obosită, uite acolo un scaun adus special pentru tine, spuse Nick, arătând cu degetul în direcţia opusă lor. Shane dădu cu ochii de ceva ce semăna cu o scândură înclinată, acoperită cu perne, prevăzută cu braţe şi cocoţate pe un piedestal.

— Care? întrebă ea, gândindu-se că Nick se înşelase.

— Ăla de acolo, îi mai arătă el o dată. Ca să nu-ţi şifonezi rochia.

— Seamănă cu un scaun de tortură, comentă ea, uitându-se bănuitoare la obiectul respectiv.

Nick o conduse până acolo şi, ridicând-o puţin, o ajută să se aşeze pe scaunul cu pricina. Vezi, nu e chiar atât de rău.

Nu, nu era. Ce era mai greu era să se ridice. Nu putea s-o facă fără să o ajute cineva. Nick nu avu nici măcar bunul-simţ să nu râdă în clipa în care îi întinse mâna, ajutând-o să coboare de pe piedestal.

— Spune-i lui Bowman că mai vreau nişte bani,

zise ea arogant. Simţi că începe să o ia cu călduri şi să transpire. Şi nici nu începuse încă filmarea.

— Pentru o actriţă de cinci minute, şi începătoare pe deasupra, nu crezi că ai cam prea mult tupeu? i-o întoarse Nick.

— Gata, copii, începem! Sau poate credeţi ca filmul ăsta o să se facă singur. Şi ce ai dracului de bine ar fi să fie aşa! tună Bowman.

— Vai de mine! spuse Shane în şoaptă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Nick, tot şoptit.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

— E ceva nervos, o asigură el.

O să iasă ceva de groază, îşi spuse Shane. În clipa în care auzi cuvântul „motor”, textul pe care se străduise atât de mult să-l înveţe pe dinafară, cu o noapte în urmă, i se învălmășeau în minte. Apoi însă, încercând să nu se uite la camera de luat vederi, care se afla chiar în faţa ei sau, cel puţin, aşa i se părea, începu să se prefacă a fi personajul pe care îl întruchipa. Se întoarse cu spatele la uriaşa fereastră a turnului, care dădea, chipurile, spre curtea castelului şi „icni” dând cu ochii de Nick care se strecura în „camera” ei.

— Ssst! încercă Nick s-o linişteascӑ, punându-i un deget pe buze. Sunt un prieten.

Cum poate cineva să joace cu atâtea lumini şi camere de luat vederi în jurul său? se întrebă Shane, încercând să fie atentă la replicile lui Nick.

— Prietenii nu se furişează în iatacurile

doamnelor, rosti ea, îndepărtându-se de el. Trebuia să facă doi paşi înapoi şi să privească în sus, unde se afla un şnur de care „avea de gând” să tragă pentru a chema străjile.

Dar Nick o opri.

— Stai, opreşte-te, nu chema gărzile! Ascultă, te rog, ce vreau să-ţi spun. Sunt un prieten de-al tatălui tău, regele. Şi vreau să-l ajut să-şi redobândească tronul. Dacă tragi de şnurul ăsta, n-o să mă ai numai pe mine pe conştiinţă, ci şi pe regele însuşi. Gândeşte-te că întreaga Anglie va suferi de pe urma nesăbuinţei tale.

— Regele? repetă Shane, din ce în ce mai degajată. Eşti un prieten de-al tatălui meu?

— Da, răspunse Nick, înclinându-se în faţa ei. Şi mi-aş dori din suflet să fiu şi prietenul tău. Se apropie de ea şi o mângâie pe obraz. Nu ştiam că te-ai făcut atât de frumoasă!

Shane era atât de obişnuită cu mişcările lui Nick încât, la un moment dat, se întrebă chiar unde înceta să mai fie actor, pentru a redeveni bărbat. O strânse în braţe, iar Shane se gândi cu groază că sârmele de sub rochia ei puteau să-l zgârie.

— N-ar trebui să stăm aici… singuri, şopti ea. Şi, brusc, se simţi singură cu el, singură în mijlocul a zeci de operatori, maşinişti şi tehnicieni, înconjuraţi de câteva camere de luat vederi şi sub privirile încruntate ale regizorului. Câte actriţe simţiseră asta, jucând alături de Nick, şi câte o vor

mai simţi de acum încolo?

— Ba da, ar trebui, şopti el tare şi o sărută. Sărutul fu cât se poate de natural. Nimic teatral, nimic care să sugereze că omul „juca un rol”.

— Stop cadru! tună Bowman, trezind-o pe Shane din visare.

Toţi râseră, numai Shane îşi simţi obrajii arzând.

— Cum a ieşit? întrebă Nick, strângând-o în braţe şi sărutând-o pe păr.

— Aşa se termină toate scenele pe care le joci? îl întrebă ea, zâmbind, deşi, în sinea ei, nu prea avea chef să zâmbească. O rodeau îndoială şi faptul că nu avea nicio certitudine în privinţa lui.

— Numai cu partenerele, răspunse el, făcându-i cu ochiul. Dar… nu cumva eşti geloasă?

— Ah, nu, în niciun caz, se grăbi ea să-l contrazică. Apoi adăugă, aproape în şoaptă: Poate doar puţină… nesiguranţă.

— Nesiguranţă? Tu? Ziarista încăpăţânată şi plină de ea, care caută primejdiile cu lumânarea? Tu, care l-ai uşurat pe John Bowman de o sută de dolari, la poker? Nick îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă. Eşti ultimul om de pe lumea asta care ar trebui să se simtă în nesiguranţă. Nu văd ce motiv sau motive ai avea, adăugă el, strângând-o de mână.

Shane îi zâmbi, spunându-şi că se purta ca o proastă.

— N-a ieşit rău, dădu Bowman verdictul. Ceea

ce la el însemna că ieşise chiar foarte bine. Şi ţinând cont de faptul că nu eşti decât o amatoare, pot să spun că te-ai descurcat neaşteptat de bine.

— Să ştii că eşti bună, de vreme ce te laudă marele Bowman în persoană.

— Ia mai tacă-ţi fleanca, Rutledge, se oţărî regizorul.

La capătul celor trei zile de filmări, Shane păru să regrete că au durat atât de puţin. De-abia acum îşi dădea seama câtă dreptate avea Nick. Era o meserie frumoasă, în ciuda ciorovăielilor, a fardului, din cauza căruia o mânca pielea, a emoţiilor şi a muncii încordate şi istovitoare.

— Am să-ţi mai dau din când în când câte un rolişor în filmele mele, îi spuse Nick, după ce părăsiră studioul.

— Mă consideri deja ca aparţinând anturajului tău? îl întrebă ea repede, zâmbind şi închipuindu-şi, doar pentru o clipă, că pentru ei ar putea exista un „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneți”. Şi totuşi ştia foarte bine că nu putea renunţa la meseria ei pentru Nick. Aşa că nu putea deveni niciodată *numai doamna Nick Rutledge* şi atât.

Îl surprinse uitându-se la ea şi se întrebă dacă ştia sau măcar bănuia la ce se gândeşte. Părea să aibă, în privinţa ei, o intuiţie de-a dreptul ieşită din comun.

Nick începu apoi să vorbească despre o sumedenie de lucruri mărunte, lipsite de

importantă, pentru care însă Shane îi fu în sinea ei mai mult decât recunoscătoare.

Capitolul 11

Shane îşi dădu toată silinţa să fie politicoasă cu Tate. Încerca să facă în aşa fel încât acesta să nu-i observe încordarea. Curând însă răspunsurile ei la întrebările lui deveniră tot mai degajate, Shane începând chiar să aştepte cu un oarecare interes conversaţiile cu Tate.

— Hai să ne aşezăm undeva unde să putem sta de vorbă în tihnă, îi propuse el, luând-o de braţ şi ducând-o într-un colţişor mai retras. Era clar că omul cunoştea locurile şi, mai mult decât atât, ştia să se poarte cu o femeie, deşi de o manieră cu nimic mai presus de cea a multor bărbaţi. Shane nu protestă, vrând să uite de brusca dispoziţie a lui Nick. „Scarlet O'Hara”, era, într-adevăr, foarte frumoasă!

Se aşezară pe o canapea ascunsă oarecum vederii de un palmier pus într-un ghiveci şi flancată, în partea opusă, de o fereastră înaltă, care dădea spre curtea din spatele casei. Oaspeţii se învârteau de colo-colo pe terasa luminată. Shane era atentă la absolut tot ce se întâmpla în jurul ei, nescăpându-i nici cel mai mic amănunt, fie el şi nesemnificativ. Şi asta pentru că *voia să uite.* Orice început are şi un sfârşit, îşi spuse ea,

cu severitate, aşezându-se pe canapea. Ce Dumnezeu, era o femeie în toată firea, nu o adolescentă visătoare şi romantică.

Cei care treceau pe lângă ea o priveau cu interes, în timp ce Tate continua să o bombardeze cu întrebări referitoare la munca, la preocupările şi la părerile ei politice. Era poate pentru prima oară că Shane vorbise atât de mult despre ea, fără însă a afla mare lucru despre persoana cu care stătea de vorbă. Cu toate acestea, îi plăcea de Tate şi de felul lui de a se purta. O făcuse să se simtă, dintr-odată, mult mai în largul ei, de parcă s-ar fi aflat în compania unui vechi prieten de familie şi nicidecum a unui străin. Poate că de vină era şi costumul, îşi spuse ea. Era, încă din copilărie, îndrăgostită de „Rhett Bulter”.

Eh, vise! Dar unde era Nick? Încerca să privească, cât mai discret cu putinţă, peste umărul lui Tate, printre frunzele palmierului, doar – doar avea să dea cu ochii de el.

— O să se întoarcă imediat, îi spuse Tate, cu căldură.

Shane roşi, stânjenită.

— Fiica dumneavoastră este foarte frumoasă. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce spusese asta? Omul o să-şi dea seama imediat cam ce gânduri îi trec ei prin minte.

— Şi foarte descurcăreaţă, adăugă Tate.

Grozav. Asta înseamnă, cumva, că tânăra cu

părul negru ca pana corbului avea acum tupeul să şi-l revendice pe Nick? Cu ce drept?

— Se pare că Nick e foarte îndrăgostit de dumneata, spuse Tate, la care Shane fu cât pe-aci să scape din mână paharul cu care se juca. Îşi înăbuşi îndemnul de a-l bombarda cu întrebări. De unde ştia că Nick este îndrăgostit de ea?

— Vorbeşte foarte mult despre dumneata, continuă Tate, ghicindu-i parcă gândurile.

— Îl cunoaşteţi de mult? îl întrebă ea, încercând să afle cam ce legătură putea fi între Tate şi Nick. El nu vorbise deloc despre el, interesat, se pare, numai de ceea ce spunea ea. Shane îşi dădu seama că, de fapt, omul nu făcuse altceva decât să o interogheze, este adevărat, într-o manieră destul de subtilă.

— Încă dinainte de a se naşte.

— Aţi fost vecini? îl îndemnă ea să continue.

Tate scutură o scamă invizibilă de pe vesta scurtă până în talie.

— Mda… cândva, spuse el, fără să privească în sus.

Ce Dumnezeu, Shane, îi şopti vocea lăuntrică, ce fel de reporter eşti tu de nu reuşeşti să-l faci pe „Rhett Butler” să-ţi răspundă decât aşa, monosilabic.

— Ginger m-a terminat, auzi Shane o voce în stânga ei. Îşi întoarse repede capul şi-l văzu pe Nick alături de voluptuoasa „Scarlett”, care îl

ţinea de braţ. Şi încă destul de posesivă, îşi zise Shane. Amândoi râdeau.

— Dă-mi voie să ţi-o înapoiez, îi spuse Nick lui Tate.

— Oh, Doamne, spuse bărbatul cu părul cărunt, ridicându-se în picioare, asta înseamnă că trebuie să găsesc pe altcineva care să se ocupe puţin de ea. Apoi se întoarse spre Shane care stătea încă jos.

— Domnişoară McCallister, dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru discuţia care, mărturisesc, mi-a făcut o deosebită plăcere. După care, se înclină uşor în faţa lui Shane, îi oferi braţul fiicei sale şi plecă.

Nick se aşeză lângă Shane, cuprinzându-i umerii cu braţul.

— Aţi avut o discuţie chiar atât de plăcută? o întrebă el.

— Da, să ştii că da... Shane vru să mai spună ceva, dar renunţă.

Nick râse.

— Ştiu, Alexander este, într-adevăr, un pic cam excentric, fu el de acord, interpretând tonul vocii ei, în sensul că nu prea ştia cum să-l ia pe bătrânul actor. Geniilor însă le este permis să fie, măcar din când în când, şi puţin excentrice.

— Geniile? repetă Shane, uitându-se curioasă la Nick. Ce vrei să spui?

— Oh, Alexander s-a ocupat în tinereţe de o

mulţime de lucruri, spuse Nick, cam în doi peri. Nu vrei să mâncăm ceva?

Shane încuviinţă şi plecară în căutarea somptuosului bufet. Specialitatea gazdei, o asigurase Nick. Pe masa lungă erau aşezate o sumedenie de platouri care de care mai îmbietoare.

Dar nu apucă să mănânce cine ştie ce mare lucru, pentru că Nick începu să o prezinte unor oameni pe care nu-i văzuse până atunci decât pe copertele revistelor sau despre care citise în ziare. Şi numele pe care le citise de atâtea ori pe genericele filmelor deveniră, dintr-odată, oameni în carne şi oase. Lumea lui Nick îşi avea, cu siguranţă, farmecul ei, îşi spuse Shane, simţindu-se din ce în ce mai bine.

La un moment dat s-a auzit un „sst” şi toată lumea s-a dat la o parte, făcând loc gazdei care apăru îmbrăcată în „Guinevre”.

— Şi acum, anunţă ea, urmează obişnuitul nostru concurs intitulat „Cel mai talentat actor amator”. Anunţul fu urmat de un ropot de aplauze.

Shane se apropie şi mai mult de Nick, aşteptând să înceapă spectacolul. Dar nu înţelegea de ce se hlizea la ea, în timp ce Gloria le reamintea celor prezenţi regulile concursului. Fiecare concurent trebuia să facă ceva care să aibă legătură cu costumul pe care îl purta.

— Prima noastră concurentă, anunţă Gloria,

este… domnişoara Shane McCallister.

Auzindu-şi numele, Shane privi îngrozită în jurul ei, după care se uită, întrebătoare, la Nick.

— Eu te-am propus, îi spuse el.

Shane simţi că îi îngheţa sângele în vene.

— Ce… ce trebuie să fac? se bâlbâi ea, în culmea disperării.

— Eşti o cadână din haremul unui sultan, spuse Nick, împingând-o încet mai în faţă. Aşa că va trebui să dansezi.

Cei prezenţi începură din nou să aplaude, iar Shane păşi pe scena improvizată. Camera fu inundată de acordurile fierbinţi ale muzicii orientale. Shane se uită la Nick, care îi zâmbea încurajator. Probabil că îi spusese deja Gloriei că ea avea să danseze.

Shane rămase nemişcată, încercând să-şi amintească o mişcare, un gest cu care să înceapă. Apoi, trupul începu să i se mişte aproape de la sine. Şoldurile i se unduiau în ritmul muzicii, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. Cu obrajii în flăcări, Shane se dăruia dansului într-o totală uitare de sine. Dansul ei fu răsplătit de un puternic ropot de aplauze.

— Trădătorule! îi şuieră ea lui Nick, gâfâind.

Acesta îşi ridică mâna dreaptă şi zise solemn:

— Nu pot să mint. Să ştii că ai fost nemaipomenită. O luă în braţe. Să plecăm mai devreme, îi şopti el la ureche. Cuvintele încărcate

de dulci promisiuni o făcură să se înfioare.

— Şi petrecerea? protestă ea, deşi nu cu prea multă convingere.

— O să avem petrecerea noastră, numai a noastră, îi promise el, mângâindu-i buzele cu degetul.

Îmbătată de gândul a ceea ce avea să urmeze, Shane se ghemui toată la pieptul lui, ocrotită de capa lui de blană.

Urcându-se în maşină alături de el, Shane îşi simţi sângele clocotind în vene. Se duceau la el acasă, iar inima ei cânta, fericită. Avea să fie împreună încă o noapte, o noapte de extaz, care trebuia să ţină cât mai departe de ei realitatea ce ameninţa să destrame întreaga vrajă. Shane nu voia să se gândească la nimic altceva decât la trupul lui fierbinte, alături de al ei.

Scottie îi lăsă în faţa casei, după care duse maşina în garaj.

— Vino, doamna mea, spuse Nick, luând-o în braţe, la picioarele scării interioare. Shane se ghemui la pieptul lui, în minte revenindu-i iar şi iar, aproape obsedant, laitmotivul filmului *Pe aripile vântului.*

Nick o duse în dormitorul mare şi închise uşa. Camera nu era luminată decât de o singură veioză. Nick apăsă pe un buton de deasupra patului şi tavanul camerei dispăru ca prin farmec, în locul lui privirea uluită a lui Shane întâlnind

bolta înstelată, pe care o admirase atât pe drum.

— Dansează, îi şopti Nick, aşezându-se pe pat şi urmărind-o cu privirea.

Shane îşi scoase pantofii. Clopoţeii prinşi de glezne începură să sune, în timp ce trupul femeii începu să se mişte în ritmul unei muzici pe care numai Shane o putea auzi. De data aceasta, dansa fără dăruirea din timpul concursului, îndeplinind mai curând un ritual, un ritual al iubirii.

Se apropie tot mai mult de Nick şi, uitându-se în ochii lui, începu să-l dezbrace. Îl dezbrăcă, zâmbindu-i provocator. Nu ştia nici ea ce-i venise să se comporte astfel. Poate că era din cauza costumului. Sau poate era femeia din ea, pe care Nick reuşise să o trezească cu sărutările lui. Nu era sigură. Dar, la urma urmelor, nu avea nicio importanţă. Tot ce voia era să vadă în ochii lui un licăr de iubire şi de dorinţă.

Începu să se dezbrace şi ea. Îşi scoase mai întâi şalvarii transparenţi. Se mişcă încet şi cât se poate de ispititor. Rămase în faţa lui numai în bikini, şi aceia cât se poate de provocatori. Pe șolduri, nu aveau decât o panglică ce parcă te îmbia să o desfaci. Apoi, îşi scoase micul bolerou argintiu, de sub care sânii plini ţâşneau obraznici, cu sfârcurile roz întărite, în aşteptarea mângâierilor bărbatului.

Shane îl auzi pe Nick gemând, pradă unui dulce chin, şi se apropie de el, oferindu-i-se, pentru ca în

clipa următoare să facă câţiva paşi înapoi. Îl auzi respirând din ce în ce mai repede, dar continua să se joace cu el, când apropiindu-se de el şi aruncându-i priviri languroase, când îndepărtându-se. Cu fiecare mişcare pe care o făcea, sunetul clopoţeilor părea să-l hipnotizeze pe Nick. În sfârşit, se apropie de el şi îl lăsă să-i desfacă una din panglicile ce susţineau micul bikini. Cu mâini tremurânde, Nick desfăcu panglica ce nu opuse niciun fel de rezistenţă. Apoi, Shane se întoarse în aşa fel încât Nick să poată desface şi cea de-a doua panglică. Rămase goală în faţa lui, cu trupul poleit de lumina lunii.

— Vino, o chemă Nick răguşit şi copleşit de dorinţă.

— Nu, şopti ea. Nu eşti încă pregătit. Îi murmurase cuvintele la ureche, atingându-i uşor cu limba lobul urechii. Atingerea aceea o făcu să se înfioare, dar se stăpâni şi zâmbi.

— Ridică-te! îi porunci ea pe un ton seducător. Se apropie de el şi îi simţi imediat, fierbinte, dorinţa de a o avea. Cu degete tremurânde, îi desfăcu capa de blană pe care o purta pe umărul drept şi o lăsă să cadă pe jos. Îi scoase, cu mişcări provocatoare, vesta de piele şi îl mângâie cu degete fierbinţi pe pieptul gol, pe spate, având grijă ca sânii ei să se frece uşor, ca o părere, de pielea lui. Îl auzi şoptindu-i numele.

Apoi, Nick se întoarse cu faţa spre ea, vrând să

pună capăt acelui joc senzual.

— Nu acum, îi spuse ea, hotărâtă să continue. Şi continuă cu jambierele şi cu slipul.

— N-am văzut niciodată vikingi care să poarte slipi.

— Şi câţi vikingi ai dezbrăcat la viaţa ta, vulpiţo?

— Unul singur, spuse Shane, lipindu-şi trupul gol şi fierbinte de al lui.

— Acum, ia-mă acum, şopti ea, agăţându-se de el, într-o implorare încărcată de dorinţă.

Şi pasiunea se dezlănţui, nestăvilită şi mistuitoare. Vegheaţi de stelele de pe cer, făcură dragoste nu o dată, ci de câteva ori. Şi de fiecare dată, în loc să exulte de fericire, Shane se simţea tristă, din ce în ce mai tristă. Şi de fiecare dată, se arunca disperată în braţele lui Nick, se agăţa de el, dăruindu-i-se cu deznădejdea celui pentru care nu există „mâine”.

— Ce-i cu tine? o întrebă Nick, simţind că ceva nu era în regulă.

— Nimic… nimic… nu vreau decât să mă iubeşti… Acum! aproape că ţipă Shane, căutându-i buzele şi sărutându-l cu patimă. Atâta vreau… să mă iubeşti.

— Asta şi fac, îi şopti el, cu buzele lipite de-ale ei, mângâind-o şi strecurându-şi mâna între coapsele ei.

Shane desfăcu picioarele, primindu-l în feminitatea ei fierbinte şi umedă. A face dragoste

cu Nick devenise pentru ea un fel de a doua natură. Îl cunoştea, parcă, de când lumea, îi aştepta sărutările, mişcările şi fiecare gest, rugându-se în sinea ei ca timpul să se oprească în loc, să nu se mai facă ziuă, iar ea să moară copleşită de extazul pe care îl trăia alături de singurul bărbat pe care avea să-l iubească întotdeauna.

Shane mai avea o săptămână până să plece. Săptămână care trecu repede ca gândul, în ciuda faptului că ea se agăţa cu disperare de fiecare clipă ce o apropia de inevitabila despărţire. După weekend-ul acela de vis, lui Shane îi venea tare greu să se concentreze şi să privească în faţă cruda realitate care o aştepta.

Poate că era, într-adevăr o prostie, o mare prostie, să renunţe la viaţă alături de Nick, pentru o carieră care, şi ea, era abia la început şi pentru care avea de muncit, nu glumă. Trebuia cu orice chip să fie pe picioarele ei. Şi, în afară de asta, îşi spuse ea mâhnită, Nick nu mai pomenise niciodată de căsătorie şi nici nu o întrebase dacă s-a gândit măcar la propunerea lui.

Shane îl urmărea pe Nick care filma o altă scenă. Mai mult ca sigur că regretase chiar în clipa următoare propunerea pe care i-o făcuse de a se mărita cu el. Dar, bineînţeles, că nu o să fie ea cea care să i-o amintească şi să dea buzna în

viaţa lui. La urma urmelor, era şi o chestiune de mândrie. Probabil că nu era genul de femeie care să-l atragă, conchise ea. E drept că petrecuse alături de el o lună de vis, o lună încărcată de atâta pasiune, încât să-i ajungă pentru toată viaţa. Da, va trebui să-i ajungă, îşi repetă ea în gând, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

Nick era foarte ocupat. Filmul era aproape gata, dar trebuiau puse la punct ultimele amănunte, ceea ce îi răpea aproape tot timpul liber. Aşa că Shane se apucă de lucru. Articolul pe care îl scrisese era, după părerea ei, cel mai reuşit din câte scrisese vreodată. Pentru că fusese scris cu multă dragoste, îşi spuse ea cu tristețe, stând singură în camera de hotel şi încercând să-şi reamintească fiecare clipă trăită alături de Nick. Mai târziu, peste ani şi ani, va scoate dintr-un ungher ascuns al sufletului toate aceste amintiri, pe care le va privi şi păstra ca pe nişte minunate podoabe pentru pomul de Crăciun. Dar nu acum. Erau prea proaspete şi cu atât mai dureroase. Acum trebuia să muncească şi să fie femeia deşteaptă şi practică, ce a „aterizat” pe platoul de filmare cu aproape patru săptămâni în urmă.

Îl însoţea pe Nick aproape peste tot, dar tristeţea din suflet nu i-o putea alunga nimeni şi nimic, nici măcar petrecerile la care se ducea împreună cu el, deşi fără prea multă tragere de inimă.

— Un dineu? repetă ea, încercând să-şi ascundă spaima şi disperarea. I se năruia şi ultima speranţă, aceea de a-şi petrece această ultimă seară numai cu el, în intimitatea aceea cu care din păcate, se obişnuise atât de mult. Poate că Nick se simţea stânjenit la gândul că s-ar fi putut să rămână singur cu ea. Poate că se temea ca ea să nu audă din nou vorba de căsătorie. Ei bine, nu trebuia să-şi facă griji în privinţa asta. Nu avea nicio obligaţie faţă de ea. Şi totuşi Shane îi evita privirea, ştiind foarte bine că el putea ghici într-o clipă durerea ce îi măcina sufletul.

— Şi cine mai vine? îl întrebă ea, vrând să pară cât mai indiferentă cu putinţă.

— Alexander Tate şi fiica lui.

O porniră încet spre rulota lui Nick. Shane trebuia să facă un imens efort de concentrare pentru a pune un picior în faţa celuilalt. Se uita cu coada ochiului la Nick. I se păruse ei sau, în clipa în care pomenise despre Ginger, ochii îi străluciră mai altfel decât de obicei? Sau poate nu era decât imaginaţia ei? Era cumva geloasă? Ea care până atunci nu fusese geloasă pe nimeni. Nici măcar în timpul celor şase luni cât fusese măritată, iar soţul ei o înşelase cu o sumedenie de femei. Revino-ţi, McCallister! îşi porunci ea. Numai oamenii proşti sunt geloşi. Şi, în afară de asta, n-ai niciun drept să fii geloasă pe Nick. Nu ţi-a făcut nicio promisiune.

Nick stătea în faţa rulotei sale, iar Shane fu cât pe-aci să se ciocnească de el, uitând, probabil, că el, între timp, se oprise. Nick îi puse mâinile pe umeri, încercând să o trezească la realitate.

— Hei, opreşte-te! Am impresia că te frământă ceva, îi zise el, privind-o cu atenţie.

Shane îşi feri privirea.

— Doar sfârşitul articolului. Şi sfârşitul a ceea ce a fost între noi, adăugă ea în gând.

— Ai timp să-l termini până după-masă. Scottie o să vină la ora şapte să te ia. Să nu întârzii, îi făcu el cu ochiul.

— Eu nu întârzii niciodată, spuse ea, încercând să pară cât mai degajată cu putinţă.

— Eşti o femeie şi jumătate, râse Nick.

Da’ de unde, îşi spuse Shane în sinea ei, mai amărâtă ca oricând.

Bucătarul lui Nick s-a întrecut pe sine, îşi zise Shane, stând la masa încărcată de bunătăţi. Dar, din păcate, nu prea avea poftă de mâncare. Nu o tenta absolut nimic din ceea ce se afla pe masă. Stătea în faţa lui Scottie şi lângă Tate care, la rândul său, stătea în dreapta lui Nick, în stânga stând Ginger. Shane nu voia să dea de înţeles că *„mise en place*”-ul o cam deranja.

— Mi-a spus Nick că mâine te întorci la New York, spuse Tate.

— Da, aşa este, răspunse ea, tristă. Avea să se

întoarcă la New York, la cariera ei, la viaţa fără Nick.

— Spune-mi, te rog, nu te-ar interesa o… schimbare în ceea ce priveşte cariera dumitale? o întrebă Tate, luând-o prin surprindere.

— Poftim? Îşi spuse că, probabil, n-a înţeles ce spusese Tate.

— Nu te-ar interesa o schimbare în cariera dumitale? repetă Tate pe un ton cât se poate de neutru.

— Depinde… dacă primesc o ofertă, zise Shane, fără să-i treacă prin minte unde voia să ajungă Tate, bineînţeles că m-ar interesa.

— De pildă… ai considera postul de redactor-şef al revistei *In-depth,* ca pe o ofertă suficient de bună pentru dumneata?

Shane făcu ochii mari, dându-şi seama că, între timp, toţi cei prezenţi tăcuseră şi acum păreau să aştepte răspunsul ei.

— Revista *In-depth?* repetă ea automat, înţelegând, în sfârşit, ceea ce trebuia să fi înţeles mai de mult. Dumneavoastră sunteţi acel Alexander Tate? Proprietarul revistei *In-depth?* Spera din tot sufletul că scâncetul care se voia a fi o întrebare să nu fi existat decât în imaginaţia ei.

— Printre altele, îi răspunse el. Ce părere ai? Îmi dau seama că asta ar însemna să pleci din New York. Eu ţin ca redactorii mei să locuiască cât mai aproape de redacţie. Or, redacţia revistei

e la Los Angeles.

Nu era nevoie să-i spună toate astea. Ştia aproape totul despre revista *In-depth.* Era chiar mai grozavă decât *Rendez-vous,* iar funcţia de care îi pomenise Tate era ceva pentru care, în alte condiţii, ar fi trebuit să muncească zi şi noapte.

Shane se uită bănuitoare la Nick, însă acesta nu făcea altceva decât să-i zâmbească, părând a fi la fel de interesat de răspunsul ei, ca şi toţi ceilalţi. Oare el pusese totul la cale sau era ea excesiv de bănuitoare?

— Pentru mine, ocazia de a lucra la revista dumneavoastră este o adevărată mană cerească, spuse Shane. Iar faptul că va trebui să plec din New York nu înseamnă aproape nimic pe lângă privilegiul de a face parte din personalul revistei dumneavoastră. Dar…

Tate păru să nu fi auzit ultimul cuvânt.

— Foarte bine. Atunci ne-am înţeles. Uitaţi aici cartea mea de vizită, îi spuse el. În momentul în care vă hotărâţi, sunaţi-mă, pentru că trebuie să discutăm despre salariu, despre responsabilităţile dumneavoastră şi despre celelalte aspecte, să zicem… organizatorice. Apoi, fireşte, va trebui să semnaţi contractul.

Shane se uită la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Era prea frumos să fie adevărat, îşi spuse ea. Lucruri din astea nu se întâmplă decât în filme. *Filme.* Da, asta mirosea a romantism. Aici

era mâna lui Nick.

Toată seara, Shane n-a mai pomenit nimic despre subiectul respectiv. Şi odată „misiunea” lui Tate îndeplinită, el şi fiica lui n-au mai stat prea mult şi au plecat. Tate le spuse ceva despre un avion pe care trebuiau să-l prindă, după care, luându-şi rămas bun de la Nick, îi mulţumi pentru bilete.

— Ce bilete? îl întrebă Shane, după ce îi conduseseră pe Tate şi pe Ginger. Între timp, îl văzu şi pe Scottie care şi el se făcea nevăzut, lăsându-i singuri.

— Biletele de avion pe care i le-am trimis.

— Ca să vină aici, spuse Shane, terminând fraza.

— Da, ca să vină aici, repetă el, dând din cap.

— Şi să-mi ofere o slujbă. Ochii lui Shane se umplură de lacrimi. Lacrimi de supărare.

— Speram… Hei, dar ce s-a întâmplat? o întrebă el, consternat.

Shane închise ochii. Cum să-i spună?

— Chiar nu înţelegi, Nick? Nu vreau *să mi se găsească o slujbă.* Vreau să mi-o găsesc singură. Nu cu pile. Detest favoritismele.

Shane suferea la gândul că trebuia, silită de împrejurări, să dea cu piciorul unei oferte mai mult decât tentante. Ştia că viaţa este grea, dar nimeni nu-i spusese că poate fi chiar atât de crudă, uneori.

Nick îi luă mâna.

— Ţipi atât de tare, că s-ar putea să spargi candelabrul, râse el. Nu vreau ca Bernice să facă mâine dimineaţă un atac de inimă, adăugă el, referindu-se, desigur, la menajera lui.

Se aflau în salonul luminat doar de focul ce ardea vesel în căminul masiv.

— Acum, te rog să mă asculţi fără să mă întrerupi şi abia după aceea îţi dau voie să sari în sus. Dacă o să mai vrei să o faci. Ideea nu a fost a mea, ci a lui Alex.

— Atunci de ce i-ai trimis bilete de avion? Nu ca să-i obligi?

— Nu, nu de asta. Am făcut-o din politeţe. În afară de asta, l-am trimis pe Scottie la biblioteca din oraş, să caute numere mai vechi ale revistei *Rendez-vous* şi să facă copii xerox după articolele tale. Apoi, i-am sunat pe Alex şi, împreună, ne-am gândit cum să facem să-i parvină articolele. El s-a oferit să vină aici, iar eu, din politeţe, m-am oferit să-i trimit biletele de avion. El a vrut să vină, el a vrut să-ţi ofere slujba. Şi asta, graţie meritelor tale şi nu „pilelor” mele.

Lumina flăcărilor îi juca pe chip, într-un dans care pe Shane aproape că o hipnotiza.

— De ce ai făcut toate astea? îl întrebă ea, mângâindu-l pe obraz.

— Pentru că, doamna mea, eu sunt unul dintre acei bărbaţi care consideră că soţul şi soţia trebuie să încerce să locuiască, pe cât posibil, de

aceeaşi parte a continentului. În felul ăsta, drumul până la dormitor le va fi mult mai scurt, nu crezi? spuse el, luând-o în braţe.

— Soţul şi soţia? repetă ea, în vreme ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. Probabil că bătea atât de tare, încât o simţea şi el.

— Da, soţul şi soţia. În caz că ai uitat, dă-mi voie să-ţi reamintesc că te-am rugat să te măriţi cu mine.

Shane îl privi în ochi.

— N-am uitat. Dar mi-am închipuit că, între timp, te-ai… răzgândit, zise ea cu voce pierită.

— Cum să renunţ la cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată?

— Atunci, înseamnă că tot mai vrei să te însori cu mine, nu? îl întrebă ea, nevenindu-i parcă să-şi creadă urechilor. De ce *ea?* De ce merita tocmai ea, dintre milioanele de femei care îl adorau, să fie cea norocoasă? *Milioane de femei,* îşi repetă ea în gând.

— Tot mai vreau? Oh, doamna mea, dar aş fi în stare să mut munţii din loc ca să fii a mea, spuse el, strângând-o şi mai tare în braţe şi sărutând-o pe obraji şi pe gât.

— De ce? întrebă ea, simţind că începe să ameţească, aşa cum i se întâmpla întotdeauna la atingerea mâinilor lui.

— De ce? chicoti Nick. Mda, aici e vorba de ceva ce se cheamă orgoliu feminin, nu-i aşa? întrebă el,

aşezând-o pe genunchii lui şi afundându-se în pernele moi ale canapelei din faţa căminului. Pentru că, începu el desfăcându-i în acelaşi timp şi fermoarul rochiei, eşti caldă, sensibilă, senzuală, inteligentă şi… *mă iubeşti.*

— Te iubesc milioane de femei, Nick.

— Milioanele acelea de femei iubesc imaginea lui Nick Rutledge. Tu însă mi-ai dovedit ca îl iubeşti pe bărbatul Nick Rutledge. Mi-ai dovedit că suporţi să fii sculată cu noaptea în cap, să urci, aproape târându-te, un deal acoperit cu zăpadă şi gheaţă, ca să schiezi împreună cu mine, să stai cu mine într-o tabără, bombănind doar puţin la început şi să fii cât pe-aci să te îneci, fără a te gândi, imediat după asta, să mă dai în judecată sau să mă şantajezi.

— Dar… o să îmbătrânesc, spuse ea cu tristeţe în glas.

— Majoritatea oamenilor îmbătrânesc, o linişti el. Şi eu am de gând să o fac. La urma urmelor, asta este o glumă a naturii. Shane începu să se gândească la toate poveştile pe care le auzise despre bărbaţi care îşi părăsesc nevestele pentru femei mai tinere. Va putea oare Nick să reziste unei asemenea tentaţii? Mai ales că mulţi bărbaţi nu pot. Shane deplânse în sinea ei faptul că Nick nu putea fi altfel decât ceilalţi bărbaţi. Bărbaţii sunt bărbaţi, ispitele, ispite.

— Bărbaţii în vârstă sunt încă atrăgători.

Între timp, Nick îi desfăcuse şi sutienul.

— Dar mie îmi plac femeile în vârstă, zise privind-o cu lăcomie. Aşteaptă şi ai să vezi ce o să-ţi fac când o să ai nouăzeci şi şase de ani, îi promise el, mângâindu-i sânii eliberaţi din strânsoarea sutienului. Ea îi luă capul în mâini, bucurându-se de senzaţia pe care i-o provoca părul lui pe pielea fierbinte.

— Să înţeleg deci că răspunsul tău este da? o întrebă Nick, ridicându-şi privirea spre ea.

— Da, da, murmură Shane, auzindu-şi, parcă, inima cântând.

— Foarte bine, spuse el, întinzând-o pe canapea. O simţea pregătită, fierbinte de dorinţă.

— Îmi placi la nebunie aşa cum eşti, îi murmură el, începând să o sărute pe tot corpul, scufundându-se, împreună cu ea, într-o mare de senzualitate descătuşată.

Noaptea aceea, noaptea lor, aducea cu ea promisiunea unui viitor ce avea să fie încă şi mai minunat decât azi; un viitor al unirii a două *forţe irezistibile.*

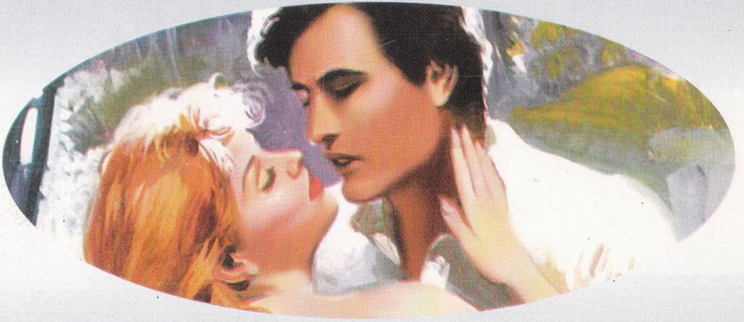
— Te iubesc, Nick! şopti ea, răguşit.

— Cred şi eu, ce naiba! Pentru că şi eu te iubesc din toată inima.

Flăcările din cămin dansau vesele, luminând cele două trupuri care, în clipa următoare, deveniră unul singur.

Sfârşit

Cele mai multe femei ar fi sărit în sus de bucurie la şansa de a-i lua un interviu lui Nick Rutledge, eroul romantic al marelui ecran. Dar Shane McCallister considera această misiune drept o pedeapsă, o deturnare de la treburile ei obişnuite, serioase. Nu-i plăcea că era nevoită să scrie despre un star pe care-l bănuia o faţadă strălucitoare pe o fire găunoasă. Dar nimic din articolul ei, gata schiţat, nu se potriveşte cu

realitatea, atunci cînd ea face cunoştinţă cu un bărbat de „aur“, cu totul lipsit de infatuare. Nick este inteligent, sensibil şi profund preocupat de oamenii din jur. Shane îşi închipuise că-şi va folosi talentul pentru a demasca un histrion care strălucea doar pe ecran, dar în locul articolului pe care vrusese să-l scrie, acum voia o poveste a ei proprie, cu un sfîrşit fericit.

Lei 10500